

Giới thiệu Ánh Sáng Nhật

Truyện Ánh Sáng Nhật, chuyện tình giữa hai nhân vật trong truyện liệu họ có kết thành một đôi hay không khi giữa hai người luôn có một sự ràng buộc từ người cũ giống với đôi phương từng chi tiết.

Cô là một người yêu tự do, thích thiết kế, yêu sự kích thích, có đôi lúc cô cũng hay nghịch ngợm giả làm các nhân vật trong trò chơi cosplay. Cô có một giọng nói ấm áp giống với người yêu mà anh chờ đợi bấy lâu nay. Còn anh là một người khôn khéo, sống nguyên tắc đặc biệt với những chuyện quan trọng thì anh phải suy tính kỹ càng. Anh có một khuôn mặt giống hệt một người bạn của cô.

Liệu một người đàn ông đầy khôn khéo như anh gặp một cô gái thích tự do như vậy, hai người có mềm lòng mà tới với nhau hay không, sẽ diễn biến ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lôi Húc Minh đã không nhớ nổi đây là lần thứ bao nhiêu mình bị đánh.

Nắm đấm vừa chuẩn xác vừa tàn nhẫn táng thẳng vào má phải anh, làm anh mất trọng tâm, lao đảo lùi về phía sau từng bước, va mạnh lên biển quảng cáo ở bên xe, theo đà ngã vật ra mặt đất.

Tiếng kính rơi trên mặt đất hoàn toàn chìm ngấm giữa âm thanh rào rào của cơn mưa tầm tã.

Ra tay thật nặng.

Cuối cùng thì số anh là may mắn hay đen đủi? Năm năm, mỗi lần bị bắt đi xem mặt đối tượng đều là do cãi nhau với người yêu mà xúc động đồng ý, không thật lòng tự nhiên cũng sẽ không có tình cảm, nhưng là mỗi lần lúc dùng bữa, khi ăn anh sẽ luôn cảm nhận được có người dùng ánh mắt giết người nhìn mình, một mạch giết anh cho đến khi anh com nước xong xuôi, tiễn giai nhân ra về.

Đáng ra ngày đó anh nên yên phận, giữ đúng khuôn phép, đừng có xen vào việc của người khác, nhưng anh lại không đành lòng nhìn người khác vương mắc chuyện tình cảm, cuối cùng vẫn lấy mình ra làm đạo cụ, cùng đối tượng đóng kịch, mục đích là làm cho người đàn ông kia ghen.

Anh ngồi dưới đất, dựa lưng vào biển quảng cáo của bên xe, đưa tay sờ sờ má phải.

Đau...

Đau đến làm anh theo bản năng rên lên, đây là hậu quả của việc “Không đành lòng”. Nói thực ra, tuy rằng anh đã bị đánh vài lần, nhưng loại cảm giác này đúng là chưa từng trải qua.

Bình thường anh sẽ trốn tránh qua loa hoặc mượn thể giảm bớt một ít sức lực đang đánh tới, nhưng hôm nay là ngoại lệ.

Hôm nay, ngoại lệ.

Kính vừa rơi khi ngã xuống đã rơi mất, mắt phải có thị lực tốt hơn một chút thì đau đến mức khó có thể mở ra, cả thế giới trong mắt anh dần dần trở lên mơ hồ.

Mưa rất to, không ngừng rơi, dường như đã rơi rất lâu rồi. Hay là suốt từ cái đêm của năm năm trước kia vẫn chưa bao giờ ngừng rơi?

Năm nay Hàng Châu rất kỳ quái, mưa dầm một giọt cũng không rơi, trái lại, giữa mùa hè lại có mưa to gió lớn.

Anh nhắm mắt lại, dựa toàn bộ sức nặng vào biển quảng cáo phía sau.

Đêm đã khuya. Người đi đường thưa thớt.

Thế giới của anh, cũng chỉ còn lại tiếng mưa rơi rả rích không ngừng, thỉnh thoảng có tiếng xe cộ, cùng tiếng cãi nhau náo nhiệt bên cạnh.

“Anh sao lại có thể đánh anh ấy?” giọng nói của người phụ nữ.

“Anh sao lại không thể đánh hắn ta? Em đau lòng?” Người đàn ông khó chịu gào to.

“Tôi.....Anh nói cái gì a! Thật sự là đủ rồi!”

“Em có thể cứ như vậy vứt bỏ tình cảm mấy năm của chúng ta? Em có thể cứ như vậy mang trong mình đứa con của anh đi lấy người khác sao? Anh không ngờ em lại là người vô tình như vậy.”

“Người không muốn kết hôn là anh! Anh có quyền gì nói tôi?”

“Anh...” Người đàn ông dường như biết mình đuối lý, “Chúng ta về nhà rồi nói.”

Một lúc sau người phụ nữ kêu “Tôi sao phải trở về với anh” “Tôi không muốn.” “Tôi sẽ kêu lên đây.” linh tinh, vốn hoàn toàn không muốn kháng cự, tiếng kháng cự càng ngày càng xa, dần dần bao phủ nơi đây chỉ có tiếng gió và tiếng mưa rơi.

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.

Lại là một màn trình diễn câu chuyện tình yêu xưa lắc xưa lơ, nam trư nữ trư yêu nhau, sau đó có một người e ngại hôn nhân, khiến người kia muốn đi xem mặt để làm cái người đầu óc ngập nước kia tỉnh táo lại.

Thế giới này làm sao vậy?

Không phải yêu mà không được, thì lại là yêu mà không hợp.

Đôi mắt anh vẫn nhắm chặt, khóe môi lại nhếch lên nét cười khổ nhợt nhạt.

Yêu, mà, không, được. Anh cũng có một người như vậy.

Hay là ngày mai chạy đến cho cô ấy nhìn thấy vết thương, cô ấy sẽ nói cái gì?

“Anh sao lại bị người ta đánh?”

Hoặc là ” Lại đi xem mắt đến một nửa, nam diễn viên xuất hiện, cho anh một nắm đầm như phim truyền hình?”

Hoặc là ” Anh cũng quá đen đui đi? Mỗi lần đi xem mặt đều đụng tới phụ nữ có bạn trai luyện quyền anh.”

Hoặc là...

“Kính của anh quả thật không tồi.”

Giọng nói quen thuộc mà hàng đêm anh vẫn nghe thấy trong mộng khiến anh rùng mình. Ngồi thẳng lưng, đồng thời mở to mắt, khoảnh khắc chuẩn bị quay đầu lại kia, anh trong lòng bỗng hiểu được, anh lại hy vọng xa vời rồi.

Làm sao có thể là cô ấy... Đêm khuya như vậy, mưa to như vậy, cô ấy làm sao có thể đi ra ngoài một mình.

Anh không muốn mãi luẩn quẩn ở trong quá khứ nữa, tiếp tục nhắm mắt lại.

“Thật đấy, kính của anh quả thật rất tốt.” giọng nói kia vẫn tiếp tục lú lo bên tai anh, còn kiên quyết kéo tay anh, đặt kính vào lòng bàn tay. “Roi như vậy mà cũng không làm sao, giới thiệu cửa hàng đó cho tôi đi, tôi có người bạn thường xuyên làm rơi hỏng kính, chúng tôi đều nói cô ấy là loại phá của.”

Xem ra ở đây không thể có được yên tĩnh, anh cầm kính trong tay, chuẩn bị rời đi, thuận miệng đáp lại một câu: “Giọng nói của cô rất giống một người bạn của tôi.”

“Thật khéo,” người nọ ngửa khí vui vẻ, “Anh không đeo kính cũng thật giống một người bạn của tôi.”

Anh không đeo kính thật là giống anh ấy....

Một hình ảnh khác trong trí nhớ tàn nhẫn nện vào anh. Ngực thật đau, còn đau hơn vết thương trên mặt.

“Những lời này có người nói với tôi rồi.” Anh thì thào, cố gắng đứng lên, quay đầu liếc mắt nhìn cô gái vẫn còn đang lú lo.

“Câu nói kia cũng có người nói với tôi rồi.” Cô nhìn thẳng vào anh, nở nụ cười tươi rói.

Là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Không xinh đẹp, làn da hơi vàng, có mấy cái tàn nhang vênh vang ở chóp mũi, nét nổi bật duy nhất là cặp mắt hạnh nhân ánh lên nét tinh quái kia. Tuổi có vẻ không lớn, tóc buộc thành hai bím, có vẻ tầm trên dưới hai mươi. Mặc một cái áo ba lỗ cổ quái, có rất nhiều túi lớn, hay có thể nói cái áo ba lỗ chính là một cái túi to, ngồi xổm bên cạnh anh, cười vô cùng rúc rỏi.

“Bị đánh vui lắm sao?” Đầu của cô hơi nghiêng sang bên phải, nghiêng cứu vết thương bên má phải của anh.

“Không tồi. Cô có thể tự mình thử xem.” Anh thân nhiên nhìn cô một cái.

“Được , tôi cũng nghĩ như vậy.” Cô gật đầu thật mạnh, cười như hoa nở, dường như cảm thấy đề nghị của anh rất tuyệt. Sau đó cô cúi đầu, lấy từ áo ra một quyển sổ và bút, ” Ký giúp tôi một chữ được không?”

Anh nhìn cô một cái, vài giây sau: “Chữ của tôi không đáng giá.”

“Tôi vừa rồi đã nhìn thấy hết.” Cô nhúc nhúc, có chút ngượng ngùng cười, ” Từ đầu đến cuối. Không phải cố ý. Trước đây tôi cũng có thấy vài lần, cái đó.... anh hình như thường xuyên bị đánh.....”

Anh hơi nhíu mày, đoán: “Cho nên cô định lấy tên tôi để chuẩn bị lập bia?” Sợ một kẻ sổ vô cùng đen đui thường xuyên bị người ta đánh có ngày chết bất đắc kỳ tử , sau đó trở thành ma mà không tên không tuổi sao?

“Anh muốn như vậy?” Cô hình như hoảng sợ, nhìn anh dè dặt, dường như thực sự sợ phải lập bia cho anh,” Cái đó, tôi nghĩ cần phải nói rõ một chút, tôi rất nghèo.....”

Anh khẽ cười ra tiếng, đột nhiên cảm thấy mọi chuyện đêm nay thật là hoang đường.

Ngoài chuyện làm ăn ra, anh cũng không có nhiều kinh nghiệm chuyện trò với người xa lạ, cũng không ưa thích gì chuyện đó.

Thế nhưng hiện tại, anh mặc âu phục ngồi bệt ở bến xe, cùng một cô gái kỳ quái không biết từ đâu chạy đến nói những lời cổ quái.

“Tôi cảm thấy anh thật là mạnh mẽ ...” Cô cắn cắn đầu bút, có vẻ như đang cố gắng tìm từ ,”Thật đấy , siêu mạnh mẽ. Tôi đã nhìn thấy, anh vừa rồi ôm hôn đều là giả vờ, vốn không hề đụng tới các cô ấy, sau đó nam chính đứng mảnh xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân. Tôi chỉ ở trong sách của bạn tôi thấy được nam phụ như vậy — cô ấy viết tiểu thuyết ngôn tình, nhưng mà cái này hình như không liên quan gì đến chuyện chúng ta đang nói — chính là mấy cái loại diễn viên phụ này, trên cơ bản đều là vì muốn để nam nữ nhân vật chính nhìn thẳng vào tình cảm của mình mà xuất hiện. Tôi cảm thấy người như thế thật tuyệt , thật đấy.”

Cô mỗi khi nói lại gật đầu thật mạnh, như muốn nói lời nói của mình cực kỳ đáng tin.

Nam phụ sao?

Sắc mặt anh âm trầm

A. Hình như là vậy. Hình như anh đã quen với thân phận như vậy, hành vi như vậy. Bởi vì trong quyển sách kia, có ba người đàn ông, một người được người phụ nữ đó yêu, một người yêu người phụ nữ đó, còn một người, có được người phụ nữ đó.

Người Trung Quốc kết luận, có được người phụ nữ đó là nam chính, còn lại là diễn viên phụ.

Nữ diễn viên của anh đã trở thành nữ chính của người khác, vì thế, anh vĩnh viễn chỉ có thể là diễn viên phụ.

Anh đến quá chậm, vì thế cũng chỉ có thể trở thành một câu chuyện xưa, một diễn viên phụ của cô ấy, giúp cô ấy nhận ra được tình cảm thật sự của mình.

Một đêm mưa năm năm trước, cô tìm được nam chính của mình, trái tim anh rơi trên mặt đất mà anh không cách nào nắm giữ , tiếng rơi chìm chìm giữa âm thanh rào rào của cơn mưa.

Anh rút cuộc nhớ ra vì sao hôm nay anh đồng ý đi xem mặt, vì sao khi người kia giờ nắm đấm trước mặt anh không hề né tránh, bởi vì ngày mai là ngày cô đính hôn.

Ngày mai cô ấy sẽ đính hôn.

Anh không đau lắm

Thật sự. Không đau lắm

Có thể gặp được một nửa thực sự của mình là một loại may mắn, cho nên không cần đau khổ.

Anh ngẩng cao đầu.

Là ai đã từng nói, khi muốn khóc, chỉ cần ngẩng đầu, lệ sẽ không tuôn?

Ngày đó trời mưa rất lớn, ông trời dường như muốn bù đắp những ngày mưa dầm chưa từng tới kia.

Anh ở bến xe công cộng ngay người thật lâu.

Cách anh một thước, là cô gái cổ quái kia.

Trời khóc. Không ai khóc.

Trận mưa kia dường như kéo dài cả nửa mùa hạ.

Mưa ngày đó đã tạnh, anh trai anh, thần long thấy đầu không thấy đuôi, Lôi Húc Dương và chị dâu giỏi giang khôn khéo Tô Bảo Ý cũng xuất hiện trước mặt anh.

Nếu không phải có người chủ động giới thiệu, sẽ rất ít người phát hiện ra Lôi Húc Minh và Lôi Húc Dương là anh em ruột, hai người bọn họ, một người làm cho người ta có cảm giác phóng đảng không kiềm chế được, một người thâm trầm tao nhã, ngay cả mặt mũi cũng rất khó tìm ra được điểm giống nhau. Lôi Húc Dương khuôn mặt cười mở hào phóng, mày cao mũi thẳng môi dày; Lôi Húc Minh lại mảnh khảnh tuấn tú, đôi mắt hoa đào hiển lộ sự mưu lược sắc sảo cũng đã bị che đậy đằng sau cặp kính mắt. Lôi Húc Dương giống như mặt trời, phát ra sức nóng không hề che giấu, Lôi Húc Minh lại như mặt trăng, mặc dù chiếu rọi nhưng cũng mang theo sự xa cách.

Bọn họ hẹn gặp anh ở quán trà, khi anh đến nhìn thấy sắc mặt của bọn họ, biết ngay rằng đêm đó cha mẹ đối tượng đã gọi điện đến xin lỗi.

Tô Bảo Ý nhìn Lôi Húc Minh, vẻ mặt nhã nhặn, vết bầm đen đã nhạt dần, mắt phượng xoi mói, giọng điệu chua ngoa: “Cứ như vậy, chỉ sợ một ngày nào đó mày mà không có vết thương trên mặt thì chị đây sẽ không nhận ra mặt.”

“Không sao, chị dâu chỉ cần nhận ra anh trai em là được rồi.” Anh nghe ra sự đau lòng trong lời nói của chị, lơ đãng uống một ngụm trà, bình tĩnh cười.

“Có lý, có lý.” Lôi Húc Dương ngồi chễm chệ lớn tiếng cười, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt quái dị của người bên cạnh, song nhận được ánh mắt giết người của Tô Bảo Ý liền ngậm chặt miệng.

Anh nhìn thấy, thâm than quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn.

Tô Bảo Ý thu hồi ánh mắt, lại mĩa mai anh: “Lần này lại là cái gì? Đang ăn cơm bạn trai cũ của nữ chính liền nhảy ra, tặng mày một nắm đấm, sau đó tuyên bố chủ quyền lãnh thổ?”

“Chị dâu thật thông minh.” Đôi mắt hoa đào sau gọng kính bạc ánh lên nét cười.

“Thông minh cái gì? Cái loại chuyện này đã xảy ra tám lần rồi! Tám lần! Bạn trai cũ nhảy ra tám lần! Xem mặt trúng bạn bè sáu lần! Phát hiện nhà gái mang thai chuẩn bị đính hôn chín lần! Chị nói mày, cuộc đời mày không thể có chuyện gì bình thường một chút hay sao?” Thật sự là cứ kể ra đều làm cho người ta muốn học máu.

“Vâng.” Lôi Húc Minh biết nghe lời gật gật đầu, cho thấy anh cũng rất thiết tha hy vọng cuộc đời mình trải qua những chuyện bình thường. “Cũng chỉ tại năm đó bác Tô chỉ sinh ra hai người con gái là chị và tiểu Bảo Bảo.” Anh cũng thật tủi thân a. Ba gia đình qua lại, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, ba nam hai nữ, hai nữ gả cho hai nam, còn lại mình anh lẻ loi, không có ai đáng thương như anh.

“Thôi đi! Liên quan gì đến ba chị? Người rõ ràng là còn chờ...” Lôi nói thẳng thắn đến bên miệng, Bảo Ý mới nhớ tới ngồi trước mặt mình là em trai của mình, chứ không phải khối lô-cốt phải đập đồ bằng được, vội vàng nuốt trở lại.

Chuyện tình yêu đau khổ năm đó của Lôi Húc Minh xảy ra ngay trước mặt chị, con bé là thuộc hạ đắc lực của chị, nó là em chồng của chị, chị tự nhiên cũng vui vẻ tác thành, nào ngờ con bé đã sớm có được tình yêu viên mãn, em chồng mình lại lỡ dở nhiều năm, dù sao vẫn cảm thấy có chút áy náy, cũng không thể không biết xấu hổ mà nhắc đến.

Anh tự nhiên biết câu nói chị dâu mình phải nuốt trở lại kia là cái gì, anh vân đạm phong khinh nở nụ cười, cúi đầu nhắc chén trà, che giấu đáy lòng vì sự thất vọng chút nữa nghe đến cái tên kia mà nổi sóng to gió lớn.

Uống một ngụm trà, không cảm thấy hương thơm, chỉ thấy chua xót.

Luôn nghĩ rằng mình đã thật sự buông xuống rồi, không nghĩ tới cô đối với anh vẫn có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

“Chị đi trang điểm lại.” Không kìm được sự áy náy trong lòng, Tô Bảo Ý quyết định trốn vào nhà vệ sinh, lúc đi ra ngoài liếc nhìn chồng mình một cái, ý tứ sâu xa.

Lôi Húc Dương cười khổ.

Không có biện pháp nào, vợ có lệnh ai dám không theo? Anh bỏ ngay dáng vẻ bất chân chéo ngũ vui vẻ khoai trá, tỳ tay lên thành bàn, tới gần em trai mình đang ngồi phía đối diện, không hề quanh co vòng vèo nhắc nhở sự thật: “Cô ấy đã đính hôn rồi.”

“Em biết. Chúng ta cùng nhau đi dự, anh quên rồi sao?” Anh nhìn anh trai, kỳ quái hỏi.

“Cách tốt nhất để quên một người là yêu một người khác. Mày nhìn chị họ xem, sau khi tái hôn chẳng phải rất hạnh phúc sao?”

“Anh, anh đã thử chưa?” Anh cười nhìn anh trai. Người anh trai này của anh nhìn đáng vẻ tưởng như vô cùng phong lưu, cũng rất có duyên với phụ nữ, nhưng từ nhỏ đến lớn thực sự yêu cũng chỉ có chị dâu mà thôi.

Lôi Húc Dương thờ dãi một hồi, anh cũng không có cách nào: “Chị dâu mày bảo mày nói điều kiện, cô ấy giúp mày chọn.”

“Em không hứng thú.” Anh sờ sờ vết bầm trên mặt, đơn giản rõ ràng nói vào điểm chính, dù chọn thế nào cũng không có kết quả.

“Tiểu tử nguoi! Muốn để cho chúng ta ấy này phải không?” Lôi Húc Dương từ trước tới nay không có tính nhẫn nại, kéo cổ áo, gần như hét lên.

“Anh, như vậy là không công bằng. Cha đòi này chỉ yêu mẹ, anh đòi này chỉ chung tình với chị dâu, vì sao bắt em phải yêu người thứ hai?” Biết anh trai mình đã chạm đến cực hạn, anh cũng không muốn đùa nữa.

Lôi Húc Dương nặng nề thở dài, đáng về mặt mũi: “Mọi người chỉ hy vọng em có một người ở bên cạnh.” Cuộc đời rất dài, dù sao vẫn cần một người cùng nhau san sẻ.

“Lấy người mình không yêu, lỡ dở em không nói làm gì, lỡ dở người ta thì làm sao?”

Thế giới này chính vì quan niệm tìm một người sưởi ấm đó, mà có bao cặp vợ chồng bất hòa. Người cưới người mình không yêu, hoàn toàn cự tuyệt không cho người ta tình yêu, chiếm đoạt hạnh phúc của người khác, chính mình cũng không hạnh phúc, thế giới này cuối cùng chỉ tràn ngập bất hạnh.

“Ai, quên đi.” Không lay chuyển được, cũng không có lập trường khuyến bảo, những người đàn ông trong gia đình họ quả thật có thể hiểu được cảm nhận của nó, Lôi Húc Dương gật gật đầu, “Anh sẽ nói với ba mẹ.”

“Cám ơn anh.” Lôi Húc Minh uống ngụm trà, ánh mắt lướt nhanh ngoài cửa sổ một cách không mục đích, “Chị dâu sao còn chưa quay về.....A?” Ngoài cửa sổ có một điểm hấp dẫn sự chú ý của anh, theo bản năng anh thốt lên đầy kinh ngạc.

Không thể nào, lại có thể là cô ấy.

Anh luôn nghĩ rằng cô gái kỳ quái xuất hiện trong cái đêm mưa gió kia chỉ là ảo tưởng của mình. Ngày đó trời mưa thật lớn, mưa tưởng như hòa tan cả thế giới, xuất hiện một chút ảo giác cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, không có gì chứng minh được có một người như vậy từng xuất hiện.

Ngay tại lúc anh gần như tự thuyết phục mình rằng đó là do anh quá nhớ nhung người nào đó mà sinh ra ảo giác, cô lại xuất hiện trước mặt anh.

Cô vẫn mặc bộ quần áo quái lạ của mình, ngồi bệt ở đường đối diện, trước mặt còn để một cái bát vỡ, trong bát có chút tiền lẻ. Đáng về đúng tiêu chuẩn ăn xin.

“Mày quen sao?” Phát hiện em trai mình nhìn chằm chằm một điểm, Lôi Húc Dương thật giật mình.

Em trai luôn nghiêm túc của mình có quen biết với Cái Bang, anh đương nhiên phải giật mình.

“Có chút duyên phận.” Gặp qua mà thôi.

“MM [3] này rất kỳ lạ.” Lôi Húc Dương cảm thấy không tin nổi lắc lắc đầu, “Vừa rồi cục cưng thấy cô ấy tuổi còn trẻ mà đã phải đi xin cơm, cho rằng gia đình cô ấy nhất định có chuyện gì khó khăn, máu bệnh vực kẻ yếu nổi lên, lập tức chạy đến hỏi gia đình cô ấy gặp phải khó khăn gì phải không cho nên mới phải thế lương như vậy, mày đoán xem MM kia trả lời như thế nào?”

Anh không đoán, chỉ đem tầm mắt quay về, biết trước rằng anh trai tính tình bà tám của mình không giấu nổi chuyện gì.

“Cô ấy lại còn nói ‘Mỗi người một chí hướng’!!!” Bây giờ kể lại, Lôi Húc Dương vẫn lắc lư đầu tỏ vẻ rất thần kỳ.

Lôi Húc Minh bật cười.

Mỗi người một chí hướng? Quả nhiên là lời cô ấy có thể nói ra. Tuy rằng mới chỉ gặp cô có một lần, nhưng anh có thể tưởng tượng được đáng về rung đùi đắc ý của cô khi nói mấy chữ này.

“Cục cưng choáng váng, còn muốn hỏi, cô ấy đã vén tay áo lên bày ra cánh tay nói mình phải làm tên ăn xin tuần tú, phóng khoáng, trắng trẻo, sạch sẽ nhất.” TV hại người a, đây là hậu quả của việc xem quá nhiều thứ linh tinh.

Tuần tú, phóng khoáng, trắng trẻo, sạch sẽ?

Haha. Anh vỗ trán cười, cô chạy ra từ viện nghiên cứu những người kỳ quái sao?

“Anh, anh chờ chị dâu, em đi trước đây.” Anh cúi người chuẩn bị rời đi trước. Bất luận như thế nào cũng cảm thấy nói chuyện với cô gái kỳ quái kia còn thoải mái hơn ở đây uống Hồng Môn trà.[4]

“Lão Nhị.” Lôi Húc Dương đột nhiên gọi anh lại, “Giọng nói của cô gái kia...”

“Giọng nói làm sao?” Anh vờ như cái gì cũng không biết.

Lôi Húc Dương nhìn nhìn về mặt anh, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu: “Không có gì, đi đi.”

Anh làm sao lại không biết anh trai muốn nói cái gì chứ? Nếu không phải cô gái kia có giọng nói giống hệt giọng nói của người anh yêu, trong đầu anh làm sao lại có suy nghĩ hứng khởi muốn nói chuyện với cô?

Anh sai bước qua đường , đi đến bên cạnh cô.

Gió cuốn lên một làn bụi , nghiêng ngả lướt qua trước mặt cô, sau đó một mảnh lá rụng cuộn cuộn nổi lên, rơi vào trong bát trước mặt cô.

Cô vẫn thật chuyên chú vào Gameboy [5] trong tay, thỉnh thoảng khi đưa tay vén mái tóc rơi lòa xòa trước trán mới chịu giương mắt nhìn bốn phía. Thế cho nên anh đứng bên cạnh cô hồi lâu mà cô vẫn không hề phát hiện.

Ăn mày chơi Gameboy?

Lôi Húc Minh phát hiện khoe miệng mình không kiềm chế được khẽ nhếch lên, tạo thành độ cong của một nụ cười.

Bây giờ báo chí có đăng rất nhiều tin tức ăn mày sử dụng đồ đắt tiền, nhưng mà khi đang hành nghề ăn xin quang minh chính đại chơi Gameboy , anh vẫn là lần đầu mới thấy.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô dưới ánh mặt trời, mới phát hiện tóc của cô màu đỏ, tết thành hai bím cứng như que củi. Phía sau cô là một cái túi lớn siêu cấp vô địch vũ trụ, trên người vẫn là bộ quần nhìn như ghép từ một đồng tử nhỏ như trước.

Ánh mắt anh nhìn từ trên người cô sang cái bát ở phía trước.

Cái bát kia nửa mới nửa cũ, như sắp sửa vỡ nhưng lại không vỡ, có vết rạn cùng một lỗ thủng thật nhỏ, vô cùng vô cùng thích hợp với nghề nghiệp ăn mày.

Hai tay anh đút trong túi, lấy mũi giày đá đá cái bát: “Muốn kiếm cái gì đây?”

“Đại hiệp! Hạ thủ lưu tình!” Cô gái vốn đang chơi đùa vui vẻ vừa thấy tính mạng công cụ kiếm ăn của mình bị uy hiếp vội vàng ném Gameboy, cả người bỏ nhào về phía trước bảo vệ, “Tôi đập rất nhiều bát mới làm ra được cái bát có giá trị nghệ thuật như vậy nha!” Đến tận khi xác định bát cơm an toàn, cô mới an tâm ngừng đầu, sau khi nhìn rõ người tới, tươi cười nở rộ, “A? Anh đẹp trai, đến kí tên bù cho tôi sao?”

Anh ngồi xổm xuống, hai ngón tay cầm cái bát lên, tỉ mỉ quan sát đường hoa văn trên đó.

Đập vỡ rất nhiều bát mới làm ra được một cái? A. Cái này mà cô cũng nghĩ ra được.

Anh buông bát: “Ăn cơm chưa?”

“Số mệnh hẩm hiu không thể trách xã hội a.” Cô bĩu môi, đếm đếm trong bát chỉ có hai đồng tiền xu.

Còn có cả Gameboy để chơi, thật sự không thể trách xã hội. Lôi Húc Minh đứng lên, tùy ý vỗ vỗ bỏ bụi đất trên quần: “Muốn đi ăn cơm với tôi không?”

“Mời tới Shangri - La sao?” Cô cũng không khách khí, vừa cất bát vào cái túi lớn siêu cấp vô địch vũ trụ của cô, vừa cọt nhả hỏi.

Shangri – La ? Mời cô đi ăn cơm xong hai người kết bạn cùng nhau đi ăn xin sao? Vậy cô không phải lại muốn đập một đồng bát?

Lôi Húc Minh không để ý đến cô, cười một tiếng, giơ tay gọi Taxi.

Gió lướt qua mái tóc mềm mại của anh, vài sợi tóc hơi xòa xuống, anh hơi hơi nhíu mày, ánh mắt hoa đào sau gọng kính bạc chăm chú nhìn Taxi qua lại trên đường xem có xe nào trống không, sườn mặt vừa tuần tú lại cao quý.

Quen nghe tiếng ồn ào của cô, anh bỗng nhiên cảm thấy bên tai dường như thiếu cái gì, vừa quay đầu lại, đã thấy cô ở bên cạnh hai tròng mắt dán chặt trên mặt anh, nhưng ánh mắt mong lung kia lại dường như xuyên qua anh, nhìn vào một nơi nào đó , một người nào đó anh không biết.

“Đang nhìn ai?” Anh chán nản nhíu mày.

“Dù sao cũng không phải anh.” Bị bắt gặp cô cũng không hề có chút ngượng ngùng, miệng vẫn nở nụ cười như trước, phóng khoáng nhún vai.

A, đúng vậy, dù sao cũng không phải anh.

Thì như anh tìm cô, cũng không phải bởi vì cô là cô, mà bởi vì giọng nói của cô giống như cô ấy.

Anh đưa cô đến một quán ăn trong hẻm nhỏ.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, buôn bán lại rất đắt hàng. Hàng Châu chính là như vậy, vừa đến lúc ăn cơm, bất cứ cửa hàng nào cũng đầy người, đủ thấy khẩu vị người Trung Quốc đúng là có vấn đề.

“A...” cả đầu cô gần như đều chôn trong tờ thực đơn, “Mì rau trộn ... mì thịt bò kho tàu.....mì thịt dê kho tàu.....mì thịt cay.....mì với trứng trần nước sôi...”

“Tiểu Lôi , cháu muốn ăn gì?” Ông chủ mập mạp có cái đầu bóng lưỡng rõ ràng chịu không nổi trình độ mê neho của cô, xoay qua hỏi người dễ đối phó

hon.

Lôi Húc Minh rút một đôi đũa từ hộp đũa, lấy giấy ăn lau ti mi: “Cứ như cũ đi.”

“Được.” Ông chủ theo thói quen gào to với phòng bếp, “Một phần tám ảnh xuyên [6] thêm trứng trần nước sôi.”

Anh lau chiếc đũa, nghe giọng nói kia nói không ngừng “Mi cái bẹ....mì xào....”

Cô và người anh yêu dường như không chỉ có giọng nói giống nhau.

Lần đó mời cô đi ăn cơm cũng như này, hỏi cô muốn thêm đồ ăn không, cô muốn thấy anh phát điên, mở miệng liền gọi hết một lượt những món đắt nhất, sau đó phát hiện anh hoàn toàn không để ý, mới vội vội vàng vàng kêu không cần thêm đồ ăn, về mặt cứng nhắc.

“Khụ, khụ, khụ.”

Tiếng động cổ quái làm anh bừng tỉnh khỏi hồi ức, hơi nhướn mi nhìn về người kỳ quái đang phát ra tiếng động kia.

Cô nhướn người đến gần anh, vẫn cầm tờ thực đơn như cũ, lộ ra nửa cái đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Vị đẹp trai này, tôi có thể gọi mỗi món một phần được không?”

“Tùy cô.” Anh ung dung thản nhiên buông chiếc đũa, nhận phần mì ông chủ bưng tới.

“Tốt quá – mì cái bẹ, mì thịt bò, mì vắt....” Mặt ông chủ tươi cười như hoa nở,” Tiểu Lôi, người bạn này của cháu không tồi! Thật đấy!”

“Cô nhìn đói một tuần rồi sao?” Anh nhìn đáng vẻ chờ mong hưng phấn của cô hỏi.

“Cũng không lâu như vậy đâu.” Cô nắm đuôi tóc, ngại ngùng như vừa được khen ngợi, lập tức mắt mở thật to, “Anh rất quen thuộc với nơi này nha?”

“Muốn ăn mì sẽ tới đây.” Anh tháo kính mắt bị hơi nóng làm mờ xuống.

“Nơi này ăn ngon như vậy?” Về mặt cô càng chờ mong.

“Thói quen.” Anh thản nhiên đáp, cầm đôi đũa, cho thấy đề tài tạm thời dừng lại,” Không nói khi ăn.”

Vốn anh tưởng rằng cô gọi nhiều như vậy chỉ để cho vui, đến khi anh ăn xong đeo kính lại mới phát hiện cô bát nào cũng đều thử qua một chút.

“Như thế nào?”

“Thịt bò rất dai. Mì xào không đủ lửa. Mì thịt cay không cay, trứng trần nước sôi chưa chín, tám ảnh xuyên măng không tươi. . . .” Cô mở miệng lại là một tràng bình luận dài, “Mì nước tương nước tương không đủ vị,....chỉ cần ăn một lần biết ngay bằng hiệu không ra gì. Ông chủ, cái gì cũng không ăn được còn dám mở quán a?”

Về mặt ông chủ như hoa tươi héo tàn.

“Cũng chỉ có cô mới làm được một tên ăn mày như này.” Anh cuối cùng cũng hiểu được sự xúc động của anh cả, “Sống được tới ngày hôm nay mà không bị chết đói cũng coi như bản lĩnh của cô.”

“Làm ăn mày đương nhiên không được chọn lựa, người ta cho cái gì thì ăn cái đó. Chính là bây giờ là anh mời tôi ăn cơm, được chọn mà không chọn về sau sẽ hối hận.” Cô thể nhưng chẳng cảm thấy xấu hổ một chút nào, mặc dù phía sau có hai ánh mắt oán hận đang liên tục thiêu đốt.

Anh nhìn bãi chiến trường trên bàn hầu như không được đụng đến: “Châu Phi bây giờ còn rất nhiều dân chạy nạn.”

“Cho dù tôi tiết kiệm mấy món ăn này, ông chủ cũng sẽ không tốt bụng gửi đến Châu Phi đâu.” Cô khoát khoát tay, đảm bảo, “Hơn nữa vì sao dân Châu Phi chạy nạn chúng ta ở đây lại không thể chọn lựa món ăn ngon? Vừa nãy tôi ở kia xin cơm người khác, ở trong quán trà đối diện mọi người vẫn uống trà rất vui vẻ nha. Nếu ai cũng nghĩ đến hai chữ ‘công bằng’, ai cũng nghĩ rằng người khác chịu cực chịu khổ thì mình không nên xa xỉ hưởng phúc, vậy xã hội này có lẽ đã trở lên vui vẻ, hòa thuận rồi, làm gì có chuyện mọi người ăn tươi nuốt sống lẫn nhau.”

“Bây giờ ngay cả một đứa bé cũng hiểu được làm ra hạt gạo rất vất vả.” Anh không hề nghĩ muốn khuyên bảo cô cái gì, chỉ là cảm thấy được nghe cô nói vậy cũng là một loại lạc thú, cô ý bắt bẻ cô.

“Tôi cũng biết rất vất vả a.” Cô làm vẻ mặt đau khổ, “Khó ăn như vậy, ăn ngon đúng là vất vả.”

Ăn mày thượng hạng.

Hiện tại trong đầu anh chỉ có bốn chữ lớn lấp lánh ánh vàng này chạy qua chạy lại.

Anh sai lầm rồi. Cô và cô ấy chẳng có gì giống nhau cả. Anh thích cô chính là vì tính cách gấp bất ngờ cứng cỏi chống đỡ, không biết xấu hổ của cô, mặt mũi đối với người con gái trước mặt này hoàn toàn chả đáng giá một đồng.

“Nếu không phải tôi mời cô, cô có phải sẽ không kén cá chọn canh không?”

“Anh không phải chuẩn bị nói cho tôi biết, anh bây giờ đang định bỏ mặc tôi chứ?” Cô cảm thấy cực kỳ khủng hoảng, rùng mình một cái.

“Nếu như vậy thì sao?” Anh lấp lửng.

“Tôi chỉ có thể ở lại rửa bát....bán thân trả nợ nhà.” Cô hơi phiền não, “Mỗi tội tôi vừa mới đắc tội với ông chủ....Đoán chừng ông ấy sẽ muốn đánh tôi một trận cho bõ tức thì thôi....Anh bảo bây giờ tôi nói với ông ấy vị giác của tôi có vấn đề hoặc là tôi chỉ nói đùa thôi liệu có được không?”

Cô gãi gãi đầu: “Thật ra trước kia cũng xảy ra chuyện này rồi. Nhưng mà tôi gặp được mấy ông chủ đều rất tốt bụng. Sau khi tôi kể với bọn họ cuộc đời của tôi bọn họ đều tha cho tôi.”

“Cuộc đời của cô?”

“Phải, chính là tôi ba tuổi mất mẹ, năm tuổi mất cha, sáu tuổi cả ông bà nội đều từ giã cõi đời, sau đó mẹ kế đuổi tôi khỏi nhà, thật đau buồn a, một cô bé đáng thương một thân một mình lưu lạc khắp nơi, thật vất vả mới có người mời tôi ăn cơm, hóa ra lại muốn làm cái đó với tôi, tôi tưởng có thể thoát khỏi cảnh chịu bao uất ức, không nghĩ tới, mới ra khỏi hang sói, lại rơi vào miệng cọp....”

“Cô đem bán kịch bản này là có thể kiếm được một khoản nhuận bút rồi.” Anh thản nhiên xem cô biểu diễn, không biết sao, lại có một suy nghĩ mờ ảo chọt lóe qua đầu óc anh, mà anh nắm được, “Cô đi ăn xin, bởi vì chơi vui?”

“A! A! A! A a a a a a tri âm a!” Cô há hốc miệng biểu hiện của cô rõ ràng là giật mình và hưng phấn,” Cái gì tri âm tri kỷ vân vân quả thực là để nói anh với tôi nha. Người anh em, nói cho anh biết một bí mật, tuy rằng ngoài mặt tôi là một kẻ ăn mày, nhưng thực chất....” cô vung tay, “Tôi là một nhà nghệ thuật hành động!”

“Nhà nghệ thuật hành động?” Xin tin tưởng anh, lúc một kẻ ăn mày nói cô ấy là nhà nghệ thuật hành động, người bình thường đều sẽ hỏi câu này.

“Nói đơn giản, chính là dung hòa cosplay với cuộc sống của tôi.” Cô còn khua khua tay, nghiêm túc giải thích.

“Cosplay?” Anh quan sát cô, màu tóc đỏ hoe, mái tóc tết thành hai bím như que củi, quần áo cổ quái, tầm mắt cuối cùng dừng lại ở cái tat da đen, “Cos ai? Hoàng Thu Sinh [7] sao?”

“Cái gì nha!” Sĩ nhục nghệ thuật của cô, ” Pippi tát dài!”

“Chưa từng nghe thấy.” Anh rất trung thực nói với cô.

“Pippi tát dài cũng chưa từng nghe thấy? Anh có tuổi thơ không a?”

Ánh mắt anh nhìn về phía cô: “Tuổi thơ thế nào? Nếu như giống như cô thế này, thật xin lỗi, quả thực không có.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Ha ha ha ha ha ha ——”

Lục Phồn Tinh đắm thềm thụp lên mặt bàn, cười điên cuồng. “Tuyệt diệu a—” cười xong lại rung đùi đắc ý bình phẩm, ”Mấy câu này của anh thật là hay.” Tuổi thơ thế nào? Nếu giống như cô thế này, thật xin lỗi, quả thực không có., hahaha, tuyệt diệu a. Đẹp trai, mấy câu anh này của anh rất chỉ là tàn bạo. Sau này có người hỏi tôi, ‘Người có biết liêm sỉ không?’ Tôi sẽ nói, loại liêm sỉ nào? Loại mà người nói, quả thực không có. Ha ha ha ha ——”

Cười một trận vô cùng điên cuồng xong, cô mới phát hiện người đàn ông đeo kính gọng bạc trước mặt từ đầu tới cuối vẫn bất động thanh sắc nhìn mình, trên môi nở nụ cười như có như không.

Cô thề lười: “Ngại quá, kích động quá....Đẹp trai, anh còn câu thoại kinh điển nào không, nói tôi nghe xem?”

“Cô nên đi xem Châu Tinh Trì [8].” Người đàn ông thản nhiên mở miệng đề nghị.

“Anh Tinh Tinh à ? Tôi có xem. Tôi mỗi lần cầm đĩa trên tay sẽ không kim lòng được.....” cô cười hắc hắc, cầm đôi đĩa gỗ vào cái bát, “Tiểu nhân vốn ở ven thành Tô Châu, gia đình có nhà có ruộng, cuộc sống vui vẻ khôn cùng, ai ngờ Đường Bá Hổ kia, cấu kết quan phủ, trời không có mắt, đoạt

của ta nhà lớn, chiếm của ta ruộng đồng, ông nội ta đến tranh cãi với hân, lại bị hân một côn đánh chết, bà nội ta mắng hân ức hiếp người dân lương thiện, lại bị hân bắt đến Đường phủ, cường gian một trăm lần a một trăm lần—ông chủ, bát này ông mua không tốt, âm cao không chính xác, âm trung không ngọt, âm thấp không trầm, tóm lại một câu, chính là không đủ thông thấu nha~”

Lúc này, ông chủ đầu bóng lưỡng đại khái đã xúc động đến mức muốn chạy vào bếp vác dao phay ra. NND [9], người ta là mờ quán ăn, lại không bán âm thanh với chả nhịp phách, cần thông thấu làm con tôm?! [10]

Người đàn ông nhìn ông chủ cười cười tỏ ý xin lỗi.

Người đàn ông...Hả, cô vì sao phải gọi anh ta là người đàn ông?

Cô gặp anh ta vào lúc anh ta suy sụp nhất, anh ta gặp cô trong dáng vẻ của một kẻ ăn mày, anh ta mời cô đi ăn cơm, khả năng bốc mồi và giả điên của cô đủ để dọa tất cả những người lại gần chạy mất, vậy mà anh ta vẫn ngồi y nguyên ở chỗ này, làm người ta cảm thấy bọn họ dường như đã quen nhau cả đời, chính là bọn họ đến cái tên của đối phương cũng còn không biết.

“Đẹp trai, phải xưng hô với anh như thế nào?” Cô cắn cắn cái đùi, ngồi thẳng lên, cười cười lại nhớ tới hai lần xin anh ta chữ ký mà chưa được, “Hay là đẹp trai, anh là người nằm vùng, ba năm lại ba năm, cho tới bây giờ đã là chín năm rồi, tên không thể tùy tiện nói ra?”

Người đàn ông cười lắc đầu, lấy cái đùi chắm vào bát nước, ở trên mặt gỗ lim viết loáng thoáng ba chữ Hành thư [11] rồng bay phượng múa.

“Lôi—Húc—Minh—” theo đường đi của chiếc đùi, cô đọc ra từng chữ từng chữ, sau đó cái mũi nhăn nhó lại đầy ghét bỏ, nói lầm bầm, “Ba chữ à, chào hỏi quá khó khăn, không bằng thế này, thử xem cách gọi nào thuận tiện? Ví dụ như Tiểu Minh, A Minh, Minh Nhi.”

“Cô có thể gọi tôi là Lôi.” Anh bỏ đùi xuống, lấy khăn tay lau tay.

Về mặt cô hơi cứng lại, sau đó có vẻ như đã hiểu rõ chuyện gì, ý cười bốn cột hiện lên nơi đáy mắt, từng chút từng chút tràn lên mặt, rất giáo hoạt, rất giáo hoạt cười, bà vai run run cười: “Cô ấy — tôi nói cái nữ diễn viên kia của anh — gọi anh như vậy phải không?”

Anh cũng không thèm nhìn cô, dường như nhìn chiếc đùi đồng trước mặt xuất thần, vẻ không bằng lòng.

Người có da mặt dày như cô, đương nhiên sẽ không bị đáng vẻ lạnh lùng xa cách của anh hù dọa. Không nói gì chính là cam chịu nha.

“Hắc hắc hắc hắc,” cô hí mắt cười, dáng vẻ giống như rất đồng tình, phút chốc lại phun ra một câu cự tuyệt, “Tôi từ chối.”

Anh lúc này mới quay đầu, bình tĩnh liếc mắt nhìn cô.

Cô thân thiết nhướn người tới gần anh: “Nếu tôi nói tôi muốn anh không đeo kính anh có làm không?”

“Cho tôi một lý do.”

“Không có lý do gì.” Cô khoát khoát tay tỏ vẻ không có gì cả, ngồi trở lại, “Anh sẽ không làm, nên tôi cũng sẽ không làm.” Cô không phải người trong lòng kia của anh, anh cũng không phải người cô quen biết kia, bất chước ra sao cũng không thể thay thế, bọn họ cũng không mong muốn thay thế.

Anh đã hiểu, gật gật đầu: “Vậy tùy cô.”

“Đang đang đang đang, tên của cô gái trẻ tuổi xinh đẹp vô địch viết lên kẻo sáng đây.” Cô lên sân diễn, mở đầu cực kỳ phô trương, bày lên trên mặt bàn một tờ giấy màu vàng, cầm bút rất nghệ thuật viết viết vẽ vẽ mấy nét chữ hết cả nửa ngày mới chuyển qua, “Tôi phúc hậu hơn anh, viết chữ là phải vừa đẹp vừa rõ ràng.”

Ở giữa tờ giấy là ba chữ lớn “Lục Phồn Tinh”, phía dưới còn viết một dãy số, chữ Q in bên phải vẽ thành hình một cái đầu mặt có tàn nhang tóc tết bím.

“Đây là.” Anh chỉ vào dãy số trên tờ giấy.

“Số di động của tôi.” Báo chí nói ăn mày dùng di động quả nhiên không phải tin đồn vô căn cứ. Cô nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu, “Không phải lúc nào cũng gọi được.” Lúc hết tiền cô cũng không có cách nào cam đoan di động sẽ gọi được. [12]

“Tôi lấy số di động của cô để làm gì?” Anh mơ hồ có chút không vui.

“Gọi cho tôi a.” Cô rất thân thiện mời.

“Lục tiểu thư, tình cảm giữa chúng ta hình như chưa sâu sắc đến mức đó.” Tiếng nói của anh trầm ấm, làm người ta say mê như rượu, lời nói ra vẫn nho nhã lịch sự, câu chữ lại lạnh như băng.

“Tùy anh thôi. Anh muốn lưu lại dãy số này hay không là việc của anh.” Cô cười hi hi, hồn nhiên như chẳng có chuyện gì.

Anh mỉm cười, ý cười lại không chạm tới đáy mắt, đem tờ giấy trả lại: “Cảm ơn, không cần.”

Thật cổ chấp. Lục Phồn Tinh bĩu môi, xem ra phải dùng đến tuyệt chiêu, giọng nói thay đổi, đầy ắp thâm tình: “Lôi, em đời này sẽ không bao giờ quên

anh.”

Trong nháy mắt, khuôn mặt anh trở lên trống rỗng, giống như bị sét đánh trúng.

Cô nở nụ cười, biết mình đã thành công, giọng nói vừa rồi của cô chắc chắn có chín phần tương tự người phụ nữ kia, mới có thể làm xuất hiện vẻ sững sờ như bị sét đánh này của anh.

Ánh mắt hoa đào sau gọng kính bạc kinh ngạc nhìn cô, con ngươi mờ mịt, hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần, ánh mắt vội vàng thay đổi, ho khan vài tiếng nhằm che dấu: “Cô không hề giống cô ấy chút nào.”

“Giống hay không mình anh biết là được rồi.” Cô cười đùa đẩy tờ giấy trở lại, dường như đoán trước anh sẽ cự tuyệt, “Có thể nghe rất nhiều lời nói khác a, em yêu anh, em thích anh, em yêu anh chết mất linh tinh a, chỉ cần anh muốn, anh có thể nghĩ ra, tôi không có gì là không nói được.” Hấp dẫn anh ta, hấp dẫn anh ta, ra về hấp dẫn anh ta, haha.

Anh nhìn chằm chằm vào tờ giấy trên tay cô, vẫn không nhúc nhích.

Sắc mặt anh bình thường, nhưng cô biết anh đang đấu tranh, mỉm cười chờ đáp án của anh.

Thật lâu sau, thật lâu sau, anh cuối cùng lại đẩy trả lại: “Lục tiểu thư, tôi không có hứng thú với việc tìm người thế thân để sưởi ấm.”

Cô nở nụ cười ấm áp: “Vậy thật sự là quá tốt, tôi cũng không có hứng thú.”

Trong chốc lát, bầu không khí hơi cứng lại.

“Anh nhất định là người làm ăn.” Lục Phồn Tinh nhăn mũi, cực kỳ bất mãn. Thật khó hầu hạ, bỏ ra tiền vốn lớn như vậy, vậy mà còn không mắc câu.

Lôi Húc Minh dựa người ra sau, toàn bộ sức nặng đều đặt trên lưng ghế, hai bàn tay tự nhiên giao nhau trên đùi, cũng không cho cô đáp án ngay: “Sao lại nói như vậy?”

Cái này còn phải hỏi tại sao nữa ư?

“Trên người anh có mùi của con buôn.” Lục Phồn Tinh quạt quạt trước mũi như thật, cứ như trước mặt toàn mùi khó ngửi. Cô nói đầy vẻ khinh thường: “Loại người giống như anh, chắc chắn gặp chuyện gì tốt cũng đều cảm thấy trong đó có cạm bẫy, loại người giống như anh, tuyệt đối sẽ không tin tưởng chuyện có lợi đột nhiên xuất hiện, cho nên gặp được người không hề có mục đích gì cũng cảnh giác sợ mình mắc mưu.”

Cô cứ mở miệng là “Loại người giống như anh”, rõ ràng đã hoàn toàn định tội anh rồi.

Anh vẫn ngồi yên lặng, thần nhiên mỉm cười chờ xem cô còn chuẩn bị nói cái gì.

“Nhưng mà, hắc hắc,” cái mũi vừa rồi còn ngang ngược, ánh mắt vừa rồi còn trợn trừng, một tiếng “Nhưng mà” cô lập tức cười như một đóa hoa, đóa hoa loa kèn đầy vẻ nịnh nọt, “Tôi quả thật có mục đích nha.”

Trong mắt anh hiện lên hai chữ “Quả nhiên”, khóe miệng cười châm biếm.

“Đừng hiểu lầm, mục đích này không có quan hệ gì đến thân thể cũng như tình cảm của lão nhân gia ngài...” cô nghĩ nghĩ, lại chữa lại, “Được rồi, cũng chỉ cùng thân thể anh có một chút quan hệ mà thôi...”

“Ông chủ, tính tiền.” Anh lấy ví ra, rút ra mấy tờ tiền.

Chơi thật không vui, lời nói rung động như vậy mà cũng không đả động được anh ta. Anh ta chả có tạo phản ứng nào. Lục Phồn Tinh méo mào: “Tôi cũng chỉ hy vọng khi tôi thỉnh thoảng cung cấp phục vụ tình cảm tốt đẹp cho anh, anh gặp lại tôi có thể vô tư chân thành.”

“Vô tư chân thành thế nào?” Anh bình tĩnh hỏi, đem tiền bỏ lại vào ví.

“Thật vô tư chân thành!” Hứng thú vui đùa của cô lại nổi lên, nhưng mà anh dưới ánh mắt “Bố mày kiên nhẫn có hạn, lập tức nói vào trọng điểm cho tao” của anh, thành thật mở miệng, “Không đeo kính là được rồi. Anh biết không, muốn đứng nhìn anh lúc bị người ta đánh rất dễ dàng, nhưng mà kính mắt vừa bị đánh rớt cái, liền quá khó khăn.”

Cô chỉ là muốn thỉnh thoảng có thể nhìn thấy khuôn mặt đã chôn sâu trong trí nhớ kia, lâu lắm rồi không thấy, sau này chỉ sợ cũng không thấy được dung mạo đó nữa....

“Thành giao.” Tinh thần cô vừa suy sụp, anh lập tức đã rút tờ giấy dưới ngón tay cô ra.

Grừ! Người đàn ông này!

“Anh thường xuyên làm con gái lúng túng như vậy sao?” Cô đột nhiên nhớ tới sự lạnh lùng xa cách của anh ta ban nãy lúc nghĩ cô đối với thân thể và tình cảm của mình có ham muốn. Tuy rằng bình thường anh ta cũng chẳng cho người ta cảm giác gần gũi không khoảng cách, nhưng mà vào lúc đó, bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách với anh ta rất xa rất xa.

Anh biết cô muốn hỏi cái gì: “Không để người khác có những mong đợi phi thực tế là nguyên tắc làm người của tôi. Đi thôi.” Anh đứng dậy, hơi hơi vuốt cằm trả lời, cùng cô một trước một sau rời khỏi quán.

“Mới là lạ, tôi thấy anh chính là con cáo già. Đàn ông các anh ai mà chẳng như vậy, lúc lấy được cái gì hay chiếm được lợi ích gì của người khác thì luôn cho rằng người ta bị như vậy là đáng đời.”

“Đàn ông cũng có người như vậy, nhưng không phải ai cũng giống nhau.”

“Haha,” cô cười một tiếng, tỏ rõ vẻ hoài nghi, “Có người đàn ông nào hiểu được thế nào là sự hoà hợp giữa tâm hồn và thể xác, thịt dăng đến tận miệng, ai chịu bỏ qua chứ?” Trên sách đều viết như vậy nha.

“Con người cũng có người ăn chay. Không phải ai cũng có suy nghĩ giống với người bình thường, trong mắt người này đó là thịt trong mắt người khác có lẽ lại là thạch tín.” Đi đến đường lớn, anh dừng lại, một tay vẫn để trong túi quần, một tay đón xe, cũng không nhìn cô, dáng vẻ không định giải thích gì thêm, “Tôi phải đi làm. Cô trở về như thế nào?”

“Không cần lo lắng.” Cô cười hì hì, dang hai tay làm động tác bay bay, “Tôi sẽ bay.”

“Bay cao một chút, đoạn đường này nhiều nhà cao tầng, đừng có đụng vào phá hoại chúng nó.” Anh tùy tiện phụ họa một câu, mở cửa taxi, ngồi lên.

Lôi Húc Minh ngồi trên taxi ngoái đầu nhìn về phía sau.

Không biết tại sao, nhìn dáng vẻ đứng đó nhìn theo chiếc xe đang xa dần của Lục Phồn Tĩnh, anh hiểu được cô vô cùng cô đơn, lạnh lẽo. Anh biết, cô lại đang thông qua anh ngắm nhìn người kia.

Người phụ nữ mà anh yêu, cũng từng nói rằng lúc không đeo kính anh nhìn rất giống một người, một người mà cô từng yêu.

Buổi tối hôm đó, cũng một câu giống như vậy, khóa lại bước chân anh.

Không cần nghĩ nhiều.

Anh xoa xoa mặt, cảm thấy hơi mệt mỏi, nhớ đến từ hôm đi xem mắt đến giờ cũng chưa về nhà, vì thế quay về nhà hàng dặn dò nhân viên xong, anh liền lái xe về nhà hầu hạ dưới gối cha mẹ.

Đáng tiếc lúc đang hầu hạ, anh còn ngáp lên ngáp xuống, hai ông bà nhìn vậy, bắt anh lên phòng mình ở khi còn trẻ nghỉ ngơi cho tốt.

Anh gần như đặt người lên giường cái là ngủ ngay, đến tận khi có tiếng gõ cửa mới bị lôi ra khỏi cơn mơ.

Mở mắt ra, căn phòng trang trí xa lạ làm anh mất một giây tự hỏi mình đang ở đâu.

Ánh sáng lờ mờ làm cảm giác về thời gian của anh trở lên lộn xộn, không biết mình cuối cùng đã ngủ bao lâu, bây giờ rốt cuộc là sớm hay muộn.

“Con ra đây.” Anh nặng nề trả lời, tùy tay tóm lấy cái áo ngủ, vừa đóng cúc áo vừa ra mở cửa phòng.

“Chị họ con với chồng nó đến, xuống gấp đi, tiện thể ăn cơm chiều xong lại ngủ tiếp.” Đinh Ái Nhiên đưa tay vuốt vài sợi tóc vênh lên của con.

“Vâng, mẹ, con thay quần áo xong sẽ xuống ngay.” Lôi Húc Minh mỉm cười nói.

“Đều là người nhà cả, cần gì phiền phức như vậy.” Đinh Ái Nhiên phản đối.

“Nhanh thôi mà.” Anh xoay ngược mẹ lại hộ tống bà tới đầu cầu thang, về phòng thay áo somi rồi mới đi xuống.

Đinh San San vừa thấy anh đi xuống liền nở nụ cười: “Bác, bác khách khí như vậy làm cái gì, cứ để Tiểu Lôi nó ngủ, cháu với A Vĩ cũng chỉ đi ngang qua vào thăm hỏi một chút thôi, đi ngay bây giờ, Tiểu Hân còn đang ở nhà với bảo mẫu.”

Đinh Ái Nhiên vỗ vỗ tay chị: “Lâu lắm rồi mới gặp, tuy bây giờ hai đứa đã chuyển đến Hàng Châu, nhưng mà cũng chẳng đến đây được mấy lần.”

Đinh San San là họ hàng bên đường mẹ đẻ của Đinh Ái Nhiên, nhà vốn ở Ôn Châu, do Lục Vĩ thăng chức được điều tới đây, lên mới cùng nhau chuyển tới nơi này.

Anh ngồi xuống bên cạnh Lôi Như Đông: “Sắc mặt chị họ dạo này rất tốt.” Lúc nói câu này, ánh mắt liếc nhìn Lục Vĩ một cái, xem như là thăm hỏi.

Lục Vĩ là chồng thứ hai của Đinh San San, dáng vẻ mạnh mẽ, hơn năm mươi tuổi, nhìn qua người ta còn tưởng mới bốn mươi. Lúc trước khi Đinh San San bị chồng cũ hành hung, là Lục Vĩ ở trên tòa án giúp chị thoát khỏi căn nhà tàn khốc đó, cũng từ đó mà sinh ra tình cảm.

Nghe nói lúc đó Lục Vĩ còn đang bị trói buộc bởi người vợ không có tình cảm, Đinh San San vì anh ấy náo loạn tới mức tự sát. Chuyện tình của hai người này đi đến được ngày hôm nay phải nói là muôn phần trắc trở. Vì chuyện Đinh San San tự sát, vốn họ hàng Lục Vĩ cũng có lời ra tiếng vào, nhưng mà thấy bọn họ bây giờ đã có con, cuộc sống lại hạnh phúc, liền đều tự mình lựa chọn quên đi.

“Thật sao?” Đinh San San cười rất vui vẻ, “Hôm nay lúc chị đi xã giao với A Vĩ, người ta cũng nói như vậy.”

Lục Vĩ nở nụ cười: “Em a, người ta tùy tiện nói như vậy, tưởng thật sao.”

Lại hàn huyên vài câu chuyện trong nhà, hai người liễn cáo từ.

Đinh Ái Nhiên nấu cho Lôi Húc Minh một bát mì.

Anh ăn mì, cảm giác được Lôi Như Đông đang đọc báo hình như có lỗi đầu ra khỏi tờ báo nhìn mình vài lần, đáng về muốn nói lại thôi.

Anh ăn một ngụm mì cuối cùng, đeo kính lên: “Ba, làm sao vậy?”

“Ăn xong rồi?” Lôi Như Đông bỏ tờ báo xuống, tháo kính lão, “Muốn ra vườn hoa đi dạo với ba một lúc không?”

“Vâng.” Lôi Húc Minh cung kính trả lời.

Ở vùng ngoại thành này, buổi tối đúng là thời gian tốt nhất để đi dạo. Độ ẩm không khí lớn, đã trên mức trung bình, mà vùng này nhiều vườn hoa, vì thế mùi cây cỏ, hương hoa lan tỏa ngập tràn trong không khí.

Lôi Như Đông đầu đội mũ rom, mặc áo T-shirt trắng, ống quần xắn cao, cho dù ai cũng không thể nhận ra bác nông dân này là gian thương ba năm trước đã rút lui khỏi thương trường.

Lôi Húc Minh buồn cười kéo kéo cái mũ rom: “Ba, mùa hè đã qua rồi, hơn nữa bây giờ là buổi tối, ba còn đội cái mũ này làm gì chứ?”

“Đừng đụng.” Lôi Như Đông tránh khỏi tay con, “Mẹ con nói, buổi tối cũng có tia tử ngoại, muốn ba cẩn thận phòng chống ánh nắng.”

Biết lời nói của mẹ đối với ba là thánh chỉ, Lôi Húc Minh thức thời rút tay lại.

“Đến đây, giúp ba tưới hoa.” Lôi Như Đông đưa một cái gáo gỗ qua. Lôi Húc Minh cầm lấy. Hai người đàn ông rất ăn ý liền phân chia khu vực, đi chăm sóc hoa.

Lôi Như Đông dừng tay, dường như hồi tưởng cái gì đó, có chút cảm thán: “Con trai a, lần trước chúng ta cùng nhau tưới hoa là vào lúc nào?”

Lôi Húc Minh đứng thẳng dậy, đẩy đẩy kính: “Con quên mất rồi. Hình như đã là mười mấy năm về trước rồi.”

“Đúng vậy.....” Lôi Như Đông thở dài, “Khung cảnh ấy sau này không thấy nữa, từ khi hai đứa con trưởng thành, cũng không hay về nhà.”

“Trong khoảng thời gian này, anh bạn....”

Lôi Như Đông khoát tay: “Không phải ba giận các con. Dạo này nhà hàng thế nào?”

“Rất tốt.”

“Con trai a, kiếm tiền cũng có mức độ thôi, không cần quá liều mạng...”

“Ba, con sẽ có chừng mực.” Lôi Húc Minh nhanh chóng mở miệng, hiển nhiên không muốn nói nhiều đến đề tài này.

“Nói thật...” Người cha già trầm ngâm, “Năm đó, con có trách ta....”

“Ba, sao ba lại nghĩ như vậy?” Lôi Húc Minh biết cha mình lại nghĩ tới chuyện trước kia.

Năm đó, cha mẹ quen nhau ở Phượng Hoàng đẹp như tranh vẽ, yêu đương cuồng nhiệt, kết hôn chớp nhoáng, về sau mỗi ngày đều trồng hoa, vẽ tranh, cuộc sống đều dựa vào sản nghiệp tổ tiên. Sau đó có một thương nhân yêu mẹ, dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào để chiếm được tình cảm, đã dùng thủ đoạn lừa gạt toàn bộ gia sản của tổ tiên. Vì thế, cha mẹ đã phải sống những ngày tháng nghèo rớt mồng tơi. Anh thôi học đàn dương cầm, không tham gia các cuộc thi, mà anh trai thậm chí bỏ học để phụ giúp chi phí trong nhà.

“Ba làm sao có thể không nghĩ như vậy, nếu trước đó ba thực tế hơn, bớt lãng mạn đi một chút, cuộc sống của anh em con sẽ không khổ như vậy. Đặc biệt là con, anh con bây giờ được đi theo nghề nhiếp ảnh mà nó thích, con lại phải từ bỏ đàn dương cầm....”

“Ba.” Lôi Húc Minh không muốn nghe ba tự trách, vờ như đang ngắm vườn hoa trước mặt, “Hoa nở thật đẹp, giống hệt như năm đó. Anh cả rất hạnh phúc, cưới người phụ nữ mà anh yêu, làm công việc mà anh thích, con cũng rất hạnh phúc. Tiếp nhận sự nghiệp của ba, vui vẻ kiếm tiền, lại có đàn dương cầm như một thú vui. Đàn dương cầm buồn tẻ như vậy, nếu lấy nó làm công việc, chỉ sợ con đã sớm chán, ba biết không.”

Không, ông không biết, ông chỉ biết đưa con này làm người luôn một lòng kiên định đến cùng, nếu không phải bắt buộc đi, tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Nhưng nó nếu đã nói như vậy, dù có nói thêm gì, cũng chỉ làm nó thêm buồn phiền mà thôi, đời này, là ông mắc nợ nó... Những lời vốn muốn nói đều nuốt lại, Lôi Như Đông tháo mũ rom tùy tiện vứt trên mặt đất, phẩy tay: “Ngồi đi.” Tự ông ngồi xuống trước.

Con để mền càng kêu càng to.

Ánh trắng như những dải lụa , tầng tầng lớp lớp trải xuống thế gian. Ánh sáng cùng khung cảnh vườn hoa đan cài vào nhau, tất cả cây cối hoa cỏ đều trở thành bức điêu khắc tuyệt luân.

“Khi còn nhỏ, hai đứa con thích nhất là chạy đến đây chơi, bắt đóm đóm này bọ cánh cứng này , thường xuyên chơi đến nửa đêm không chịu về.” Lôi Như Đông bỗng nhiên cúi người, nhìn chúng từ một đứa trẻ dần dần trưởng thành mà cảm thấy thật thần kỳ.

Lôi Húc Minh mỉm cười: “Con nhớ rõ. Cũng vì như vậy mà ngày nào nhìn thấy quần áo của con với anh cũng làm mẹ đau đầu.”

“Đúng vậy.” Lôi Như Đông nhớ tới vẻ mặt nhúm mày nhìn quần áo bọn trẻ của vợ, cũng ha hả cười, “Sau đó ba kiên quyết bắt hai đứa bay giúp ba chăm hoa.”

“Vâng, anh vì vậy mà suýt chút nữa trốn nhà đi, nói nam tử hán đại trượng phu đã nói không chăm hoa sẽ không chăm hoa.”

“Ha ha ha ha.” Lôi Như Đông cười phá lên, đứa lớn khi ấy mới tám tuổi, con quý nhỏ đó mới tám tuổi đã đòi trốn nhà đi, cổ ngữ nói ba tuổi đã già thật là có đạo lý.

“Lúc đó không giống bây giờ, ba khi đó trông toàn thực được.” Lôi Húc Minh nhắm mắt, gió thổi thật thoải mái, thật muốn cứ nằm mãi như thế này.

“Còn nhớ lời ba nói lúc đó không?”

“Nhớ.” Lôi Húc Minh hồi tưởng, mỉm cười, “Ba nói hoa cũng giống như người, đều có tình cảm. Nếu thật sự muốn trồng tốt một loại hoa, thì chỉ được phép trồng một mình nó, đối với nó toàn tâm toàn ý, một lòng kiên định, giống như đối với người yêu vậy.”

“Đúng vậy. . . .” Lôi Như Đông lấy mũi rom quạt quạt, “Có đôi khi ba nghĩ, có phải ba quá nghiêm khắc với hai đứa bay không, từ nhỏ đã dạy hai đứa như vậy có phải sai lầm rồi không?”

Lôi Húc Minh cúi đầu cười cười, vội vàng vào đề tài chính như vậy sao?

“Anh con đã nói chuyện của con cho chúng ta biết...”

“Ba, ba có hối hận vì cả đời chỉ yêu mẹ không?” Anh đột nhiên hỏi.

“Không.”

“Con cũng không , cho dù là yêu một người mà kết cục như bây giờ.”

“Nhưng mà anh con nói con căn bản là không cố gắng...”

“Ba, con không muốn can thiệp vào tình cảm lưỡng tình tương duyệt. Tình yêu cũng không phải vô song, tất cả tình cảm đều rất mong manh, không nên thử thách nó. Đúng, con biết với điều kiện của con, nếu cố chấp can thiệp, có thể làm cô ấy có cảm giác, nhưng mà như vậy cũng chỉ làm cô ấy phiền lòng mà thôi. Trong thế giới tình cảm, ba người rất chật chội, con tình nguyện đứng xa một chút.”

“Phải phải rồi.” Lôi Như Đông áy náy gật đầu. Không can thiệp tình cảm lưỡng tình tương duyệt... Chuyện của ông và Ái Nhiên năm đó ,quả nhiên vẫn ảnh hưởng đến nó a...

Không đành lòng nhìn đáng vẻ khó xử không biết nói gì của ba, Lôi Húc Minh từ từ mở miệng: “Ba, ba mẹ không cần lo lắng, cùng lắm thì con đồng ý với ba mẹ, tuy rằng con không chủ động đi tìm người có thể làm con yêu, nhưng mà nếu gặp gỡ, con nhất định sẽ nắm thật chặt.”

Còn có thể gặp gỡ sao?

A, lời nói này đến anh cũng không tin.

Có người cả đời cũng không biết hương vị của tình yêu là gì , anh làm sao có thể may mắn đến mức hai lần được nếm trải nó.

Anh cuối cùng cũng không ở lại nhà qua đêm, quay lại thành phố lại đến nhà hàng nhà mình, chuẩn bị xử lý những công việc tồn đọng của buổi chiều.

“Biết Ung Chính chết như thế nào không?”

Lời nói bất thành linh làm Lôi Húc Minh ngẩng đầu khỏi máy tính, ngẩng đầu nhìn cửa – nơi phát ra tiếng nói, đã thấy Lôi Húc Dương ăn mặc kiêu dáng Tây Âu, áo sơ mi trắng không đóng ba cúc trên, trên cổ vắt mảnh cavat màu đen, quần đen bó sát người, lười biếng tựa vào cánh cửa.

“Là em hoa mắt sao, một ngày lại có thể gặp anh hai lần.” Lôi Húc Minh trả lời, đẩy cái đĩa có mấy cái bánh bích quy nhỏ ra bên ngoài, ý bảo Lôi Húc Dương tự lấy, xong lại chuyên chú xem ghi chép trên máy tính, “Anh, em không có hứng thú với người chết.”

“Anh này cũng không có hứng thú.” Lôi Húc Dương nhún vai, đi qua bưng cái đĩa lên, “Chỉ là này cứ tiếp tục như thế này, anh cảm thấy này sắp được đi gặp ông ấy rồi.”

“Anh, anh cũng biết, ngày nào làm việc của ngày đó là thói quen của em.”

“Mày như thế là muốn anh mày tự hiểu ‘Hoan Trường’ chỉ có một mình mày là ông chủ.” Lôi Húc Dương đi đến trước sôpha, cầm điều khiển từ xa mở TV, 10 giờ tối, đúng là lúc có chương trình tin tức.”

“Chị dâu đuổi anh khỏi nhà sao? Lại có thể làm Lôi đại thiếu gia anh nhàn đến mức cuối cùng cũng nhớ ra mình cũng là ông chủ của ‘Hoan Trường’? Lôi Húc Minh lạnh lạnh châm biếm

Ách-cái này không phải trọng điểm hôm nay anh tới đây được không. Lôi Húc Dương có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi, nhớ ra mình hình như lâu rồi không để ý tới việc làm ăn của khách sạn: “Lôi nhị thiếu gia, chúng ta không bàn vấn đề này.”

Lôi Húc Minh xem xét xong những số liệu cuối cùng, buông chuột, quyết định cho anh trai mình một chút mặt mũi: “Được, vậy anh trai, anh muốn bàn luận cái gì?”

“Bàn chuyện tiểu tử nguoi có phải làm việc quá liều mạng rồi không?”

Lôi Húc Minh có chút buồn cười nhìn anh: “Anh, anh đang lo lắng cái gì? Sợ em một ngày nào đó học máu, ghé vào mặt bàn ngủ một giấc không bao giờ tỉnh lại sao? Y học bây giờ tiến bộ hơn nhiều so với thời của Ung Chính.”

“Chị dâu mày rất lo lắng cho mày.” Lôi Húc Dương tùy tình hình tiếp cận. Đây là lời nói thật đi, là bà xã anh bắt anh tới. Hừ, nghĩ lại, bà xã của mình lại đi quan tâm đến người đàn ông khác, cho dù là em trai mình, vẫn là cảm thấy khó chịu. Anh hung hăng cắn một miếng bánh quy, “Hương vị hoàn hảo. Mày không phải từ trước đến nay không thích ăn đồ ngọt sao?”

“Nhà bếp vừa mới đề cử món điểm tâm ngọt mới, vừa lúc anh giúp thử xem. “Lôi Húc Minh cụp mắt, ngón tay thon dài vô ý thức vuốt ve con báo đen trên bàn, lần thứ hai hơi tự giễu lên tiếng, “Em thất tình mà thôi cũng không phải bệnh nan y gì. Huống hồ em thất tình đã năm năm rồi.”

“Chính vì năm năm rồi mới làm cho người ta lo lắng. Huống hồ mới đây....buổi sáng lại thấy đáng về không thích nói chuyện của tiểu tử nguoi.”

Vốn muốn phân bác, nhưng ngẫm kỹ lại lại thấy có lẽ anh đã nói đúng. Lôi Húc Minh thở dài, bả vai rũ xuống, dựa vào lưng ghế: “Được rồi, em thừa nhận, có.” Năm năm trước anh đã từ bỏ, nhưng mà trí óc và trái tim lại không thể thống nhất, đến bây giờ vẫn còn chưa điều chỉnh tốt, ý thức đã từ bỏ, trái tim vẫn mong đợi, đến tận bây giờ khi cô ấy đã đính hôn mới chịu hiểu rằng mình đã không còn cơ hội, mới chịu đã kích lớn, đã kích đến....chính anh cũng cảm thấy mình gần đây hơi kỳ quái.

“Không bằng nghỉ ngơi một thời gian đi?” Lôi Húc Dương thoải mái tựa vào sôpha, hai tay giao nhau sau đầu, xem TV tùy tiện đề nghị.

“Quả nhiên là con ngoan của ba.” Lúc trước ba cũng từng đề nghị như vậy, ngay cả chỗ nghỉ ngơi cũng đã chọn giúp anh.

“Vậy mày nghĩ sao?”

“Là anh nghĩ sao mới đúng.” Lôi Húc Minh tháo kính, xoa xoa ấn đường, cảm thấy hơi mệt mỏi, “Anh cảm thấy anh có thể trở về quản lý ‘Hoan Trường’ không?” Nền giáo dục từ nhỏ làm cho anh rất khó từ bỏ tình cảm, nhưng tình cảm không như ý này lại không ngừng tra tấn anh, làm lý trí không ngừng kêu gào từ bỏ đi, từ bỏ đi, hai bên giằng co làm anh sắp kiệt sức.

Quả thật nên tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi, để cho chính mình từ bỏ, để cho chính mình quên đi, ít nhất không có một đám người chạy đến trước mặt anh nhắc nhở làm anh không quên nổi.

Lôi Húc Dương ngồi thẳng dậy, vẻ biếng nhác đã không còn trên mặt. Đúng a, sao lại không nghĩ đến vấn đề này, vốn định đề nghị để cho ba về quản lý, nhưng cuối cùng lương tâm lên tiếng làm anh từ bỏ ý định làm phiền ba, “Nếu không mày đến vườn bách thú chơi đi?” Như thế liên tiện cả đôi đường rồi.

Lôi Húc Minh cười lạnh nói: “Nhìn anh là đủ rồi, cần gì phải đi vườn bách thú.”

Tên em trai này thật là càng ngày càng biết cách đã kích người khác. Lôi Húc Dương sờ sờ mũi, cân nhắc chỗ khó của mình và chỗ khó của em trai.

“Được rồi, được rồi, mày đi đâu thì đi, cùng lắm thì tao cố gắng chống đỡ, chết thì chết, coi như bị quỷ đè.”

Lôi Húc Minh bị đáng về chịu đã kích của anh chọc cười, môi im lặng cong cong lên.

Hai người nhất thời không nói chuyện, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào TV này giờ được coi là vật trang trí.

“Cuộc thi thiết kế Hoa Đông năm thứ mười đã kết thúc, ngôi vị quán quân lại lần nữa dừng chân ở Hàng Châu, sau đây nhà thiết kế Tina, người đoạt giải quán quân lần này sẽ phát biểu cảm tưởng...”

Lôi Húc Dương nhìn cô gái hăng hái trên TV hípc mắt: “Cô gái này quả thật là rất đáng khen ngợi. Vài năm nay hình như cuộc thi nào cô ấy tham gia cũng đoạt giải, hình như bình thường còn nhận rất nhiều việc làm ăn, thật không biết cô ấy lấy đâu ra thời gian.”

“Không thừa dịp tuổi còn trẻ kiếm tiền thì đợi đến lúc nào?” Lôi Húc Minh thân nhiên nói. Báo chí đưa tin rất nhiều về Tina, nói cô là ánh sáng của Hàng Châu, là cô gái siêu cấp liều mạng.

“Cô ấy nếu quen biết mày , bọn mày nhất định có rất nhiều chuyện để nói. “Lôi Húc Dương cảm thán, hai cái máy kiểm tiền nói chuyện với nhau, “Lại nói tiếp, căn hộ mày đang ở cũng là cô ấy thiết kế phải không?”

“Trùng hợp.” Lôi Húc Minh sắp xếp lại tài liệu trên mặt bàn, dựng thẳng lên gỗ gõ xuống mặt bàn để xếp tài liệu ngay ngắn, “Em mua là trứng , đối với gà mái không có hứng thú.”

Lôi Húc Dương tấm tắc lấy làm kỳ quái: “Lão Nhị, nếu có một ngày vì mấy câu mày nói mà mày bị người ta đánh chết, tao cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.”

Lôi Húc Minh ngoài cười mà trong không cười: “Anh cầu nguyện em lần này ra khỏi nhà sống sót trở về đi.”

“Mày định đi đâu?”

“Phượng Hoàng.” Nơi thổ phỉ hoành hành. Mảnh đất tượng trưng cho sự sống lại.

[8] Châu Tinh Trì: diễn viên, đạo diễn Hồng Kông, được coi là diễn viên hài xuất sắc nhất hiện nay của điện ảnh Hồng Kông với biệt danh Vua hài

[9] NND: con bà nó

[10] con tôm= cái gì

[11] Hành thư (chữ Hành) : lối viết được sử dụng phổ biến nhất khi viết tay, ngoài chữ Hành còn có chữ Khải và chữ Thảo.

[12] Ở TQ, phí điện thoại được tính đều cho cả người nghe và người gọi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Phượng Hoàng phía Tây Trung Giang [13]. Non xanh nước biếc. Tuy chỉ là một thành phố núi nhỏ ở Miêu Cương, nhưng vì vị trí địa lý đặc biệt mà đã từng là cứ điểm quân sự quan trọng của các triều đại. Nhưng hầu hết mọi người chỉ biết đến nơi đây như là quê hương của Thẩm Tùng Văn. [14]

Một chiếc xe chắc nịch bám đầy bụi bắn phóng nhanh trên đường núi , “Két” một tiếng dừng lại trên cầu.

Một đôi chân thon dài mạnh mẽ bước xuống xe.

“Anh qua cầu đi thẳng, qua hai ngã tư thì quẹo trái là đến được Hồng Kiều.” Người lái xe da ngăm đen nhiệt tình giới thiệu.

Lôi Húc Minh cũng không vội vàng qua cầu.

Địa thế Phượng Hoàng không cao, được xây dựng dựa vào hai quả núi, mà cây cầu này địa thế rất cao, cho nên đứng ở trên cầu có thể nhìn được toàn cảnh thành trấn.

Thấy được Trường Giang trong veo tĩnh lặng, nhà sàn đậm đà bản sắc dân tộc, lầu gác với mái hiên cong cong như muốn bay vút lên.

“Phong cảnh hoang dã này, y hệt một bức tranh.”

Một câu văn từng đọc trước kia thoáng hiện trong đầu anh, làm anh nở nụ cười hiểu ý.

Anh đến Phượng Hoàng , cũng không phải vì Thẩm Tùng Văn , mà bởi vì nơi đây là nơi cha mẹ anh đã gặp nhau.

Về Phượng Hoàng, anh đã nghe đến vô số lần trong những câu chuyện xưa của cha mẹ, nhưng mà phải khẳng định rằng, rất nhiều ấn tượng đều cần được sửa chữa lại. Ví dụ như một chiếc Taxi màu xanh vừa mới lướt qua bên cạnh anh, cái này tuyệt đối không có trong mấy câu chuyện xưa kia.

Anh lấy di động ra, tắt máy.

Nghỉ ngơi thoải mái đi.

Từ cầu lớn trên Trường Giang đi đến Hồng Kiều, không phải mùa du lịch, người cũng không nhiều, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài đoàn du lịch theo tour đi qua, mà đại bộ phận cư dân của trấn nhỏ đều tất bật với công việc, cũng không để ý. Đám người vừa mới đi qua hình như vừa rồi có quay phim trong sân bãi.

Lôi Húc Minh tìm được một nhà trọ ở con phố phía bắc Trường Giang, không ăn cơm trưa, gọi một chiếc xe đẩy tay, đi về phía mộ địa Thảm Tùng Văn.

Nhưng mà ở trên đường anh lại gặp một chuyện rất kỳ lạ.

Anh nhìn thấy một cái đầu tóc đỏ rất rêu rao ở phía trước, từ đầu tóc đỏ kia nhìn xuống thấy một cái túi lớn siêu cấp vô địch vũ trụ, cuối cùng nhìn đến đôi tất một đen một xanh.

Chẳng lẽ năm nay cả nước nơi nơi đều thịnh hành cosplay Pippi tất dài?

~~~~~

“Vi sao muốn đến Phụng Hoàng?”

“Bởi vì tên nó rất dễ nghe.”

Lý do đến Phụng Hoàng của Lục Phồn Tinh chỉ đơn giản như vậy. Đây là ngày thứ hai cô đến Phụng Hoàng.

Sau buổi trưa có chút mưa, cuốn trôi hết thấy bụi đất của cổ trấn, cả thành cổ này đều được quét rửa một lượt.

Cô là một kẻ đi du lịch lười biếng tiêu chuẩn, cảm thấy mệt mỏi sẽ ngủ, lúc muốn nghỉ ngơi sẽ nghỉ ngơi, thà rằng xem ít hơn một cái phong cảnh cũng muốn ăn thêm một bát cơm. Cho nên hôm nay tự mình đi xa như vậy, không biết là mạch nào của cô bị chặn rồi?

Cũng chẳng thèm định trước phương hướng, cô cứ đi cứ đi về phía trước liền phát hiện đường càng ngày càng hẹp, ven đường cũng chẳng thấy bóng dáng cửa hàng, nhà trọ nào.

Cô vui vẻ nghĩ mình đã đi hết đường, nhưng mà bên cạnh lại có xe đẩy tay chạy qua chạy lại chứng tỏ phía trước còn có chút phong cảnh, nếu không cũng chẳng có nhiều người chạy tới đây như vậy.

“Sur phó, đằng trước là chỗ nào nha?” Cô tùy tay kéo một phu xe lại, mềm mại, uyển chuyển, không chút cố kỵ làm phiền người ta.

“Mộ địa Thảm Tùng Văn.” Phu xe ngừng lại, cười trả lời, giọng nói của ông mang đậm phong vị Tương Tây. Cho nên, Lục Phồn Tinh ngần ngại cân nhắc mãi không biết ông nói là “Mộ địa” hay “Chôn cất”.

Tuy rằng mấy năm gần đây Phụng Hoàng đã được khai phá, nhưng là nơi đây vẫn tràn đầy không khí tĩnh khiết, chưa hề bị đắm chìm trong sức mạnh của đồng tiền. Nụ cười trên khuôn mặt ngăm đen của người dân nơi đây vẫn vô cùng thuần phác, trên đường đi có vấn đề gì tùy tiện kéo bất cứ ai lại hỏi, chắc chắn sẽ nhận được câu trả lời rõ ràng hết cả đầu đuôi gốc ngọn.

“Cám ơn.” Lục Phồn Tinh mỉm cười ngọt ngào.

“Cô nương, cô muốn ngồi xe đẩy tay không?” Vừa nói vừa kéo xe đẩy tay lên, cố lôi kéo thêm khách.

Lục Phồn Tinh quay đầu lại, nhìn thấy trên xe đã có người ngồi, liền cười nói: “Cám ơn, không cần.” Nghĩ thầm, sur phó nơi này thật biết đùa, có khách rồi cư nhiên còn muốn chờ thêm người.

A, vị khách này dường như có khí chất kiêu ngạo, ít nhất ngồi ở đó làm người ta cảm thấy rất tao nhã, mặt ở trong bóng râm nhìn không rõ, a, hình như đeo kính, bộ dạng thật tuần tú... Cảm giác rất quen thuộc...

Đợi lúc cô nhìn rõ bộ dạng hành khách kia, vẻ tươi cười trên mặt liền cứng lại: “Năm nay bộ dáng này ở Trung Quốc thịnh hành như vậy sao...?”

“Ngồi đi, các người cùng nhau ngồi, từ đây đến bên kia, chỉ lấy người hai tệ thôi được không?” Phu xe rất có tinh thần kiên trì.

“Thật sự không cần, cám ơn. Sur phó, từ đây qua đó còn xa không?”

“Rất xa!” Phu xe vội đáp, “Tôi chờ cô một đoạn cũng được, không lấy tiền cũng không sao?”

“Lục tiểu thư, tôi phải nói trước, tôi không có vấn đề gì.” Lôi Húc Minh thấy vẻ mặt Lục Phồn Tinh dần ra.

“A a a, thật sự là anh? Tiểu Minh?” Mặc dù đang rất kinh ngạc nhưng vừa thấy là người quen, Lục Phồn Tinh đã vô cùng nhẹ nhàng trèo lên xe.

Tiểu Minh?

Lôi Húc Minh không phát biểu ý kiến, ngồi dịch sang nhường chỗ cho cô.

Xe cũng không lớn, Lục Phồn Tinh để ý thấy Lôi Húc Minh nhường cho mình rất nhiều chỗ, dường như cố gắng hết sức để hai người không đụng chạm vào nhau. Tâm tư đùa giỡn nổi lên, cô cố ý ngồi dịch sát vào anh, anh lập tức xê ra, lại dịch vào, lại xê ra, lại dịch vào....

“Lục tiểu thư....” Lôi Húc Minh mở miệng đầy mùi thuốc súng. Còn như vậy nữa, anh chắc chắn phải luyện lui cốt công.

Lục Phồn Tinh nhìn và không hài lòng trong mắt anh, thề lười, ngồi trở lại: “Nếu ánh mắt của anh cứ lạnh như vậy, nơi nào nó chiếu tới, nơi đó nhất định sẽ có người bị đóng băng.”

“Cá nhân tôi không nghiên cứu nhiều về Thẩm Tùng Văn, nếu cô muốn nghiên cứu thảo luận, dừng lại quay về trước thì hơn: “Thấy cô chỉ là muốn vui đùa, thái độ của Lôi Húc Minh cũng thoải mái hơn nhiều.

“Kỳ thật tôi cũng không biết gì.” Lục Phồn Tinh lắc lắc đầu, “Tôi đến đây vì ở đây sẽ không bị người ta đề bẹp, cũng muốn học hỏi nhìn ngắm một chút, còn muốn tìm tòi danh ngôn khắp nơi, dưới mọi góc độ, điểm chính để chọn nơi vắng vẻ ....Ai, kỳ thật anh có thể ngồi gần vào một chút.”

“Giữ khoảng cách an toàn là cách tốt nhất để người khác không mơ mộng.”

Grừ, miệng người này thật thối.

“Có người từng mơ mộng tới anh sao?”

“Rất nhiều.” Anh không chút để ý. Nói thẳng ra cũng tốt, mọi người đều thoải mái hơn.

“Không có lý nào a!” Lục Phồn Tinh không quen nhìn đáng vẻ đương nhiên của anh, lấy nước từ trong túi ra uống.

“Có lý do.” Anh hơi dừng lại, nghĩ xem nói như thế nào cho ngắn gọn dễ hiểu.

Vì trên thế giới này có rất nhiều người nông cạn—mười một chữ, nhưng mà với trí thông minh của anh cũng chưa chắc hiểu nổi.

Bởi vì rất nhiều người thích bề ngoài của tôi—mười chữ, nhưng là có lẽ vẫn quá hàm súc.

Rất nhiều người thích mặt tôi—sáu chữ, nhưng mà nghe như anh đang cố gắng khoe khoang vậy.

Không bằng nói câu này.

Cuối cùng anh cũng nghĩ ra một câu vừa đơn giản lại rõ ràng.

Lôi Húc Minh thân nhiên mở miệng: “Tôi rất đẹp trai.”

Phụt—

Một ngụm nước phọt ra bắn vào người phụ xe.

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi.” Lục Phồn Tinh vừa rồi rít xin lỗi vừa lấy khăn tay ra, bận rộn một hồi cô mới có thể quay trở lại khai thông với người bên cạnh.

Cô ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát vẻ mặt ung dung của anh, muốn từ khuôn mặt tuần tú kia tìm ra một chút dấu hiệu cho thấy anh ta đang nói đùa. Nhưng mà thật đáng tiếc, chẳng có gì cả.

Được rồi, cô thừa nhận anh ta có tư cách nói câu này, nhưng mà đáng về anh ta thanh cao tao nhã như vậy, căn bản là không nên nói ra mấy câu mất hình tượng như thế này.

“Anh có thể dùng cách khác đuổi bỏ mấy đóa hoa đào của anh a. Khoét bỏ đôi mắt hoa đào của anh này, cạo bỏ tóc này hoặc đổi kiểu tóc trái dưa, hoặc là vạch mấy dao lên mặt....”

Lôi Húc Minh buồn cười nhìn thái dương của sư phó kéo xe phía trước giật giật. Sư phó nhất định đang hoài nghi không biết vận số mình hôm nay thế nào mà kéo phải cái người này, may mà lúc này đã tới mộ địa Thẩm Tùng Văn.

Là một ngọn núi thấp.

“Để tôi làm hướng dẫn viên du lịch tạm thời cho hai người đi.” Phụ xe lau mồ hôi, nhiệt tình nói.

Ông dẫn hai người đi lên mười bậc.

“Một con người quyết liệt, dù bị chết trận nơi sa trường, cũng muốn trở về cố hương....” Ông nói bằng tiếng phổ thông không chuẩn, “Vì vậy Thẩm Tùng Văn đã trở về cố hương rồi....”

“Sư phó, ông ta trở về như thế nào? Do Trương Tây vợ vả đưa thi hài về sao?” Lục Phồn Tinh rất có hứng thú với việc đưa thi hài về.

Phụ xe xấu hổ cười cười, ông tiếp tục nói: “....Tro cốt của ông ấy được chia ra mang tới ba nơi, cho nên ở đây có một phần ba tro cốt của ông ấy....”

“Như vậy chẳng phải chết không toàn thân sao?” Cô lại xen mồm.

“Ha ha ha.” Lôi Húc Minh cuối cùng không nhịn nổi nữa cười phá lên.

Đây là lần thứ hai, anh thấy có người không chịu đựng nổi mấy câu hỏi của cô. Khi nào về anh nhất định nói cho anh trai biết, nếu có người bị chém bởi võ mồm, Lục Phồn Tinh chắc chắn bị chém trước anh.

~~~~~

Trong thành cổ Phụng Hoàng có rất nhiều quán bán kẹo gừng.

Trước cửa quán bình thường đều có cái móc lớn, chủ quán biểu diễn tại chỗ cách làm kẹo gừng làm cho người ta hoa cả mắt. Đầu tiên mang kẹo đã nấu treo vào móc lớn, sau đó bắt đầu xoay xoay chuyển chuyển quăng quăng ném ném vắn vắn. Màu nâu của kẹo gừng nhạt dần, cuối cùng hiện ra ánh vàng rực rỡ. Chủ quán tay nghề đều rất tốt, kẹo gừng tay họ làm ra đều có màu vàng óng ánh như rồng đang bay lượn.

Xung quang nhà cũ của Thẩm Tùng Văn có rất nhiều quán kẹo gừng. Hương kẹo gừng nồng đậm làm cho người ta nhịn không được muốn hít xị vài cái.

Khi Lôi Húc Minh bước ra từ nhà cũ của Thẩm Tùng Văn, trời đã chạng vạng, vì thế liền gọi chút đồ ăn ở “Lão ốc”

“Ông chủ, nghe nói đồ ăn của ông rất ngon a!”

Lúc nghe thấy giọng nói quen thuộc kia lại vang lên xung quanh, anh không nhịn được lại vỗ vỗ trán mỉm cười.

Là Phụng Hoàng quá nhỏ, hay là thế giới này quá nhỏ?

Giữa trưa khi trở về từ mộ địa Thẩm Tùng Văn, một tiểu cô nương nhỏ bé bán hoa cỏ, buồm bướm đi phía sau xe họ lớn tiếng kêu la cái gì không rõ, sau khi sư phó kéo xe phiến dịch mới biết được đó là: “Trên trời dưới đất nguyện làm một đôi.”

Vì những lời này, Lục Phồn Tinh giậm chân hồi lâu, khẳng khẳng cho rằng đi cùng anh là làm hại đoá hoa tươi là cô.

Về tới trong thành, bọn họ liền mỗi người một ngã.

Cô vẫn trả sư phó tiền xe, còn cướp thanh toán phần của anh, sau đó đeo túi bước đi, giống như vừa rồi trên xe chỉ có một mình cô vậy.

“Đương nhiên rồi! Ta đây chính là chủ quán!” Ông chủ vung vẩy cái xẻng, không để bất cứ thứ gì khiêu khích quyền uy của mình.

“Tốt, tôi muốn ăn ở đây.” Lục Phồn Tinh cũng rất là sáng khoái.

Ông chủ lại vung xẻng lên: “Vào ngồi đi. Cô nương đi một mình a?”

“Đúng vậy.”

“Cô ngồi cùng bàn với tiểu tử kia đi, có thể tiết kiệm ít tiền, đồ ăn của chúng ta một phần khá nhiều.” Ông chủ nghĩ thay cho người khác, là ngữ khí trần thuật, không phải hỏi han, tựa như cho rằng chắc chắn bọn họ sẽ ngồi chung một bàn.

Nói dân phong Phụng Hoàng thuần phác quả nhiên là thuần phác, nếu là ở Hàng Châu, có thể kiếm thêm bao nhiêu thì kiếm thêm bấy nhiêu, làm gì có chuyện nghĩ thay khách hàng như vậy.

Lục Phồn Tinh suy nghĩ trong lòng, sau đó nhìn theo phương hướng cái xẻng đang vung lên của ông chủ, đã lại nhìn thấy người kia, ai nha, người quen.

“Tiểu Minh?” Lục Phồn Tinh đi đến bên cạnh anh, cực kỳ ngạc nhiên, “Thế này cũng có thể chạm mặt a?”

“Kỳ quái sao?” Lôi Húc Minh nhướn mi, “Ồ Phụng Hoàng còn có thể thấy cô, thấy cô ở đây có thể coi là chuyện bình thường.”

“Ai nha, đọc vạn quyển sách, xin cơm ngàn dặm là tín điều của tôi từ lúc sinh ra.” Cô vung túi lớn, vút xuống bên cạnh ghế, rất không khách khí ngồi xuống, cảm thực đơn nghiên cứu, “Ông chủ, giới thiệu xem đồ ăn nào là chiêu bài của các người a”

“Ồ đây cái gì cũng là chiêu bài của tôi!” Ông chủ vô cùng ngạo mạn nói, rất không khách khí hất hất một góc tạp dề trắng, động tác mây trôi nước chảy.

“Vậy thì mỗi món đều lấy một phần đi.” Lục Phồn Tinh cực kỳ nghiêm túc cân nhắc.

Ông chủ cũng rất nghiêm túc: “Vậy cô ăn không vô.”

“Không bằng như thế này. Ông chủ, ông nhìn thật kỹ nha.” Lục Phồn Tinh nhắm mắt lại, giờ tay chỉ loạn, “Này, này, này, này, này.”

“Hai món này không khác nhau là mấy, tôi thấy cô bỏ bớt một món đi. Còn hai món này, vị tiên sinh này đã gọi rồi, cô cũng không cần gọi nữa.” Người bình thường chẳng ai gọi món ăn như vậy, vậy mà ông chủ quán này cư nhiên có thể thích ứng, ai nói năng lực chịu đựng của người Trung Quốc kém?

“Được.” Lục Phồn Tinh cười meo meo, vỗ vỗ tay như vừa hoàn thành một công trình vĩ đại, quay đầu nói chuyện với Lôi Húc Minh: “Anh vừa mới từ đâu tới đây?”

“Nhà cũ của Thẩm Tùng Văn.”

“Vé vào cửa 86 tệ mà anh cũng đi? Rõ ràng là bịp bợm a. Anh nhiều tiền lắm sao?” Lục Phồn Tinh mở to mắt, nhìn chăm chăm anh.

Lôi Húc Minh nhìn chăm chú cốc trà trên tay, nhìn về hồ hững của bản thân in trong nước trà, không định để ý tới kẻ không giống người trái đất kia.

“Trà rất nóng.” Có lẽ người quý dị như cô, đã quen bị người ta coi như không khí, không hề biết mình đang bị lạnh nhạt, thật dễ dàng tìm thấy niềm vui mới, “Tôi đi mua rượu.”

Cô thuộc phái hành động siêu cấp, lời vừa nói ra, người đã biến mất khỏi cửa quán.

Một lúc sau, trên tay cô đã cầm mấy chén rượu đục đục, ngồi trở lại ghế.

“Đây là rượu hoa quế, đây là rượu dương mai, đây là rượu ngô...” Cô đem chia đôi tất cả rượu trong mấy cái chén nhựa, “Anh ngửi xem ngửi xem, rất thơm a.”

Anh cầm lấy.

Đồ ăn còn chưa được bung lên, cứ ngồi không không nói câu nào cũng thật xấu hổ.

“Lục Phồn Tinh, sau khi đi khỏi cô làm cái gì?”

“À!” Cô bỗng nhiên kêu lớn, “Anh lần đầu tiên gọi tên tôi nha! Thế nào, có cảm thấy gọi lên thật du dương trầm bổng, thánh thót như tiếng roi của châu ngọc?”

“Nếu cô còn tiếp tục phản ứng như vậy, sau này tôi vẫn sẽ gọi cô là Lục tiểu thư.” Anh nhấp ngụm trà.

“Tôi không sao hết.” Cô cọt nhá, “Lục tiểu thư, Lục Phồn Tinh, Lục ngu ngốc, sao cũng được miễn tôi biết là gọi tôi. Buổi chiều tôi muốn đi làm nghệ thuật. Lại đây, cho anh thưởng thức.”

Cô sờ sờ cái túi cả nửa ngày, lấy ra một mảnh vải hoa nhuộm bằng sáp vẫn còn ẩm ướt, để lên trên bàn: “Thấy thế nào, tôi tự mình làm tất nha, từ thiết kế đến nhuộm sáp.”

Anh tặng cô một ánh mắt “Biết ngay sẽ như vậy mà”: “Rất nghệ thuật.”

Quả thực rất nghệ thuật, ngoài việc biết nó là vải hoa nhuộm sáp, căn bản không nhìn rõ hoa văn họa tiết gì.

“Tôi biết anh là tri kỷ của tôi mà, haha.” Nghe anh khen ngợi, Lục Phồn Tinh rất là đắc ý, bắt đầu giảng giải, “Đây là tranh vẽ trăm chim phượng trong sớm mai a, anh xem anh xem, phượng hoàng này tôi để cho nó mở một con mắt nhắm một con mắt, có phải làm người ta có cảm giác trong sự ôn trọng còn mang chút khiêu khích không?”

Tranh vẽ trăm chim phượng? Con gà con chạy loạn có lẽ cũng đẹp hơn cái này a?

“Anh cười cái gì? Anh than thở cái gì a? Ài, thử bình luận xem nào.” Cô cầm “Nghệ thuật” quơ loạn trước mặt anh, may mắn đúng lúc ông chủ bụng đồ ăn lên giải cứu anh.

“A!A!A!” cô ăn thử mỗi món một chút, xoay người kêu to với ông chủ, “Ngon! Đồ ăn của ông thật ngon! Tiết canh mềm mà dai chứ không rắn, thịt khô thơm lừng, vị cay đậm đà chứ không nhàn nhạt. Ông chủ, tay nghề ông thật cao cường!”

Ông chủ cười miệng không khép lại được: “Coi như cô không phí phạm một mâm đồ ăn!”

“Tiên sinh tiểu thư, ngày mai hai người có muốn đến miếu trại chơi không?” Mấy người con gái bản địa đứng ở cửa quán nhìn chung quanh, cố gắng kiếm chuyện làm ăn.

“Miếu trại gì?” Lục Phồn Tinh đang gặm gà, hàm hồ hỏi.

Một cô gái trong đó lấy ra một tờ giấy tuyên truyền: “Trại cheo leo trên vách núi, đến đó có thể xem nhà của người Miêu, còn có thể xem trình diễn, còn có tình nhân động rất nổi tiếng.”

“Anh có đi không?” Lục Phồn Tinh nhìn Lôi Húc Minh hỏi.

Anh chỉ chỉ tờ giấy tuyên truyền: “Tiền xe, vé vào cửa tính thế nào?”

Trên mặt anh xuất hiện nụ cười đầy sáng tỏ: “Người làm ăn mà~”

“Tiền xe 6 tệ, vé vào cửa 50.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô gái: “Tại sao tôi thấy bạn bè nói là 20.”

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, vé học sinh mới 25.”

Anh đẩy tờ giấy tuyên truyền sang bên cạnh: “Vây thôi đi.”

50 xuồng 20? Không thể nào. Người làm ăn ép giá quá mức độc ác đi? Lục Phồn Tinh ánh mắt nhanh chóng rơi xuống, nhìn Lôi Húc Minh về mặt muốn nói lại thôi.

Anh ta đang dương dương tự đắc gấp thức ăn, đương nhiên không phát hiện cô nhìn anh ta.

Mấy cô gái ở bên cạnh dùng thổ ngữ huyền thoại thảo luận một hồi, đại biểu lại đi ra: “20 thì 20, nhưng mà hai người không được nói với người khác. Ngày mai chúng ta tới đón hai người, hai người đang ở đâu?”

A, thật sự có thể à? Cô rút cằm.

“Nhà trọ Đà Phong.” Cô vội đáp, loại tiện nghi này nhất định phải chiếm.

Anh dừng đĩa, nhìn cô về mặt cổ quái, chậm rãi mở miệng: “Nhà trọ Đà Phong.”

Ban đêm ngoài cửa Bắc cực kỳ náo nhiệt.

Hai bên bờ Trường Giang nhấp nhô ánh lửa, đó là đèn cầu nguyện người dân bản xứ đang bày bán.

Trên mặt Trường Giang cũng chen chúc toàn đèn ước nguyện, tinh quang trong nước và ánh lửa trên mặt nước sóng sánh hòa vào nhau.

Nhà treo ban đêm chỉ như một hình dáng mơ hồ, sắc núi phía trên và ánh nước róc rách bên dưới giống như trang sức của nó, làm người ta cảm thấy tòa nhà như vật sống, bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhiên chạy đi.

Lôi Húc Minh và Lục Phồn Tinh ngồi trên một thềm đá ngoài cửa Bắc.

“Trước khi anh nói, tôi thật sự không biết anh cũng ở nhà trọ Đà Phong.” Lục Phồn Tinh giơ tay thề. Cô vốn cảm thấy việc này không có vấn đề gì để mà phải giải thích, nhưng mà sau đó phát hiện người đàn ông này đối với việc này rất để ý.

Nói ví dụ nhé, anh ta có thể đối với du khách chủ động tiếp cận (đối tượng là nữ) rất hào hoa phong nhã rất khách khí, nhưng là một khi đối phương thể hiện ra một chút ham muốn, thái độ của anh ta lập tức sẽ giống như lần trước đối với cô, sát khí mui phần.

Người đàn ông này, về phương diện quan hệ nam nữ thật là cẩn thận muốn chết, cô cũng không muốn ồn ào náo loạn với anh.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, ý cười đọng đầy trong mắt: “Tôi biết.”

“Hô—” Lục Phồn Tinh vỗ vỗ ngực, thờ hồn hèn nói: “Hừ chết tôi.” Được rồi, cuối cùng cũng giải quyết xong gánh nặng trong lòng, cô khua khua tìm tìm loạn loạn trong túi lớn của mình, lấy ra một cái MP3, đưa một tai nghe qua: “Có nghe không?”

“Cô có quan hệ với mèo máy sao?” Anh nhìn nhìn cái túi dường như có thể lấy ra mọi thứ của cô, cầm lấy tai nghe cô đưa.

“Họ hàng xa thôi mà.” Cô nhếch môi, ngay lúc đó tìm được bài hát cô thích, ấn play.

‘Out of the darkness into the light’ của Kevin Kern từ từ vang lên bên tai.

Anh thật không ngờ cô nghe Kevin Kern. Nhìn cách cô ăn mặc từ đầu đến chân đều làm cho người ta vừa nhìn đã nghĩ cô tích cách biến thái, chắc là phải nghe mấy thứ nhạc sập sinh sôi động đi? Nhưng mà cô lại nghe Kevin Kern.

Kevin Kern rất có ma lực, khi anh ta gõ lên âm thanh đầu tiên, mọi thứ xung quang sẽ như không tồn tại.

OUT OF THE DARKNESS INTO THE LIGHT

Giống như hiện tại bản thân đang chìm ngập trong bóng tối, dưới mặt sông kia hy vọng chỉ là một ánh sáng nhạt nhỏ nhoi, nhưng mà mặc dù chỉ ít ỏi như vậy, cũng đã đáng giá để người ta cố gắng theo đuổi.

Khi hai người đang chìm đắm trong ma lực của ‘Out of the darkness into the light’, âm nhạc đột nhiên ngừng lại.

“Đáng chết, hết pin.” Cô có chút ảo não nói thầm. Bối cảnh âm nhạc thật tốt nha, có gió này nước này ánh lửa chập chờn này làm nền, thật là đáng chết.

“Bỗng nhiên rất muốn đàn dương cầm.” Anh thì thào.

“Nha?” Cô nghe thấy anh thì thầm tự nói, sau đó ngạc nhiên nhìn anh nhả nhặn đầy đầy kính, nhắm mắt lại, hai tay ở khoảng không bày thành tư thái đặt trên phím đàn.

Anh động.

Rõ ràng không có âm thanh, cô lại dường như nghe thấy từng nốt nhạc nhẹ nhàng bay ra từ ngón tay anh, lay động lòng người, là những nốt nhạc tương xứng với ‘Out of the darkness into the light.’

Anh chìm đắm trong thế giới của mình, khuôn mặt tĩnh lặng như hồ nước mùa thu.

Dường như, vào thời khắc này, mới là anh chân thật nhất. Giờ phút này, tất cả nhuệ khí, hàng rào của kẻ làm ăn đều biến mất không thấy tăm hơi. Giờ phút này, anh vô cùng cao quý, thuần khiết đến vậy, thanh tĩnh đến vậy.

Lục Phồn Tinh nhìn đến choáng váng.

Anh đánh nốt nhạc cuối cùng, đôi tay tạo thành một tư thế tao nhã trong khoảng không. Cười khẽ một tiếng, anh cúi đầu, đưa tay đẩy đẩy kính, sự mềm mại cũng theo đó mà biến mất.

Anh vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt si ngốc tròn mắt há hốc mồm của cô: “Tôi cùng anh ta giống nhau như vậy sao?”

“Cái gì?” Cô nhất thời không kịp phản ứng, đến khi hồi phục thần trí mới hiểu được anh hiểu lầm rằng cô đang nghĩ đến người kia. Chỉ có điều cô cũng không định giải thích, “Phải, khuôn mặt rất giống nhau, đặc biệt là đôi mắt hoa đào. Nhưng mà anh ấy không có vẻ con buồn như anh, cũng không có nhuệ khí như anh, cũng không già như anh...”

“Nhân cơ hội phi báng tôi rất có khoái cảm sao?”

“À, có một chút, một chút.” Cô còn nhón tay làm động tác miêu tả. Tuy rằng anh không nói gì, nhưng cô có cảm giác, từ khi anh bắt đầu gọi cô là Lục Phồn Tinh anh đã coi cô là bạn bè, cho nên tùy tiện đùa giỡn cũng chẳng sao.

“Vậy người phụ nữ của anh thì sao? Cô ấy như thế nào?” Cô rất tò mò về cái người có giọng nói giống mình kia.

“Cô ấy như thế nào?” Anh dựa về phía sau, hai tay thuận thế tỳ vào một bậc thềm, hai chân lười nhác duỗi ra, gác lên nhau, nhìn bầu trời: “Cô ấy là một cô gái rất cần được chăm sóc.”

“Rõ ràng rất cần được chăm sóc, cô tình lại rất giống một người thật kiên cường như tôi, làm cho người ta cảm thấy thật đau lòng mà.”

“Tôi lần đầu tiên gặp cô ấy ở đường Nhất Văn, đi qua phía trước một cửa hàng, cô ấy và bạn của cô ấy ở bên trong, rõ ràng là bị ồm, được người ta đỡ còn cố giả vờ yếu ớt, lại còn giơ ngón giữa lên, đáng yêu không chịu được.....”

Nói xong, anh kìm lòng không được bật cười.

“Nếu thích như vậy, vì sao không cướp về?”

“Cướp? A, tôi cũng muốn a.” Nụ cười của anh mang chút chua xót, “Cô cũng nói, tôi là nam phụ. Tôi cũng muốn làm một kẻ bất chấp thủ đoạn, không thêm đề ý đến tâm nguyện của người khác, dùng mọi thủ đoạn tồi tệ để kéo nữ chính về với nam phụ. Nhưng mà lúc đó cô ấy đã thích người kia mất rồi, em trai cô ấy thấy người kia đã thích cô ấy rất lâu, cô ấy đối với anh ta cũng không phải không có cảm giác, muốn tiếp nhận lại cảm thấy như vậy có lỗi với người mình thích, cô ấy vì hai mối tình đó đã vô cùng đau khổ, tôi làm sao có thể nhẫn tâm lại làm cho cô ấy càng buồn phiền?”

“Chờ một chút, vị lão đại này, anh đừng nói là anh ở đây yêu sống yêu chết, nhưng mà đối phương căn bản không biết nhá?

“Tôi có từng ám chỉ.” Anh có chút âm trầm, “Cô ấy không hiểu tôi cũng chẳng có cách nào, hơn nữa cũng vào ngày ấy cô ấy hiểu được tình cảm của mình.” Tạo hóa thích trêu ngươi, muốn một bước, sớm một bước, đều sẽ mất đi.

“Cho xin, bây giờ là thế kỷ 21, không thịnh hành một yêu trong yên lặng.”

“Còn cô? Cô tích cực mạnh dạn ở chỗ nào?”

“Tôi?” Xem ra có muốn không giải thích cũng không được, “Tôi không thích anh ấy. Anh ấy chỉ là một người bạn luôn bên tôi tại một thời điểm rất đặc thù, là một người rất tốt rất tốt — ai nha, chuyện quá dài, có nói anh cũng không hiểu. Bây giờ đang bàn luận về anh nha, mới đính hôn mà thôi, vẫn còn chưa chắc chắn gì cả, anh vẫn còn cơ hội nha!” Đây chính là cái gọi là hoàng đế chưa vội thái giám đã vội. Kỳ thật rất nhiều lúc một đôi tình nhân đang tốt đẹp chia tay, chính là do thái giám — kẻ thứ ba bên cạnh nhiều chuyện.

“Những gì tôi có thể cho cô ấy, người bên cạnh cô ấy bây giờ cũng có thể cho. Hơn nữa cô ấy yêu anh ta. Tôi không chen chân vào tình cảm lưỡng tình tương duyệt.” Anh dừng một chút, “Gia đình tôi đã gặp chuyện như vậy rồi.”

“Cái gì?” Bây giờ là chuyện đến sân khấu gì đây?

“Gia đình tôi đã gặp chuyện như vậy rồi.” Anh cười cười với cô, không biết vì sao, nói chuyện với cô luôn thật dễ dàng, “Khi đó có một người đàn ông yêu mẹ tôi, dùng chuyện làm ăn của ba tôi bức bà tuân theo ý muốn của hắn. Ba tôi vốn không thích việc buôn bán, trong nhà cơ bản đều dựa vào sản nghiệp tổ tiên, cho nên không đỡ nổi một đồn. Lúc đó, tôi đã thấy đáng về thống khổ của mẹ, tôi không muốn người phụ nữ mình yêu cũng phải trải qua việc như vậy.” Anh vẫn nhớ như in đáng về khóc thầm của mẹ, anh không muốn cô ấy cũng thành như vậy.

“Lão Đại, anh thật mâu thuẫn a. Nói anh yêu điên cuồng, nhưng anh lại bình tĩnh chết người; nói anh yêu lý trí, nhưng anh lại đối với người phụ nữ kia khăng khăng một mực.” Trăm năm mới thấy một người đàn ông quái đản như vậy a.

“Rất quái lạ phải không? Chính tôi cũng thấy như vậy.” Anh lơ đãng cười cười. Có lẽ là do hai người đàn ông khác trong nhà có được tình yêu rất dễ dàng, cho nên tất cả khó khăn đều chạy đến tìm anh.

Hai người cứ như vậy câu được câu không trò chuyện, đến tận khi một trận gió sông thổi đến làm cô rùng mình.

“Lạnh? Về thôi.”

“Không cần. Ở đây thoải mái hơn, tôi cũng không muốn ngủ.” Cô nhắm vào cái áo khoác đang huơ nhàn của anh, “Hắc hắc, Lão Đại, biểu diễn phong độ đàn ông của anh đi.”

“Cô cũng chả phải người phụ nữ của tôi, tôi quan tâm làm gì.” Anh tà nghệ cười liếc mắt nhìn cô.

“Ủy uy uy, phong độ đàn ông a.”

“Phong độ trị giá bao nhiêu tiền? Quần áo là thứ rất riêng tư, tôi lại không cần cô yêu mến, bày ra phong độ với cô làm cái gì?” Đả kích cô nhìn cô kêu oa oa rất vui vẻ.

“Thêm vào, thương nhân chết tiệt.” Mờ miệng ngậm miệng là tiền.

“Đối xử với phụ nữ có cách làm khác, mà đối xử với bạn bè lại có cách khác.” Anh mở cúc áo, cởi áo khoác, chỉ còn áo T-shirt bên trong, “Cùng cô chịu lạnh, bạn chí cốt.”

“Không phải tôi muốn nói anh a,” thật là làm cho cô nhẹn không nổi, “Tiểu Minh, anh ở phương diện này thật là quá cứng nhắc.”

“Tôi chỉ không muốn phiền toái thôi.”

“Hiểu được hiểu được, anh đây là người đàn ông thành thật, loại hình có nhu cầu nhất định hai bên tiền trao cháo múc.”

“Sai, tôi là loại hình toàn năng.”

Bây giờ không uống nước, cô trực tiếp thổ máu.

“.....Câu nói vừa rồi của anh.....Nếu tôi không hiểu sai.....Ý của anh là.....Cái kia.....Anh.....Cái kia.....Xử nam?”

“Đúng vậy.” Anh thật yên lặng, hoàn toàn không biết lời mình nói ra có cái gì khác thường.

“Cho xin, anh tòi ra cũng phải biểu hiện về mặt khó xử hay đồ mặt linh tinh chứ, anh như thế này, căn bản làm người ta rất khó tiếp nhận.”

“Cũng không phải tôi làm chuyện sai trái gì, vì sao phải đồ mặt?” Anh liếc mắt nhìn cô xem thường. Đầu năm nay, làm kẻ phóng túng chơi đùa linh tinh mới là người tài, an an ổn ổn lại giống như làm gì sai trái.

Cô vỗ gáy nghĩ mãi không hiểu: “Thật là không hiểu nổi tư tưởng của anh.” Trong quá khứ cô quen biết đủ mọi hạng người, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa đụng phải khoản này.

“Rất đơn giản a, có một câu tôi không muốn nói với người phụ nữ mình yêu.” Anh thả lỏng tay.

“Nói cái gì?”

“Nếu biết em sẽ xuất hiện, anh nhất định sẽ để chỗ trống bên cạnh mình chờ đợi em. Tôi không muốn người phụ nữ của mình vì câu sấm hời này mà đau lòng, cho nên tôi chờ đợi người lấp chỗ trống bên mình.” Anh dùng giọng điệu cực kỳ bình thường nói xong chuyện mà đối với rất nhiều người là cực kỳ khó khăn, “Phụ nữ ngay cả đau bụng kinh cũng nhịn được, thì đàn ông vì cái gì không thể nhịn được dục vọng?”

Sau một lúc lâu anh cũng không nghe được câu trả lời của cô, quay đầu lại, thấy cô đang kích động nhìn anh, trong mắt lấp lánh ánh nước đầy cảm động.

Cô hít một hơi lại hít một hơi, mới có thể khiến nước mắt không chảy xuống: “Tiểu Minh Lão Đại, tôi bỗng nhiên phát hiện anh thật là đẹp trai nha.”

[14] Thẩm Tùng Văn (1902-1988): nhà văn, giáo sư đại học, học giả về phong tục dân tộc miền núi của TQ

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đêm.

Hoan Trường, Văn phòng Lôi Húc Minh.

Cửa mở, ánh đèn tràn ra.

Lôi Húc Dương vừa bước vào một bước đã thấy Lôi Húc Minh ngồi sau bàn làm việc, một tay cầm chuột, một tay nắm lại nhẹ nhàng chống cằm, khoe miệng nhếch lên, giống như nhìn thấy cái gì đó rất hay ho.

Anh nhìn theo tới nơi tầm mắt nó đang tập trung, thì thấy treo trên tường là một mảnh vải hoa nhuộm bằng sáp vô cùng rối loạn chẳng ra hình thù gì.

“Cái gì đấy?”

Lôi Húc Minh nhìn anh một cái: “Anh bây giờ lại có thói quen thỉnh thoảng chạy đến đây sao? Em còn tưởng rằng em vừa trở về cái là anh sẽ lập tức biến mất đi lưu lạc chân trời góc bể cơ đấy.” Lôi Húc Dương trời sinh tính phiêu bạt, cho dù kết hôn rồi cũng vẫn thường chạy khắp cả nước, sưu tầm dân ca các nơi.

“Đạo này ở nhà dạy dỗ con trai.” Lôi Húc Dương đáp ngắn gọn, phát phát tay như đang xua đuổi cái gì đó ở phía trước vậy, “Cái này không quan trọng. Đây là cái gì?”

Lôi Húc Minh liếc mắt nhìn vật trên tường, lời nói chất chứa ý cười: “Tranh vẽ trăm chim phượng trong sớm mai, trong ồm trọng mang chút khiêu khích.”

Trăm, trăm chim phượng trong sớm mai?

Còn, còn trong ồm trọng mang chút khiêu khích?

Con mắt Lôi Húc Dương đã muốn nhảy ra ngoài. Em trai anh tuy rằng sẽ có thể cười lạnh nói chuyện, nhưng là chưa bao giờ trợn mắt nói đối.

“Ngươi không phải Lão Nhị phải không? Ngươi là người khác nguy trang thành nó!” Anh vỗ bàn kêu lớn, “Ra ngoài! Mau ra khỏi thân thể Lão Nhị!”

Lôi Húc Minh nhìn anh một cái, quay màn hình máy tính qua phía anh: “Có việc em vẫn muốn hỏi anh. Mấy ngày em không ở Hoan Trường, hiệu suất công việc tại sao lại thấp như vậy?”

“Cái này không thể trách anh mày. Cái khối Hoan Trường này từ trước đến giờ tao chưa từng tiếp quản, không phải đóng cửa mày đã nên cảm thấy vô cùng may mắn rồi.” Còn không phải tại kẻ nào đó hoàn toàn bỏ bê, đến đi động cũng không gọi được.

“Em nghĩ chị dâu sẽ giúp anh.” Ở lĩnh vực thương mại, chị dâu anh từ trước đến nay là phận nữ nhi chẳng thua kém đáng mày râu.

“Anh không muốn làm cô ấy quá mệt mỏi.” Nhắc đến vợ, trên mặt Lôi Húc Dương lại hiện lên vẻ nhu tình mật ý, “Chú em a, tiền không bao giờ kiếm đủ, không cần liều mạng như vậy. Phải để lại một chút cho người khác kiếm với, như vậy xã hội mới có thể cân bằng.”

Lôi Húc Minh nhanh nhẹn xoay màn hình máy tính trở lại, cười một tiếng, không nói nữa.

Rất lâu rất lâu trước kia. Đinh Ái Nhiên đã từng kể một câu chuyện thiếu nhi. Có một con dê mền, mùa xuân ngắm hoa, mùa hè ngắm sao, mùa thu ngắm lá rụng, thỉnh thoảng gây đàn, lúc nó chơi đùa, bên cạnh luôn có một con kiến chăm chỉ làm việc, con kiến ấy không bao giờ nghỉ ngơi. Thế là, con dê mền liền khuyên con kiến không cần phải làm việc, cùng chơi đùa với nó. Con kiến không nghe lời nó, tiếp tục làm việc. Sau đó mùa đông đến, con kiến ở nhà nướng đồ ăn để dành ăn, lò ra ngoài cửa sổ, con dê mền kia đang bị cái đói cái lạnh giày vò.

Anh trai anh chính là con dê mền trong câu chuyện thiếu nhi kia, khác biệt ở chỗ, con dê mền này tốt số hơn trong câu chuyện, bởi vì nó có con kiến quanh năm không ngơi nghỉ giúp nó dự trữ lương thực qua mùa đông.

“Phượng Hoàng thể nào?” Lôi Húc Dương không quen với không khí trầm mặc này.

“Cũng được. Chi phí không cao.” Lôi Húc Minh không chuyên tâm trả lời.

“Có cái gì ướt át kích thích một chút không, đáng giá để đàn ông từng trải tận hưởng?” Lôi Húc Dương ngồi xuống sofa, tìm một tư thế thoải mái nhất, mở khuy áo, vắt chéo chân, bày ra tư thế đàn ông phóng khoáng.

“Có.” Càng nhìn càng chúm chím, càng nhìn càng đau đầu, Lôi Húc Minh nhắm mắt hít sâu một hơi.

“Có?” Hai mắt lấp lánh, nước miếng chảy ra ròng ròng. Bà xã, anh thật xin lỗi em, muốn nghe việc này là phải do thú tính đàn ông quyết định.

“Phải, Có.” Lôi Húc Minh tặng anh một nụ cười hàm nghĩa “Thật sự là có”, “Uớt át nhất kích thích nhất chính là trở về nhìn thấy tình trạng nguyên thủy của sổ sách kế toán, thứ đáng giá để đàn ông tận hưởng nhất chính là , em hy vọng anh có thể tận hưởng cùng em kho rượu mà làm thế nào đó đã mọc cánh bay đi.”

“A—” người nào đó đã không còn tâm trạng để nghe chuyện ướt át vội vã đứng lên, vỗ vỗ lông mày nhàu chặt làm như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, “Ai nha, tối nay chị đầu mày còn có chút chuyện bảo anh mày làm, anh mày quên mất, anh mày đi trước a.”

Rất tốt. Chuồn mắt lại vẫn rất có tác phong của người hiện đại.

Lôi Húc Minh nhanh chóng sửa sang xong từng mục, đánh dấu những chỗ ngày mai cần tìm người hỏi rõ ràng , ngẩng đầu nhìn đồng hồ.

Mười một giờ.

Anh tháo kính xuống, nhéo nhéo ấn đường, bả vai rũ xuống, cảm giác có chút mệt mỏi.

Bên tai không hiểu tại sao lại vang lên giọng nói xa xa.

“Con đẻ mền mùa đông thật sự rất mê mẩn , nhưng mà bốn mùa nó hạnh phúc ba, mà con kiến trong cái mùa cuối cùng ấy, cũng chỉ có thể đứng trong phòng. Bốn mùa đối với nó mà nói không có một chút ý nghĩa nào cả.”

Đây là ở trên đường đi nhà treo, lúc anh và Lục Phồn Tinh vô tình nói đến công việc, cô nói.

“Dù sao đều có thể sống a. Lúc có tiền thì sẽ chơi hết mình, lúc không có tiền thì tiết kiệm một chút, dù sao vẫn sống được.” Cô thấy tất cả không đáng, khịt khịt mũi rất là kiêu ngạo, “Cái gì mà đã sống xa xỉ thì khó quay lại bản hàn, tôi sẽ sống xa xỉ rồi lại dễ dàng sống bản hàn, vào ra ra vào đều dễ như trở bàn tay.” Người khác nói câu này người ta sẽ cho rằng vì có quá nhiều tiền mà không có cảm giác, chỉ có cô nói câu này, làm người ta chẳng thể hoài nghi. Bởi vì xác thực đã thấy cô ở bên đường ăn xin, cũng thấy cô lúc này đang tiêu tiền như nước chảy.

Thật sự làm cho người ta không khỏi nghi ngờ rằng cô có thể biến ra tiền a...

“Có người viện trợ a.” Lúm đồng tiền của cô như hoa.

Anh liếc mắt đảo qua cô một cái: “Rất già rồi đi?”

Cô không hề để ý, ngược lại bật cười lớn tiếng: “Ha ha ha, Tiểu Minh, tôi phát hiện, tôi là loại hình ăn no rồi việc, anh là loại hình không có việc gì cũng kiếm việc.”

Không có việc gì cũng kiếm việc... Có điều, khá phù hợp với cô đi?

Anh vừa hồi tưởng vừa nhàn nhã lắc đầu cười.

Sau đó bọn họ cùng đi Lão động, miêu trại Đa La, Kì Lương động, eo sông Tây Môn, vào một buổi sáng lúc đang ăn cơm, cô đột nhiên nói: “Muốn đi Phù Dung trấn ăn đậu phụ gạo.” Lát sau đã đeo bọc hành lý nhẹ nhàng biến mất trên chuyến xe đầu tiên.

Có đôi khi, thật sự rất hâm mộ tính cách vô ưu vô lo của cô.

Không biết cô ấy có quay về Hàng Châu không?

Đột nhiên có chút xúc động , khiến anh tìm kiếm tờ giấy lúc trước bị mình ném vào ngăn kéo, quay dây số được viết trên đó.

~~~~~

Quán ba “Đương Quy” xa hoa trụy lạc.

Không nhiều người lắm, nhưng mà vẫn như xưa sương khói mịt mù.

Trên quầy bar.

Mặc áo somi màu đen, bên ngoài là áo blue trắng muốt, trên cổ đeo ống nghe, mắt hồ ly hẹp dài tình tứ, khoe mắt hơi hơi lay động, nhìn qua là một kẻ pha chế rượu xấu xa đồi bại.

Đồ pha chế chọt cao chọt thấp, bỗng nhiên nảy lên, cuối cùng vẫn không thoát khỏi không gian do hai tay anh ta tạo thành.

“Tuyệt! Tuyệt!” Lục Phồn Tinh ở bên cạnh vỗ tay cổ vũ trầm trồ khen ngợi.

Anh đổ rượu ra, đưa cho khách hàng, lại đổ đầy chén trà quất cho Lục Phồn Tinh đang ra sức vỗ tay.

“Tiểu Cố, tuy rằng đã xem nhiều rồi, nhưng mà vẫn cảm thấy ngấm ngơoi pha chế rượu là một loại hưởng thụ nha.” Cô đón nhận trà quất, cười nịnh nọt.

“Được. Không phải vuốt mông ngựa.”

Tiểu Cố ba một cái mờ bật lửa, tự mình châm điếu thuốc, tà tà ngậm, sau đó ba một cái đóng lại, “Sát Sát các cô ấy nói ngơoi một thời gian trước lại chạy đi xin cơm?”

“Phải. Cạn lương thực, đành phải đi xin ăn.” Người nào đó hoàn toàn không biết sấm hối uống một ngụm trà quất thật lớn, thở dài. Thom quá a.

Tiểu Cố vừa nghe liền nhú mi, thờ ra làn khói thuốc, tay đặt ở trên bàn, nhưn người tới gần cô: “Không phải đã sớm nói với ngơoi, thiếu tiền thì nói với ta.”

“Gì chứ? Chuẩn bị bao dưỡng ta?” Cô lắc lắc đuôi ngựa, làm cái vẻ mặt tự cho là rất quyền rũ.

“Lục, Phồn, Tinh.” Tiểu Cố nghiêng răng ken két gạt bỏ: “Đừng có ở xung quang ta mà nói chuyện đó, đừng có ở trước mắt ta biểu diễn cái ánh mắt co giật đấy.”

“Co giật à? Thảo nào ta cảm thấy mệt.” Cô giật mình, dụi dụi mắt, lúc Tiểu Cố chuẩn bị nổi bão liền giành trước giờ tay đầu hàng, “Được rồi được rồi, lần sau ta nhớ rõ, chính là khi đó đúng lúc ngơoi đi công tác, hơn nữa ta cũng biết cuộc thi kia sắp kết thúc, tiền sẽ đến rồi.”

Thừa biết mặc dù giờ phút này cô trả lời nhu thuận như vậy, nhưng là lần tới gặp phải chuyện này vẫn sẽ dễ dàng tái phạm, chính là anh cũng chẳng có cách nào. Tiểu Cố hừ mũi cho hả giận.

“Tiểu Cố, ngơoi hôm nay mặc như vậy là cosplay gì?” Cô kéo kéo quần áo bác sĩ của hân.

“Tiểu thư, tôi chỉ ở bệnh viện nghe nói cô đã về liền chạy đến, nhất thời quên thay quần áo mà thôi.” Tiểu Cố cúi đầu nhìn trang phục nghề nghiệp trên người, có chút bất đắc dĩ.

“Tiểu Cố, ta đã nói với ngơoi chưa.” Cô hai tay tạo thành chữ thập mơ mộng nhìn anh, “Ngơoi hôm nay mặc như vậy, thật giống BL [15] trong vườn trường, cái loại thầy thuốc xấu xa chuyên câu dẫn người đó, thật là làm cho người ta chảy nước miếng a.” Cô xoa xoa miệng, thật là có tiền đồ cosplay a.

“Ta có nên hành diện không?” Tiểu Cố kéo ra một nụ cười dữ tợn tặng cô, biểu đạt sự “cảm kích” của anh, hai tay cũng rục rịch bóp cổ cô.

Cô cười thành tiếng: “Đừng ồn ào, đừng ồn ào, ta có điện thoại.”

Cô lục lọi cái túi lớn nửa ngày để tìm di động, lấy ra một cái Siemens cũ mèm, lại nhìn dãy số cả nửa ngày, cuối cùng cho ra kết luận, không biết.

“Ngơoi nhận.” Cô đưa điện thoại tới bên tai Tiểu Cố, ấn nút trò chuyện. Đàn ông nhận điện thoại quấy rầy so ra vẫn an toàn hơn.

Tiểu Cố liếc mắt nhìn cô một cái, không cảm di động, dựa sát vào tay cô trầm giọng nói: “A lô?”

Trong di động truyền đến giọng nói xa lạ khiến Lôi Húc Minh vô cùng kinh ngạc, nhưng mà vẫn không ngắt điện thoại: “Xin hỏi, đây có phải là số của Lục Phồn Tinh không?”

“Của ngơoi.” Tiểu Cố đẩy tay cô về, “Tiếng nói giống như một người đàn ông trẻ tuổi?”

“Đàn ông?” Lục Phồn Tinh trợn mắt nhìn, “Thân ái, ngơoi phải tin tưởng ta, ta không ở sau lưng ngơoi yêu đương kẻ khác đâu.”

Tiểu Cố liếc mắt xem thường. Chịu không nổi, người đàn bà điên.

Cô vui vẻ, thích nhất nhìn người khác phát điên, cho nên lúc nhận điện thoại giọng nói cũng thỏa thuê thỏa thuê tràn đầy ý cười: “A lô?”

“Bạn trai?” Microphone bên kia truyền đến giọng nói thật tinh khiết, hơi lạnh nhạt làm cho người ta chệnh choáng.

“A, Tiểu Minh!” Cô hét lên một tiếng, “Không đúng không đúng, anh đừng hiểu lầm, tôi cũng không hề ở sau lưng anh yêu đương kẻ khác!” Rõ ràng không nên cười, cô lại vừa nói vừa cười ngả xuống quầy bar.

Nghe thấy tiếng cười của cô, Lôi Húc Minh không tự giác cong cong khóe miệng: “Đã về Hàng Châu chưa?”

“Hôm nay vừa mới về xong. Anh thì sao? Sau khi tôi đi khỏi có bị miêu nữ nào tắm tía không? Có bị hạ cổ không?” Cô ở bên kia bô bô nói một tràng dài.

“Lại bắt đầu phát điên rồi.” Anh đứng lên, đi tới trước mảnh vải hoa nhuộm sáp trong ỗn trọng mang chút khiêu khích, “Tranh trăm chim phượng trong sớm mai của cô để ở nhà trọ. Lúc nào tôi đem qua cho cô thì được?”

Tin hiệu hơi ồn ào. Anh a lô vài tiếng, bên kia lại truyền đến tiếng nói: “Bây giờ có thời gian không?”

“Có.” Anh nhìn đồng hồ, không muộn.

“Anh mang đến ‘Đương Quy’ hộ tôi được không?”

“Đương Quy?” Anh theo bản năng nhấc lại, bước nhanh tới cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, bên kia đường cái, mặt tường gỗ thô, phủ trên cầu vồng là hai chữ “Đương Quy” rất lớn. Mê ly như vậy, gần như vậy.

“Đúng vậy, Đương Quy, anh đừng nhầm, không phải hiệu thuốc nha, là quán bar, ngay đối diện nhà hàng ‘Hoan Trường’ nổi tiếng....” Cô chưa kịp nói hết đã bị cắt ngang.

“Tôi biết ở đâu. Tôi qua đó bây giờ.” Anh quyết đoán nói.

“A?” Cô trái lại có phần không kịp phản ứng, “A, a, tốt, nhưng mà Tiểu Minh tôi nói trước với anh nha, anh sau khi qua đây.... Cái kia, phải chuẩn bị tâm lý, ngàn vạn lần đừng có bị dọa chạy....”

Về PUB có thể dọa người khác chạy mất, là một vấn đề thật nghiêm túc.

Căn nguyên vấn đề này ở chỗ, một trong những phục vụ sinh của quán bar này là Âu Dương Sát Sát.

Âu Dương Sát Sát là một người rất kì diệu.

Nói cô ấy kì diệu, là bởi vì khuôn mặt cô ấy thật kì diệu, hơn nữa sẽ làm cho mọi người có cảm giác rất quen thuộc. Phải, đúng vậy, rất quen thuộc, phàm là tranh ảnh quý trong thành phố này đều sẽ thấy loại phi sinh vật như thế xuất hiện. Cô ấy lớn lên phi thường âm trầm, lúc không cười giống như người chết, lúc cười lộ lên lại giống như trong nhà có người chết, cho nên lúc cô ấy trưng ra “Nụ cười nhiệt tình” đón khách, người dám bước vào trên cơ bản không phải ánh mắt có vấn đề thì là đầu óc có vấn đề. Cô ấy thậm chí không cần đánh mặt xanh cũng đã vô cùng hình tượng.

Cái quan trọng chính là, cô ấy lớn lên thành như vậy, lại còn phi thường nhiệt tình.

Thậm chí có thể nói, cô ấy, rất, rất, nhiệt, tình.

Có khách đang đẩy cửa vào.

“Tiên sinh~. . . . . Mấy vị a~. . . . . Thích ngồi trên lầu~. . . . . Hay ngồi ở dưới lầu nha~. . . . .” A-men, xin mời thưởng thức hương vị, âm rung và tiếng vọng đến từ địa phủ khi cô ấy nói chuyện đi.

Tức khắc nhận được đãi ngộ nhiệt tình nhưng hình như khách hàng không hề có cảm giác như đang ở nhà, ngược lại đã có chút kinh hãi.

“Tiên sinh~.....Đến uống rượu sao~.....”

Bạn học Sát Sát nhiệt tình hoàn toàn không để thất bại nho nhỏ ấy vào mắt, vẫn giống trống khua chiêng tuyên dương nhiệt tình của mình như cũ, sau đó trong tình huống không người trả lời lại tiếp tục tự mình quyết định: “Tiên sinh~.....Anh hiểu rõ về rượu không~.....”

“Tuy rằng nói Trung Quốc chúng ta~. . . . . Là~. . . . . Đại quốc mệnh mông~. . . . . Văn hóa rượu đã có từ lâu trong lịch sử~. . . . . Chúng ta đều biết~. . . . .Dùng cái gì giải sầu~.....Chỉ có Đỗ Khang~. . . . . Dấu mốc~. . . . . Ở đây Đỗ Khang là nói về rượu~. . . . . Dấu mốc~. . . . .”

“Nhưng~. . . . . Là~. . . . . Khoa học nghiên cứu cho thấy~. . . . .Rượu gây ra rất nhiều bệnh tật~.....Chúng ta ở đây lấy bệnh viêm gan ra làm ví dụ~.....Loại bệnh này sẽ chậm rãi chậm rãi biến thành viêm gan mãn tính~.....Sau đó sẽ trở thành xơ gan.....”

“Nói đến bệnh xơ gan này~.....Oa~. . . . .Kia rất là lợi hại~. . . . .Người sẽ học từng ngum từng ngum máu~.....Tiền thể nói một chút~.....Tôi nghĩ rằng loại bệnh này vẫn còn rất vui vẻ a~.....Sau đó còn có thể bị hôn mê gan [16]~.....Oa~.....Cái này lợi hại hơn~.....Người sẽ từ từ không biết gì~.....Không nhận ra vợ~.....Không nhận ra người nhà~.....Lấy giày làm bồn cầu~.....Tôm lại chính là vô cùng thâm vô cùng thâm~.....”

.....

“Cho nên~.....Uống rượu quá độ là không có trách nhiệm với chính mình với người khác với xã hội với quốc gia với dân tộc~.....”

Cô càng nói càng hưng trí bừng bừng, càng nói càng lời lẽ càng chính nghĩa, không khí xung quang tràn ngập “Chính khí凛冽” và “Âm phong phơ phất”, gánh vác trọng trách kể chuyện “Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn thời đại mới — diệt trừ con quỷ bên cạnh mình.”

“Hắc hắc. . . . . Hắc hắc. . . . .” khách hàng bị dọa thất thần nửa ngày rốt cục cũng hoàn hồn, cười gượng, “Tôi chỉ thấy quý điểm son mình thủy tú có phong vị khác biệt nên định vào xem thử....Tôi đi đây, đi đây.....”

Lúc một phi sinh vật chẳng ai hiểu nổi đối với người nhiệt tình và hứng thú như vậy, ai quý trọng mạng nhỏ đều sẽ chạy trốn chết đi?

“Cho nên nói, một cửa hàng cái tên là rất quan trọng. Cũng chẳng phải cửa hàng thuốc đông y, rõ ràng là một cái PUB đẹp để lại đi lấy cái tên ‘Đương Quy’, cho dù không gọi ‘Không say bất quy’,

không gọi ‘Không tiêu hết tiền bất quy’, không gọi ‘Đương nhiên bỏ mày nhất định bất quy’, thì cũng có thể gọi là ‘Đương bất quy’ mới có thể kiếm nhiều tiền a.” Đây là sau khi Lục Phồn Tinh nhìn thấy Âu Dương Sát Sát lại dọa vài người chạy mất, vuốt cằm hạ kết luận vì sao việc làm ăn của quán bar này luôn luôn không tốt. Ai, bây giờ có khách đều là do Tiểu Cố hy sinh nhan sắc mà đổi được.

Vừa mới đưa rượu xong trở lại Âu Dương Đông Tây thấy Âu Dương Sát Sát lại dọa vài người chạy mất, thái dương nổi gân xanh, ngón cái đặt vào miệng, huyết sáo một tiếng. Một con chó săn lập tức chạy ra từ sau quán bar, miệng cắn một tấm ván gỗ chuyên dụng của Karate.

Cô cầm tấm ván gỗ. Hoắc. Một con dao liền bỏ nó ra, tỏ vẻ cô đối với hiện tượng này không thể nhìn được nữa.

“Kiều Ngao ~” Lục Phồn Tinh thấy phương thức biểu đạt khó chịu của Âu Dương Đông Tây, không chút kinh sợ khi gặp chuyện quái dị, chẳng thèm để ý ngồi xôm xuống chào hỏi chú chó săn dũng mãnh.

Âu Dương Đông Tây thực ra ban đầu không gọi Âu Dương Đông Tây, là cô ấy tự sửa lại tên.

Nghe nói lý do là, “Người khác hỏi ta có phải Đông Tây không, ta cảm thấy rất khó trả lời, sửa lại tên xong trả lời rất dễ dàng.”

Âu Dương Đông Tây cũng là một người kì diệu. Ấn tượng đầu tiên khi thấy cô ấy là mái tóc ngắn màu cam mạnh mẽ. Sau đó là hai chữ bát phân [17] lớn màu đỏ tươi lộ rõ trên trán, chữ “Tây”. Tuy rằng thích nói chuyện bằng tay chân, nhưng trên thực tế cô ấy là một tác giả ngôn tình tiểu thuyết cừu lưu [18]. Tác giả ngôn tình tiểu thuyết nói chuyện bằng tay chân, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy đáng về thật quý đi.

Âu Dương Sát Sát vốn ở cạnh cửa vừa thấy Âu Dương Đông Tây chệch tấm ván gỗ, vội chạy tới.

“Tây bạo lực, người bị quý giận quần thân, a đi đà phạt dứa dứa mật,” Âu Dương Sát Sát rốt cục cũng nói chuyện bình thường, lại hóa thành Mao Sơn đạo sĩ [19], lấy ra một lá bùa màu vàng từ trong túi tiền, niệm niệm lắc lắc liền dán lên ót Âu Dương Đông Tây, “Ta giúp người diệt trừ ma quỷ, A-men.”

Âu Dương Đông Tây giật bỏ lá bùa, từ bên người móc ra một cái bảng, múa bút thành văn, một lúc sau giơ lên: “Ta phi nhỏ vào, giết âm hồn, bùa của người nếu dùng được, chính người đã sớm bị bắt rồi.”

“Còn còn không a.” Âu Dương Sát Sát lại bắt đầu cười âm hiểm.

Âu Dương Đông Tây trực tiếp lấy miếng giấy trên tay xua xua trước mặt cô ấy, lên lớp giảng bài “Không được cười ma quái.”

Sát Sát bị cô xua đuổi choáng váng đầu, ngoan ngoãn trở lại trông coi cửa.

“Tây Tây, di động của người đang rung.” Lục Phồn Tinh một tay vuốt bộ lông mượt mà của Kiều Ngao, một tay chỉ chỉ di động đang rung thật vui vẻ trong túi tạp dề của Âu Dương Đông Tây.”

Âu Dương Đông Tây lấy di động ra, sau khi nhìn rõ số gọi đến, vẻ mặt vốn đang hung hăng với Sát Sát hoàn toàn bị chôn vùi.

“Đề ta nhận.” Tiểu Cố vừa nhìn vẻ mặt của cô ấy đã biết là xảy ra chuyện gì, “Álô? Anh tìm ai? Âu Dương Đông Tây?” Anh liếc mắt nhìn Âu Dương Đông Tây, người kia liên tục lắc đầu, “Tiên sinh, anh gọi nhầm rồi. Tôi không biết người này là ai. ....Không việc gì không việc gì, lần sau đừng gọi nhầm nữa là được rồi.”

Anh gấp di động, vút trả Âu Dương Đông Tây: “Người cho rằng như vậy sẽ tốt hơn?”

Âu Dương Đông Tây rũ mắt nhìn mặt đất, lắc lắc đầu.

“Vẫn là. ....” Anh đoán, “Người không muốn cho anh ta biết người đã không thể nói chuyện?”

Âu Dương Đông Tây đột nhiên ngẩng đầu, mở to mắt giật mình nhìn Tiểu Cố.

Anh đoán trúng. Tiểu Cố thở dài.

“Tây Tây, đây là của khách bàn số 16, phiền người bưng qua.” Lục Phồn Tinh nhét chén đĩa đã chuẩn bị xong vào tay cô ấy, đẩy cô ấy đi, quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Cố, trong mắt giống anh hiện lên sự lo lắng cho Âu Dương Đông Tây.

Tiểu Cố nhún vai, quay người, nhìn hai chữ ‘Đương Quy’ trên tường xuất thần.

Đương quy, đang không chỗ quay về, về như thế nào?

~~~~~

Tiêu Cô sáng tỏ võ võ bờ vai anh, vẻ mặt đồng cảm. Lý giải muôn năm a.

Tinh hữu nghị của đàn ông, tại nơi này đã được thành lập một cách đơn giản như vậy.

Lục Phồn Tinh tròn mắt nhìn Lôi Húc Minh ngồi ở đối diện. Sao cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì. Thiếu cái gì nhỉ. Cô đang cầm trà quá chuẩn bị uống một ngụm, lúc đưa lên miệng được một nửa mới nhớ ra, đúng nha, quên mất không lấy đồ uống cho anh ta.

“Phải rồi, anh muốn uống gì? Tôi mời.” Lục Phồn Tinh rất hào phóng vỗ vỗ ngực nói.

“Đây là cái gì?” Lôi Húc Minh nhìn thấy một cái tên vô cùng quái lạ, chỉ chỉ vào dòng chữ đầu tiên ‘Đau lòng không nói nên lời’.

“Nước sôi để nguội. Tôi nghĩ ra đó.” Cái mũi cô sắp đụng tới trời, cái này tuyệt đối sẽ làm người ta đau lòng không nói nên lời.

Tùy tiện chọn chén trà, nhìn cô thùng thình đồng chạy xuống, vừa lúc gặp một thương nhân thành đạt, chạy đến hỗ trợ tiếp đón khách, xong xuôi hết, mới lại cầm trà thùng thình đồng chạy lên.

Anh chăm chú nhìn về mặt tươi cười trẻ con dường như sẽ không bao giờ mất đi của cô: “Đậu phụ Phù Dung trấn thế nào?”

Về mặt cô đầy hời hợt: “Đậu phụ gao đúng là đến chỗ nào cũng đều là đậu phụ gao, đến Phù Dung trấn cũng chẳng thành ngon hơn.”

“Sau đó lại đi đâu?” Anh tò mò hỏi lộ tuyến của cô, giống như con kiến trong suốt ba mùa nhìn con dế mèn đánh đàn ca hát mà hăm mộ.

“Thạch Bài!” [21] Hai mắt cô sáng ngời, “Anh biết không, năm đó chống phát xít, ở Trung Quốc trên đại lục, Thạch Bài là trận chiến bậc nhất, đã cầm chân quân Nhật tại đó. Trận chiến ấy rất đẹp, trước trận chiến Trần Thành hỏi Hồ Liên có thể nắm chắc phần thắng không, anh biết Hồ Liên trả lời như thế nào không?”

“Thắng lợi không chắc chắn, quyết tâm hy sinh có thừa.” Anh nói tiếp rất tự nhiên, kia cũng là đoạn lịch sử mà anh yêu thích.

“A! Anh biết!” Cô mặt mày hớn hờ, có tri kỉ thật tốt, “Đàn ông a, đây mới là đàn ông, anh nói có phải không!”

“A.” Anh cười khẽ rồi tầm mắt xuống chén nước trong tay, nhìn những gợn sóng nhọt nhọt trong chén.

Thạch Bài. Quả nhiên những nơi con kiến muốn đi mà không được con dế mềm loãng một cái đều đã đi qua a.

“Tinh Tinh!”

Cô nghe tiếng gọi xoay người, đã thấy Tiểu Cố ở quầy bar đang tiếp đón một cô gái trẻ tuổi.

Cô thề lưỡi: “Xong rồi, nhìn cặp mày duyên dáng, nét mặt thâm cừu đại khổ kia, xem ra phiền toái lại tìm tới cửa rồi. Tôi phải đi giải quyết phiền toái.” Tiểu Cố người này cái gì cũng tốt, chỉ là thái độ làm người rất phong lưu, quá thích chơi đùa.

“Huyết tích tử [22] sao? Phiền toái cô đều phải giải quyết?” Anh cười cô.

“Không phải a. Lão Đại, cũng giống như anh làm nam phụ, tôi đây cũng làm nữ phụ a, chỉ là anh chủ hợp, còn tôi khuyên phân.” Cô đi đến đầu cầu thang còn quay lại trộm làm một chữ V mười phần trẻ con với anh.

Anh nhìn thấy cô đi xuống cầu thang, nhìn thấy cô đi vào quầy bar, nhìn thấy cô chạy vào trong lòng Tiểu Cố, rất quen thuộc vòng tay ôm cổ Tiểu Cố, nhìn thấy cô. bày ra nụ cười thành thực khiêu khích mà anh cho tới giờ chưa từng thấy qua.

Tại một khắc đó, không biết vì sao, hình tượng Pippi tất dài của cô ở trong trí nhớ của anh mơ hồ đi một chút.

[16] Hôn mê gan hay bệnh não gan: có triệu chứng rối loạn ý thức thần kinh. . .

[17] chữ bát phân: một loại chữ Hán, giống chữ Lệ

[18] cửu lưu: 9 học phái từ Tiên Tần đến Hán Sơ, Trung Quốc.

[19] Mao Sơn đạo sĩ: giáo sĩ của Mao Sơn Tông – một giáo phái của Đạo giáo, lấy Mao Sơn (núi có mao), nằm ở giữa hai huyện Kim Đan và Cú Dung của tỉnh Giang Tô, Trung Quốc, làm tổ đình.

[20] hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu.

[21] Thạch Bài: một trấn nhỏ thuộc thành phố Vũ Hán – tỉnh Hồ Bắc – Trung Quốc. Trận chiến được nhắc đến nằm trong Cuộc chiến đầu bảo vệ Vũ Hán trong Chiến tranh Trung – Nhật lần hai. Trần Thành, Hồ Liên là tư lệnh Trung Hoa Dân Quốc trong chiến tranh Trung – Nhật lần hai.

[22] Huyết tích tử: là bộ phim võ thuật về sát thủ, do Lưu Vĩ Cường đạo diễn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Nếu anh rời bỏ em, em sẽ chết cho anh xem!”

Người hiện đại cố chấp thật sự làm cho người ta đau đầu, mềm mại cứng rắn van xin giãy vò trách móc cái gì cũng làm đến vô song, hình như có bao nhiêu chiêu số làm người ta hết hy vọng ở ngôn tình tiểu thuyết đều lòi ra dùng hết, MM không muốn chia tay này đã dùng đến cả chiêu bài tự sát.

Nhưng mà hình như mọi người đã quên mất, sinh mạng của bản thân mình mà mình còn không biết quý trọng, thì vì cái gì đòi người khác phải quý trọng?

Tìm cái chết? Lục Phồn Tinh nhìn không chớp mắt, hai mắt sáng rực lên, cảm giác té bào hung phấn trong cơ thể đang rực rộ muốn thử sức.

“Muốn sống muốn chết như thế nào mặc xác cô, không cần diễn cho tôi xem” Cảm thấy người đang níu cánh tay mình nhảy nhót, Tiểu Cố có chút tức giận, vốn chỉ muốn làm cho cô gái kia tự tử bỏ, không nghĩ lại đi đến bước này. Anh giận tái mặt nhìn cô gái ăn nói nặng nề kia, buông Lục Phồn Tinh ra, vỗ vỗ bả vai cô, “Không có chuyện của cô, đi lên tìm Lôi Húc Minh.”

“Chìa khóa.” Cô cũng không chịu đi, cười tươi xòe bàn tay đòi anh chìa khóa xe.

“Tinh Tinh—”

“Ta nói lại lần nữa. Chìa khóa.” Nụ cười trên mặt cô tan biến, ánh mắt sáng ngời đầy ngoan cố làm anh phải chịu thua.

Anh thờ dài, rút chìa khóa từ trong túi ra đặt vào lòng bàn tay cô, đôi mắt cô cười cảm tạ của cô.

“Buồn bán phải thấu tình đạt lý, MM cô đã muốn chết, tôi tiễn cô một đoạn đường.” Cô gái kia không kịp cự tuyệt, sức lực không bằng được Lục Phồn Tinh, thoáng cái đã bị cô lôi ra khỏi quán bar.

Lôi Húc Minh nhìn thấy cô gái quý quai dựa người vào cửa và cô gái tóc màu cam quay lại nhìn Tiểu Cố không đồng tình. Tiểu Cố thông xuống, mắt hẹp dài chứa đầy bất đắc dĩ: “Không có cách nào, các người cũng biết, Tinh Tinh bình thường cái gì cũng tùy tiện, nhưng một khi đã cố chấp, chẳng có ai lay chuyển được cô ấy.”

“Làm sao vậy?” Anh một tay dứt túi, đi xuống cầu thang. Tam giác tình yêu đàm phán, sao lại thành nữ phụ kéo nữ chính chạy trốn?

“Cô ấy cùng người ta đi đùa giỡn với tính mạng.”

~~~~~

Ngoài trời không biết đã mưa từ khi nào, mặt đường như vừa được gột rửa.

“Cô muốn làm gì?” Lúc cô gái phản ứng được, người đã bị nhét vào trong xe, cô kinh hoàng hỏi, muốn mở cửa xe ra ngoài, lại phát hiện cửa xe đã bị khóa, “Thả tôi ra.”

“Cô sợ sao?” Lục Phồn Tinh ngồi trên ghế lái, hơi nhồm người nhích lại gần, cười hi hi giúp cô ta thắt dây an toàn.

“Sợ—Tôi sợ cái gì?!” Cô gái dùng động tác không ngừng đập cửa kính xe lại, ra vẻ trấn tĩnh nhìn về phía cô, mặc dù toàn thân đang run rẩy, mặc dù cô gái có nụ cười cô quai kia làm người ta cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng cô không muốn mất mặt trước mặt tình địch, “Tôi chẳng có gì phải sợ!”

“Tốt lắm.” Cô gật gù đầu khen ngợi, sau đó tặng cô gái một nụ cười hết sức phóng khoáng, “Vừa rồi chúng ta mới nói chuyện gì nhỉ?”

“Tôi có chết cũng không chia tay với anh ấy!”

Vừa nghĩ tới phải bảo vệ tình yêu của mình, cô gái lấy lại dũng khí đã mất, gào lên.

“Tôi cũng vậy, có chết cũng hi vọng được ở bên cạnh anh ấy.” Cảm động a, roi lệ a, tri kỷ a, “Nếu những thứ chúng ta có chết cũng không muốn thấy đều đã xảy ra, nghĩ thế nào cũng thấy đời người thật là hoang đường, chỉ bằng chúng ta cùng nhau chết đi.”

“Cái gì?” Cô nói quá nhanh quá dài lại chuyển ý quá nhiều, cô gái không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy giờ phút này mình có chút sợ sệt, xe dĩ nhiên đã lăn bánh.

“Tôi nói,” cô cười, khoe hàm răng trắng tinh, “Tôi thành toàn cho cô.” Cô xoay bánh lái, đưa xe chạy vào đường ngược chiều.

“Ai, sợ ai...” Cô gái lặng lẽ nắm chặt dây an toàn.

“Tôi biết, tôi biết cô là gan rất lớn.” Cô giảm mạnh chân ga, xe lại tăng tốc, “Thật đáng tiếc giờ là buổi tối, muốn đâm xe còn phải xem có tốt số hay không.”

Hàng Châu về đêm không náo nhiệt, đặc biệt gần nửa đêm, càng ít xe chạy trong trung tâm thành phố.

“Hừ, tôi thấy, là cô không dám đâm thì có.” Tốc độ xe như gió bão sớm đã vượt qua cực hạn cô gái từng chịu đựng trong quá khứ, ngực rất khó chịu, vô cùng ham muốn xe dừng lại để có thể nôn mửa, cô lại còn chết vì mạnh mẽ, trong lòng thầm nhủ, nữ quái nhân chẳng dám đâm xe đâu. Chỉ cần chịu đựng qua lần này, Tiểu Cố sẽ là của cô, nữ quái nhân cũng không dám cướp đoạt, vì hạnh phúc của chính mình, nhất định phải chịu đựng! Yêu mà có dũng khí, vĩnh viễn không bại!

“Cô nói chuyện thích nhắm mắt sao?” Cô trong lúc lái xe bay như gió bão, cư nhiên còn có lòng dạ thành thoi quay qua tán gẫu với cô gái.

Cô gái mở mắt ra, bỗng chốc phát hiện nữ quái nhân cư nhiên bỏ một tay khỏi tay lái chống đầu, nửa người quay qua nhìn phản ứng của mình: “A, cô làm cái gì vậy, mau đặt tay trở lại đi!”

“Ồ?” Cô rất là vô tội trợn mắt nghi hoặc, “Sao phải đặt tay lại, như thế này không phải chúng ta có thể chết nhanh hơn sao?”

“.....Đúng.....Cô nghe nhầm rồi.....Tôi vừa rồi không nói gì cả.....” Trái tim đã muốn nhảy ra khỏi cổ họng rồi, nhưng vì mặt mũi dù yếu ớt cô cũng không thể cầu xin tha thứ, nữ quái nhân chỉ dọa mình mà thôi, nhất định là vậy.

“Chúng ta tán gẫu đi, cô quen Tiểu Cố như thế nào?”

“Ai cần cô lo!”

“Tiểu Cố đã từng nói thích cô hay là muốn bên cô cả đời chưa?”

“Không liên quan đến cô!”

“Cô không biết Tiểu Cố rất đa tình sao?”

“Tôi sẽ làm anh ấy thay đổi!”

“Cô thích đọc Tịch Quyên hay là Vu Tĩnh?” Từ ngôn tình tiểu thuyết mà ra đi, công tử trắng hoa thay đổi mà cũng tin?

“A!”

Cô gái đột nhiên bắt ngờ hét lên.

Xe trước mặt chuẩn bị đâm phải, nữ quái nhân không hề né tránh, ngược lại là lái xe kia vội vã tránh khỏi, người lái xe nhảy xuống giờ ngón giữa chửi to cái gì đó, nghe không được, bởi vì gần như ngay thời điểm đó, nữ quái nhân đã như gió bão đi xa.

Lòng tin chắc chắn trước đó bị phá tan, trong lòng mơ hồ nổi lên cảm giác lo sợ.

Người phụ nữ này.....Thật sự muốn chết sao.....

“Chơi vui không?” Lục Phồn Tinh quay đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô gái, nhẹ nhàng trêu tức.

Cô gái đã không nói ra lời.

“Còn có trò vui hơn.” Cô cười nghịch ngợm, vừa nói khỏi miệng hai tay đã rời khỏi bánh lái, “Nhìn đi, kích thích phải không, đời này cũng chưa từng chơi đùa như vậy phải không?”

Lại có vài chiếc xe nữa suýt chút nữa đâm phải cuối cùng lựa chọn đâm vào giải phân cách.

Trên mặt cô gái đã trắng bệch không còn chút máu, tâm lý sinh lý cũng chỉ chịu đựng được đến vậy, không thể hơn nữa, cô mở to hai mắt, cả người run rẩy, rốt cục từ cổ họng bức ra một câu: “Dừng xe.....”

Xe sau khi trôi dạt về một bên, kết một tiếng dừng lại.

Lục Phồn Tinh cười yếu ớt nhìn cô gái nhảy khỏi xe, chạy tới ven đường nôn mửa.

“Đồ điên.....Cô là đồ điên.....” Cô gái run rẩy chỉ thẳng vào cô.

“Tôi cũng chưa nói là không phải a.” Cô thật vui vẻ nhận lời tán dương của cô gái, “MM, còn muốn chết vì Tiểu Cố không? Tôi có thể giúp cô, như vậy

trên đường đi xuống hoàng tuyền cũng có bạn , có thể ở dưới đó cùng nhau nghiên cứu ngôn tình tiểu thuyết. Nhưng mà cô cho rằng Tiểu Cổ đáng giá để cô chết vì anh ta sao?”

“Tôi....” Muốn nói không đáng, lại không cam lòng dễ dàng từ bỏ tình cảm của mình như vậy, muốn nói đáng, vừa rồi tới gần cái chết như vậy làm cho cô không dám nói năng tùy tiện, hơn nữa người đó thực sự đáng giá cho cô vì anh ấy mà chết sao? Bị sự giằng co trong lòng tra tấn đau đớn, những thứ từng vô cùng tin tưởng dường như đã bắt đầu lung lay, tại một giây đó, tất cả hóa thành lệ nóng.

Cô khóc rống lên, khóc giống như một đứa trẻ, dùng hết sức lực mà khóc, khóc đến trái tim tan nát, buồn phổi nứt ra, cảm thấy tất cả những gì mình tin tưởng đều sụp đổ tan tành.

Lục Phồn Tinh xuống xe, thở dài một tiếng, ngồi xổm trước mặt, xoa xoa đầu cô: “Em gái nhỏ, thế giới này là như vậy đấy.”

Một đêm khuya như vậy, bên đường cái Hàng Châu không có mấy xe chạy qua.

Một cô gái trải qua quá trình biến đổi tâm lý từ một cô gái trở thành một người phụ nữ.

Thỉnh thoảng có xe vì nghe thấy tiếng khóc lớn của phụ nữ mà tạt qua. Đèn xe xẹt qua vũng nước trên con đường gập ghềnh, giống như ánh sao lấp lánh vô cùng.

~~~~~

Nhà hàng Hoan Trường

Chỉ có một cái đèn trần được mở, ánh sáng chiếu xuống đàn dương cầm, tỏa ra trải thành một vòng tròn. Mọi vật xung quanh đều chìm trong bóng tối lờ mờ.

Lôi Húc Minh nghiêng người dựa vào đàn dương cầm, hai tay khoanh trước ngực, hơi đắm chiều nhìn Lục Phồn Tinh đang đứng ở nơi nửa sáng nửa tối.

Ban nãy cô vừa về đến Đương Quy, ba người kia lập tức cùng nhau xông lên khỏi bình ván tội, làm hại cô vội vàng kéo anh bỏ chạy.

“Tôi không hề biết Hoan Trường là của anh nha.” Cô hưng trí bưng bưng liếc nhìn bốn phía. Nhà hàng Hoan Trường ở Hàng thành rất có tên tuổi, chủ yếu là do mỗi đầu bếp ở đây tay nghề đều phi phàm, đồ ăn chất lượng lại thường xuyên đổi mới, hấp dẫn rất nhiều kẻ tham ăn.

“Tôi cũng không biết quán bar đối diện toàn người không bình thường.” Anh nhún vai buông tay, động tác cực kỳ phóng khoáng, cực kỳ cao quý.

“Ha ha ha, đừng để Sát Sát nghe được, không có ấy mỗi ngày sẽ đến trước nhà hàng của anh diễn.”

“Sát Sát?”

“Đúng đúng, chính là cái người mở cửa, là cái người có bề ngoài kiên cường nhưng linh hồn yếu ớt đó.”

Bề ngoài kiên cường nhưng linh hồn yếu ớt? Linh hồn anh thấy rồi, còn bề ngoài ở chỗ nào? Đáy mắt hoa đào sau gọng kính ánh lên tia cười yếu ớt.

“Bọn họ đều là bạn tốt của tôi.” Cô lại còn trái ngược một cái, phải ngó một cái, thuận miệng nói suy nghĩ của mình: “Giống như anh vậy.”

Anh đứng thẳng dậy, đi tới trước đàn dương cầm, ngón tay thon dài xẹt qua bàn phím, dưới ngón tay của anh, đàn dương cầm vang lên âm điệu êm tai. Lúc nghe thấy những câu này của cô, có một dòng nước ấm từ đáy lòng anh róc rách chảy ra, cùng với kinh ngạc.

Anh từ xưa tới giờ là con người lãnh đạm trong tình cảm, cũng rất khó thổ lộ tâm tình với bạn bè vừa quen biết, nhưng với cô lại khác, với cô nói ra mọi thứ thật dễ dàng.

Anh ngồi xuống: “Muốn nghe cái gì?”

“Sao cũng được a.” Cô ngồi trên ghế dựa, hai tay khoanh lại tỳ trên lưng ghế, cằm gác trên cánh tay, nhìn không chớp mắt.

Anh nghĩ nghĩ, đánh nốt nhạc đầu tiên, rồi những nốt nhạc nối đuôi nhau trào ra như dải ngân hà.

“A! Nhạc khúc Ngôi sao nhỏ biến chất!” Cô vui vẻ khẽ nói.

Anh bị cô chọc cười, động tác ngón tay cũng không hề dừng lại: “Mặc Trát mà nghe thấy cô nói như vậy sẽ khóc mất.”

“Mặc sức a, ngoài kỹ năng khoe khoang vẫn là kỹ năng khoe khoang, nhạc khúc biến chất thì đúng hơn là biến tấu.” Cô khua khua tay, không hề bứt rứt, “Anh đang dùng đàn gì?”

“Steinway.” [23] dừng một chút, như nhớ tới cái, “Đàn này cũng gần giống như cô vậy, giọng đặc biệt lớn a. Steinway âm sắc rất to, âm cao giống như chuông, vừa tinh tế vừa mạnh mẽ, âm trung lại như kết thành chuỗi hạt lớn tinh thuần trong suốt, chỉ có điều âm trầm làm người ta có chút tiếc nuối.”

Cô say mê nghe anh rủ rì, giọng nói của anh như rượu nhạt hòa tan với tiếng đàn dương cầm: “Lôi Húc Minh, anh thích đàn dương cầm như vậy, sao

không đi theo con đường này?”

“Cuối cùng cũng cảm thấy gọi một người đàn ông lão luyện là Tiểu Minh nghe rất quái dị sao?” Anh liếc xéo cô, “Đi con đường kiếm tiền này, tôi nói rồi, gia đình tôi từng rơi vào cảnh bần cùng.”

Cô giật mình. Người đàn ông trước mắt này lại có ý thức trách nhiệm nặng nề như thế, đến tận hôm nay vẫn như xưa tích cực chuẩn bị, đề phòng gia đình một ngày nào đó lại gặp phải mùa đông.

Ý thức trách nhiệm, vốn là phẩm chất một người đàn ông nên có, nhưng mà ở thời buổi này, người có ý thức trách nhiệm nặng nề, ngược lại biến thành ngoại tộc.

“Nếu cảm thấy Lôi Húc Minh khó gọi, cô có thể gọi tôi là Tiểu Lôi.” Anh có lòng tốt đề nghị cô, tiện thể đổi đề tài, “Tôi có một người anh trai, tất cả mọi người đều dùng Đại, Tiểu Lôi để phân biệt.”

“Gọi Tiểu Lôi nghe cũng rất quái lạ. Tên của anh thật không hay, gọi thế nào cũng khó. Cái loại Tiểu Minh ngây thơ hồn nhiên này không thích hợp với anh, A Minh nghe giống như hạt dưa, Húc Húc nghe như có ba cấp [24], Tiểu Lôi gọi lên giống như mỗi ngày trên đỉnh đầu có sét đánh xuống.”

Anh cười nhẹ không nói, yên lặng đánh đàn.

“Như tôi thật tốt.” Cô lấy mình ra làm gương, “A Tinh a, Tiểu Tinh a, Tinh Tinh a, thế nào cũng phù hợp, mấu chốt là con người phải đáng yêu nha.

Cô nghĩ đi nghĩ lại: “Quên đi, vẫn gọi tên đầy đủ của anh, dù sao anh cũng gọi tôi bằng tên đầy đủ.”

“Tùy cô.” Anh cười đánh một nốt nhạc, nhạc khúc thay đổi, khúc biến tấu dân ca vui nhộn của Chopin, “Ban này ra ngoài làm gì?”

“Gi cơ? À, không có gì, dùng lý lẽ giải thích, dùng tình thân ái lay động em gái nhỏ ý mà.” Cô thuận miệng nói bừa.

Nếu đúng như vậy, ba người ở Đường Quy sẽ không căng thẳng như vậy nói cô đi đùa giỡn với tính mạng. Đây lòng biết cô đang nói dối, anh cũng không vạch trần cô, bạn bè chính là như vậy, lúc người khác không muốn nói, không nên ép hỏi, muốn nói tự nhiên sẽ nói cho người, không phải người cái gì cũng nói, là người ta phải nói cho người mọi chuyện, bạn bè là thổ lộ tâm tình, không phải trao đổi.

“Thường xuyên phải xử lý chuyện như vậy sao?” Anh nhớ tới cô nói mình là nữ phụ.

“Không có cách nào.” Cô nghịch di động của mình, “Ai bảo Tiểu Cố là kẻ ăn tạp nhất Hàng Châu, thường xuyên rước phiền toái đến cửa, tôi với Tây Tây và cả Sát Sát đành thay phiên nhau giúp anh ấy ngăn chặn.”

“Kẻ ăn tạp?”

“Phải, chính là răng lợi tốt, khẩu vị tạp nham, ai đến cũng không từ chối, lớn nhỏ ăn tất, từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều sẽ không rối loạn tiêu hóa, haha.” Cô cười ha hả, “Lại nói tiếp, nguyên tắc làm người của anh và anh ấy rất trái ngược nha.”

“Phải.” Tiếng anh trả lời.

“A Lôi, anh như vậy, không bị người khác làm phiền sao?” Vẫn cảm thấy gọi tên đầy đủ rất phiền toái.

Lúc cô gọi tới chữ Lôi, trái tim anh nhảy lên một chút: “Làm phiền cái gì?”

“Chính là.....ai nha, anh biết rồi! Bọn họ nói phụ nữ qua 28 vẫn là xử nữ tâm lý sẽ biến thái.....Không phải tôi nói anh biến thái, tôi muốn nói, những người bên cạnh anh.....”

“Đương nhiên là có nói rất nhiều.” Anh cười nhẹ, ấn phím hơi mạnh tay, dường như nhớ tới cái gì đó, “Bình thường mọi người đều cho rằng, một người đàn ông ba mươi tuổi chưa kết hôn như tôi, nếu không phải có bạn gái ổn định không muốn kết hôn, thì phải là kẻ chơi bời phóng đãng. Bọn họ nghĩ thế nào cũng được, tôi sẽ sống theo cách của tôi. Chuyện tách bạch trái tim và thân thể tôi không làm được, nói tôi cuồng đạo đức cũng được, tâm lý biến thái cũng không sao, không cần thiết vì lựa ý hòa theo người khác mà thay đổi nguyên tắc làm người của mình.”

Giọng nói rầu rĩ của anh cho thấy anh cũng có áp lực và hoang mang, cũng không ung dung như lời anh nói, nhưng mà dù thế nào anh cũng đi theo con đường mình lựa chọn, có lẽ có kẻ trào phúng, có người châm biếm, nhưng với cô, ngoài tôn kính cũng chỉ có kính nể.

“Tôi vẫn cho rằng.....Người như anh sẽ chỉ tồn tại trong tưởng tượng của tôi, không có thật.....” Cô cúi đầu tự lẩm bầm.

“Cái gì?” Anh không nghe được tiếng nói của cô.

“Không có gì.” Cô lắc lắc đầu.

“Không nên chỉ nói về tôi, cô thì sao? Tuổi một xấp đầy còn giả dạng đáng yêu, không ai nói gì sao?” Anh cố ý nói khích cô.

Cô quả nhiên oa oa kêu to: “Cái gì mà giả dạng, cái này gọi là thiên tính đáng yêu không có cách nào mất đi được.”

“Vậy nói một chút với tôi về người rất giống tôi xem?” Tượng tượng khuôn mặt mình đứng hàng với người khác, dù sao vẫn cảm thấy có chút lạ.

Cô còn thật sự nâng cằm suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu: “Tôi tình cờ gặp anh ấy ở bệnh viện.”

“Bệnh viện?”

“Phải, tôi và anh ấy đều bị bệnh, sau đó thì quen biết. Anh ấy là người đàn ông rất dịu dàng, dịu dàng pha với một chút thương cảm, bởi vì cô gái mà anh ấy yêu, cũng không yêu anh ấy.” Cô nhìn anh, ngẩng mặt cười sâu xa, “Anh ấy cũng giống anh, đều một lòng một dạ. Sau này tôi đã biết, nhìn giống như anh, thì cơ bản đều là đàn ông một lòng một dạ.”

“Lúc nào giới thiệu tôi với anh ta đi, tôi xem có còn gì đáng kinh ngạc không.”

“Vẫn là quên đi, sau khi xuất viện chúng tôi không liên lạc nữa, hơn nữa anh không nghe nói sao, hai người giống nhau gặp mặt, một người trong đó sẽ chết.” Cô thuận miệng nói bậy.

“Nói chuyện vớ vẩn.” Anh cười mắng cô một câu, “Người nhà cô đâu?”

“A? Lúc tôi bảy tuổi ba chết, tám tuổi mẹ chết.”

“Lần trước cô nói ba tuổi mất cha, bốn tuổi mất mẹ.” Anh liếc ngang nhìn cô, sửa miệng nhanh hơn tàu hỏa như vậy, thật sự là kẻ cướp.

“Dù sao chết lúc bao nhiêu tuổi cũng giống nhau, kết quả đều là đã chết.” giọng nói của cô quá mức vui sướng, như đang trốn tránh cái gì, “Không bằng kể cho anh nghe cái khác, nội dung vở kịch như kiểu bị bạn bè lừa gạt linh tính.”

Anh ngừng tay, đứng lên, hơi nhíu mày: “Hình như hơi mệt rồi. Đi, tôi đưa cô về nhà.”

“Đưa tôi ra nhà ga đi.” Cô ngẩng mặt, cười nói với anh: “Tôi bỗng nhiên muốn đi thiên đường Cẩm Giang bay nhảy quên trời đất.”

Anh chắc đã phát hiện cô không bình thường đi.

Đến tận khi ngồi trên tàu hỏa, nhớ tới hành động bỗng nhiên dừng đánh đàn của anh, Lục Phồn Tinh mới hiểu được anh có dụng ý.

Chính là anh cái gì cũng chưa hỏi, cái gì cũng không nói, thông cảm cô, cư nhiên lại vẫn là lấy cớ mình mệt mỏi.

Người đàn ông này, luôn như vậy, vừa khoan dung vừa cơ trí làm cho anh luôn duy trì được sự bình tĩnh tỉnh táo cao độ, đối với thế sự không phê phán, nhưng tuyệt đối không thông đồng làm bậy.

Người phụ nữ kia bỏ qua anh thật sự đáng tiếc.

Cô lắc lắc đầu, cảm thấy có chút đau lòng.

Tàu còn chưa chạy. Thỉnh thoảng thấy nhân viên công tác đi lại ngoài cửa sổ xe.

Tàu đêm, không có nhiều người.

Cô đã quen với hành trình như vậy, không ai làm bạn.

Nhưng mà giây phút này, cô lại cảm thấy nỗi cô đơn chưa từng có, ngực giống như tảng đá bị vứt xuống vực sâu, vang lên âm thanh buồn mà yếu ớt.

Thật trống rỗng.

Cô nắm chặt quần áo trước ngực, cố chống lại sự rạn nứt đau đớn ở nơi đó, ý cười khẽ luôn tồn tại trên mặt đã tan biến từ bao giờ.

Cô tựa đầu vào cửa kính xe lạnh lạnh, gào thét: “Xong đời.”

Thật sự xong đời. Cô, hình như có chút thích anh ta.

Cô từ trước đến giờ cái gì cũng dám chơi, cái gì cũng muốn thử, nhưng riêng với tình cảm là từ trước đến nay không dính dáng chút nào.

Luôn cảm thấy từ khi thích một người là lúc bị kịch bắt đầu rồi, huống chi lại thích một người đàn ông đã có người phụ nữ khác trong lòng.

Cô nhìn cô gái mơ hồ trên cửa kính tàu hỏa, nhếch lên một nụ cười chua xót.

~~~~~

Đêm 30 – Đêm giao thừa.

Cứ vào ngày lễ, cả Hàng thành lại tung bùng pháo hoa, là thù phủ kinh tế của tỉnh, cuối năm âm lịch đương nhiên càng náo nhiệt.

“Lôi tống, sang năm gặp.”

“Sang năm gặp.” Lôi Húc Minh đang cầm di động nói chuyện, nghe tiếng chào hỏi thì mỉm cười trả lời một câu, sau đó lại cúi đầu, “Đã xong rồi, con lập tức về ngay, yên tâm đi, mẹ, con sẽ lái xe cẩn thận.”

“Lôi tống, sang năm gặp.”

“Sang năm gặp. . . . .Được rồi, không nói chuyện với mẹ nữa, con thu dọn chút đồ đạc xong sẽ về ngay.”

Quay về văn phòng thu dọn qua loa, xếp đặt lại văn kiện, kiểm tra lại nguồn điện xem đã tắt chưa, cửa sổ không vấn đề gì. ....Sau khi sắp xếp xong một loạt việc vặt vãnh, chậm rãi thở ra một hơi, mới chính thức cảm thấy một năm nữa lại sắp tới rồi.

Thật nhanh.

Không biết từ khi nào, thời gian trôi quá nhanh làm cho anh trở tay không kịp, dường như chưa làm được cái gì, một năm lại một năm nữa đã trôi đi.

Ngoài cửa sổ, một đám pháo hoa lao thẳng lên không trung, vừa va chạm với màn đêm, toàn bộ xương cốt lập tức bung ra tỏa thành vô vàn đốm sáng nhỏ.

Có một vài đốm lửa nhỏ rơi vào đầu óc toàn một màu đen đặc của anh, chiếu sáng một ý niệm trong đầu —— người không bình thường trải qua giao thừa như thế nào?

Anh vừa đi về phía cửa vừa lấy di động tìm kiếm dãy số của cô.

Non nửa năm nay, thay đổi duy nhất có lẽ là quen biết Lục Phồn Tinh đi, con đẻ mền có lực hành động siêu cấp này, cô nghĩ tới cái gì sẽ lập tức làm ngay, dù cho thời cơ không thích hợp, giống như lần đó nửa đêm đi Cẩm Giang, cô thà rằng lang thang dọc đường để tới nơi mình muốn tới, cũng không muốn đứng ở một chỗ chờ đợi, Sát Sát nói cô dường như giống với những người muốn cứu vớt thế giới, đã nghĩ đến thì sẽ không muốn nhân rồi dù chỉ một khắc —— qua một người không bình thường quen biết một tiểu đoàn thể không bình thường, cũng là cái đòi người không ngờ đến trong non nửa năm này.

Đẩy cửa ra ngoài, đột nhiên gió lạnh thổi tới làm anh phải kéo chặt áo, lúc này di động cũng đã thông suốt.

Tút ——

Tút ——

Leng keng đình —— leng keng đình ——

Tút ——

Có một hợp âm mơ hồ gì đó, tiếng động xa xa không phải âm thanh anh chờ đợi sẽ nghe thấy. Rất nhẹ, rất nhỏ, rất xa, đáng lẽ ra anh không nên nghe thấy, nhưng mà anh lại nghe được.

Quái dị, gần như quý dị, như cảm giác được cái gì đó, anh dừng bước chân đi về phía bãi đỗ xe, chậm rãi, chậm rãi xoay người.

Bên kia đường cái, quán bar đã nghỉ ngơi để đón giao thừa.

Tiếng pháo dây, pháo hoa, tiếng xe, tiếng người lẫn lộn; cái hợp âm leng keng kia dội đến không gian vắng vẻ phía trước.

Anh thấy cô.

Mặc áo bông đỏ thắm viền lông trắng, mang bít tai màu trắng lông xù, mái tóc buộc thành hai bím lông lẻo, ngồi ở trước cửa Đường Quy, phảng phất như búp bê bị vứt bỏ.

Cô nhìn thấy anh, nở một nụ cười trong trẻo như hoa tuyết.

Cô không có nơi nào để trải qua đêm giao thừa, anh không biết làm sao lập tức mời cô về nhà mình. Cô cũng không từ chối, suốt dọc đường ôn ào đi theo anh về nhà.

Tại một khắc khi anh đỗ xe vào gara, cô dường như có chút sợ hãi, lúc anh chuẩn bị mở cửa xuống xe, cô tóm lấy ống tay áo anh: “Thật sự không có việc gì chứ?”

“Bây giờ mới hỏi không phải là quá muộn rồi sao?” Anh cảm thấy hơi buồn cười, gần một tiếng trên xe cũng không thấy cô nghĩ đến vấn đề này.

Cô buông tay, lập tức đưa hai tay ôm lấy hai bên tai, tỏ vẻ vô tội: “A, tôi cũng chỉ hỏi anh một tiếng cho đúng đạo nghĩa thôi mà.”

Anh ba một cái đánh vào đầu cô: “Được rồi, mau xuống xe.”

Anh mở cốp xe, lấy ra một đồng quà tặng to nhỏ, bùm bùm ném tất cả vào trong ngực cô, nhìn cô ôm thành một chồng cao cao xiêu xiêu vẹo vẹo, về mặt hoang mang rối loạn kêu to “Muru sát a muru sát”, phá lên cười.

Anh khóa cốp xe, giải cứu cô khỏi đồng quà tặng: “Đi.”

Cô sửa sang lại cái bịt tai xiêu vẹo: “Ngày sinh Không Tử công công quả nhiên không có ai làm việc.”

“A.”

“Người nhà anh rất khó ở chung sao?”

“Phải, thích nấu người ăn.” Anh thuận miệng trả lời.

“.....” Cô trầm mặc, “Nói thật đi, kỳ thật hôm nay lễ vật anh thật sự muốn tặng bọn họ là tôi có phải không?”

Anh nhàn nhã cười, ấn chuông cửa.

“Đã về rồi?” Đinh Ái Nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa thì vô cùng vui sướng lập tức chạy ra ngoài, “Đã sớm bảo con không cần phải kiểm tiền liều mạng như vậy rồi, làm gì có ai đem 30 còn ở bên ngoài. ....” Lôi đang nói ra nhìn thấy phía sau lưng con trai còn dẫn theo một người phụ nữ thì lập tức ngừng lại.

Phụ nữ! Phụ nữ a! Phụ phụ phụ phụ nữ a!

Luôn nghĩ rằng đứa con này của bà coi như vứt bỏ rồi, coi như tặng Phật tổ một đệ tử tục gia, cư nhiên tại thời khắc quan trọng như này, lại mang đến cho bà một kinh hi như vậy!

“Như Đông!” Bà đứng ở cửa cười sung sướng, cũng không biết nên buông tay xuống, cũng không biết nên nói cái gì, vội vàng quay đầu gọi Lôi Như Đông.

Quả nhiên là bị hiểu lầm. Lôi Húc Minh ôm trán, thoáng chốc cảm thấy hơi đau đầu.

---

[23] Steinway: một hãng sản xuất đàn piano.

[24] ba cấp: cấp ở đây là khăn cấp. Con người có ba cái khăn cấp đó là: vào WC , lúc động phòng sau kết hôn và khi chờ vợ sinh con.

Cũng có cách giải thích khác, ba cấp là: tiểu tiện, đại tiện và đánh rắm (@@)

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lục Phồn Tinh nhìn bên trái , lại nhìn nhìn bên phải, buông đũa, trong lòng bắt đầu thấy có chút sợ hãi.

Từ sau khi mẹ Lôi ngậy người trước cửa, ba Lôi nghe vợ thâm tình gọi chạy ra thấy con trai dẫn theo một cô gái về, về mặt hoàn toàn dờ dẩn giống như là thấy lũ lụt tràn vào miếu Long Vương, thấy Thiên Lôi đánh sét trúng người Lôi gia, loại tình trạng quý dị này kéo dài đến tận bàn ăn, Lôi ba Lôi mẹ Lôi anh Lôi chị thậm chí cả Lôi cháu, tất cả đều như thấy động vật quý hiếm đã tuyệt chủng nhiều năm đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm cô.

“Khụ, khụ.” cô thật cẩn thận dịch sát vào Lôi Húc Minh, giọng nói rít qua kẽ răng: “Người nhà anh hiểu lầm rồi phải không?”

Lôi Húc Minh – người duy nhất làm việc như thường trên bàn ăn đầy người nuốt đồ ăn trong miệng xuống, liếc nhanh qua một lượt người thân, lại liếc mắt nhìn Lục Phồn Tinh đang đặc biệt gần gũi với mình: “Vốn có lẽ là không, nhưng bây giờ thì chắc chắn là hiểu lầm rồi.”

Cô vội ngồi thẳng dậy, xấu hổ cười nói: “Hắc hắc, ngoài ý muốn.” Cái này không nên đùa giỡn.

“Lão Nhị a, còn không mau giới thiệu một chút.” Đinh Ái Nhiên lòng vẫn đang tràn đầy vui sướng, lúc này mới nhớ ra nãy giờ chỉ chăm chăm kinh ngạc vui mừng, đã quên hỏi xưng hô như thế nào.

“Lục Phồn Tinh.” Anh cầm chiếc đĩa chỉ chỉ vào cô ngồi bên cạnh.

“Đi tốt lành.” Cô hơi cúi người, lại chào hỏi một câu, dù sao khi này chào hỏi ở cửa đoán chừng Lôi mẹ cũng không có nghe thấy.

“Tốt, tốt.” Đinh Ái Nhiên mỉm cười, thật sự là càng nhìn càng thích.

“Mẹ——” Lôi Húc Minh bỏ đĩa xuống, có chút bất đắc dĩ, “Cô ấy chỉ là bạn của con, mẹ đừng có nghĩ nhiều.”

“Không sao không sao, đều là bắt đầu từ bạn bè thôi.” Lôi Như Đông ha ha cười, hoàn toàn cho rằng con trai đang xấu hổ.

Lục Phồn Tinh phì một tiếng bật cười, lén nhìn qua khoeo mắt thấy anh phát hiện, cuống quýt lấy tay che miệng, nhìn anh có lý mà không nói được, về mặt sắp phát điên thật sự là làm người ta không nhìn được cười mà.

Lôi Húc Minh liếc ngang nhìn cô một cái. Phần đồ này, không giúp anh thì thôi lại còn dám cười anh.

Bọn họ hoàn toàn không hiểu rằng hành động này giờ của họ để vào trong mắt những người khác trên bàn đã biến thành liếc mắt đưa tình.

Lôi ba Lôi mẹ trao cho nhau một ánh mắt có triển vọng, Lôi anh ở dưới bàn lặng lẽ cầm tay vợ nhớ lại quãng thời gian trước kia của bọn họ, Lôi cháu thì cho rằng mình sắp có một thím dâu nhỏ rồi.

“Lục tiểu thư ——” Lôi Như Đông thanh thanh giọng hát.

“Ba, gọi Lục tiểu thư quá xa lạ, dù sao cũng là bạn của Tiểu Lôi, gọi Tinh Tinh là được rồi, cô ấy chắc chắn không ngại đâu. Cô nói có đúng không, Tinh Tinh?” Tô Bảo Ý hoàn toàn phát huy bản chất người phụ nữ mạnh mẽ của mình, lấy bạn bè làm lá chắn, từng bước từng bước thu ngắn khoảng cách.

“Đúng đúng đúng, Tinh Tinh, ba thật là.” Lôi Như Đông vỗ vỗ ót cười, “Tinh Tinh a, không cần khách khí, ăn thoải mái, cứ coi như đây là nhà mình.”

“A?.....Vâng.” Lục Phồn Tinh lăm lăm, cắn đĩa nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lôi Húc Minh, vô cùng nghi ngờ không biết ăn xong bữa cơm này tình hình sẽ như thế nào.

Lôi Húc Minh đã từ bỏ việc giải thích, càng tỏ càng đen, dùng im lặng để đối kháng, nói ra sự thật là được rồi.

Lôi ba Lôi mẹ lại coi như bọn họ cam chịu, rất là vui sướng a, người một ly ta một ly uống rất sáng khoái, sau đó mọi người cùng nhau tán gẫu về đủ loại chuyện ngày nhỏ của Lôi Húc Minh, cái gì mà bị ép mặc đồ con gái a, cái gì mà thích chui dưới gầm bàn a, cái gì mà thấy Lôi mẹ cầm búp bê đến sẽ gào khóc linh tính, thảo luận rất là sôi nổi a.

“Chính xác thì Tinh Tinh làm nghề gì?” Lôi Húc Dương cứ cảm thấy cô gái em trai mình mang về càng nhìn càng thấy quen, hình như đã gặp ở đâu đó, có cảm giác quen thuộc nói không ra lời.

“A?” Lục Phồn Tinh vốn đang vui đùa vào ăn quyết làm hoa ven tường, không nghĩ tới mắt bảo lại quay lại vây lấy mình, nhai nhai đồ ăn trong miệng, cố gắng nhanh chóng nuốt xuống, nghĩ nghĩ trên mặt hiện lên nụ cười đùa dai, hắc hắc: “Ăn mày.”

Cốc chén vốn đang chạm đi chạm lại trong nháy mắt đều dừng lại.

“Lão Nhị ——” Đinh Ái Nhiên nhìn về phía Lôi Húc Minh tìm kiếm sự giúp đỡ, bà có phải già rồi nghe nhầm không?

Vẫn đang nín thở ăn Lôi Húc Minh thấy vẻ mặt bị sét đánh lần hai của cả nhà, trong lòng đã sớm cười toe toét, trên mặt vẫn không chút nào biến sắc, giúp đỡ: “Đúng đó.”

Trầm mặc. Tê ngắt.

“A! Cô chính là cái người ‘mỗi người một chí hướng’! Cái người tuần tú phóng khoáng trắng trẻo sạch sẽ!” Lôi Húc Dương cuối cùng cũng nhớ ra mình từng gặp cô ở đâu, oa oa kêu to lên.

Tô Bảo Ý cũng nhớ tới cái lần mình có ý tốt muốn giúp đỡ cuối cùng lại bị chấn động đó: “Là cô.....”

Tốt, thân phận tội phạm đã được xác nhận.

Hoàn toàn tê ngắt.

Tuy rằng ai cũng hy vọng con trai mình (em trai mình) có bạn gái, nhưng mà cũng không đến mức đói bụng ăn quàng như thế chứ, ai cũng có thể lấy làm con dâu (em dâu) sao nha.....

Ông xã, làm thế nào bây giờ? Đinh Ái Nhiên nhìn về phía Lôi Như Đông.

Không sao không sao, không phải con nó đã nói rồi sao, chỉ là bạn mà thôi. Lôi Như Đông vỗ vỗ tay vợ trấn an.

Tuy rằng chỉ là bạn, nhưng Đinh Ái Nhiên từ trước tới nay luôn lương thiện, nghĩ tới hai độ tẻ ngắt vừa rồi chắc chắn đã làm tổn thương Lục Phồn Tinh, dù sao cũng là bạn Lão Nhị dẫn về nhà, bà áp úng cố gắng xoa dịu: “Kỳ thật làm ăn mấy cũng tốt lắm a, cũng coi như bộ tộc SOHO.” [25]

Cả nhà thoáng cái đều nở nụ cười, lời nói này của đương gia chủ mẫu đúng là rất có trình độ.

Tình cảnh lại trở lên thân thiện.

Ăn xong bữa cơm tối vô cùng – náo nhiệt, phụ nữ trẻ con đều chạy vào bếp phụ giúp dọn dẹp, Lục Phồn Tinh tuy là khách, nhưng vẫn cảm thấy bản khoán chạy tới giúp đỡ, ba Đại lão gia ở phòng khách ngồi xem liên hoan dạ hội tết âm lịch chẳng có gì hay ho, uống trà sau khi ăn.

Lôi Như Đông đi ra ngoài ngắm vườn hoa bảo bối của ông.

Lôi Húc Dương đặt mông ngồi xuống tay vịn sôpha đơn Lôi Húc Minh đang ngồi: “Dạo này việc làm ăn trong nhà hàng thế nào?”

“Vẫn như vậy.” Lôi Húc Minh vỗ vỗ anh ý bảo anh ngồi sang sôpha bên cạnh.

Lôi Húc Dương mặc kệ trực tiếp trượt xuống chen chúc trên một cái sôpha với em trai: “Vẫn như vậy là thế nào?”

“Anh chuẩn bị quay về giúp đỡ sao?” Lôi Húc Minh tự mình đứng lên, ngồi sang một bên.

Hai tay Lôi Húc Dương xua loạn, xin miễn thứ cho kẻ bất tài: “Chỉ là trao đổi tình cảm anh em, tốt bụng an ủi thôi mà.”

“Em không ngại anh tốt bụng thêm một chút.” Lôi Húc Minh thối thối chén trà trong tay.

“Lại uy hiếp tao.....” Lôi Húc Dương buồn bực.

“Anh, nghe nói gần đây anh có thu nhận một học trò nữ?” Thường xuyên thấy bọn họ đến nhà hàng ăn cơm.

“Ài? Mày cũng nghe nói a, cái cô bé kia thật là thiên tài, góc độ cảm giác tốt khủng khiếp, hơn nữa tính tình bướng bỉnh không mù quáng nghe theo, rất có chính kiến, con người vô cùng lý trí.....”

“Anh, anh đã có vợ rồi.” Vẫn nên giữ khoảng cách một chút.

“Tao nhận học trò chứ có phải nuôi vợ nhỏ đâu, quang minh chính đại.” Lôi Húc Dương dờ khóc dờ cười, em trai anh chính là như vậy, phương diện tình cảm nam nữ cẩn thận khủng khiếp, “Còn nói tao, mày không phải đêm 30 dẫn người ta về sao, mày xem dọa cả nhà mình sợ đến mức nào.”

“Cô ấy chỉ là bạn.” Lôi Húc Minh uống một ngụm trà, giải thích đơn giản.

“Sao bạn này không chịu giải thích?” Lôi Húc Dương nhướn một bên mày, giọng nói mang ý cười.

“Cái gì?”

“Tinh Tinh không phải ăn mày thật sự, vì sao không nói thật với mẹ? Mày làm như thế về sau sẽ rất phiền toái đấy.”

Cô ấy quả thật không phải ăn mày, nhưng mà rốt cuộc làm cái gì, anh bây giờ cũng không biết rõ, dường như lúc thì rất có tiền, lúc lại nghèo nàn muốn chết—không đúng, vấn đề mấu chốt không phải ở chỗ này, mà là ở ngụ ý của Lôi Húc Dương—

“Anh, bọn em chỉ là bạn bè.”

“Năm giây, đợi qua năm giây hãy phủ nhận.” Lôi Húc Dương nẫu mực nói.

Lôi Húc Minh thờ dài, đang định nói: “Em.....”

“Không cần vội vã phủ nhận, nhiều năm như vậy, số bạn trai mày mang về nhà cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.....”

Bạn trai? Lôi Húc Minh nhú nhú mày, nói anh giống như gay vậy.

“Huống chi là đêm 30 dẫn phụ nữ về.....” Lôi Húc Dương vỗ vỗ bả vai anh, kéo anh nhìn đội quân tóc dài đang đi ra từ nhà bếp, tò vò đề tài đến đó chấm dứt.

“Bày bàn đi.” Đinh Ái Nhiên xoa xoa tay, cười đi tới.

“Đừng bày bàn.” Tô Bảo Ý đồng ý tới giúp Đinh Ái Nhiên mở cái bàn, “Tiểu Lôi, mày đừng chạy, chị mày muốn lấy lại tất cả những gì mày thắng được năm ngoái.”

“Bà xã, mấy câu này em đã nói 4 năm rồi.” Lôi Húc Dương rất không nể tình vạch trần vợ, có lòng tin tất nhiên tốt, nhưng mà thực lực cũng rất quan trọng a.

“Baba, cuối tuần chắc là ba muốn ngủ với con rồi.” Lôi cháu đi đến rất thông cảm vỗ vỗ ba ba, thật là không thể dạy mà, ở bên ngoài nói chuyện phải thể hiện sự đoàn kết chứ.

Trong lúc đó, bàn đã dọn xong.

“Như Đông, chơi mạt chược đi.” Đinh Ái Nhiên gọi người vừa mới đi tới cửa.

Lôi Như Đông dương dương tự đắc chậm rãi tới: “Đến đây.”

“Tình Tình có muốn đánh không?” Đinh Ái Nhiên cười hỏi Lục Phồn Tình đang hứng thú nhìn bọn họ.

“Cháu không ạ.” Lục Phồn Tình lắc lắc đầu, làm vẻ mặt đau khổ: “Cháu xem TV được rồi.”

“Được, vậy mấy người chúng ta đánh.” chị dâu mạnh mẽ vang dội điểm đầu người: “Tiểu Lôi, chị mày phải ngồi cửa trên mày.”

Lôi Húc Minh cười cười không để ý.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình.

Lôi Như Đông cảm xúc xắc thả xuống trước mặt Đinh Ái Nhiên: “Quy củ cũ, bà làm nhà cái trước.”

“Ông còn nhớ rõ nha.” Đinh Ái Nhiên cười như đóa hoa cúc.

“Bà nội a, lần nào cũng phải làm nhà cái trước, hơn nữa còn phải hồ trước mới có thể thắng đến cuối cùng.” Lôi cháu hiểu rất rõ truyền thống đánh mạt chược trong nhà.

“Mẹ, mẹ nhất định phải cầm nhà cái vài lần, giúp con lấy lại tiền năm ngoái bị Tiểu Lôi nó thắng mất.” Tô Bảo Ý thế bài.

“Ai, như vậy không hay, như vậy không phải năm nay sẽ thắng tiền của con sao?” Đinh Ái Nhiên cười hiền lành, ra vẻ ngại ngùng.

“Không sao hết, hiếu kính mẹ là nên làm.”

Lục Phồn Tình xem TV, thỉnh thoảng quay đầu lại mỉm cười nhìn bọn họ đánh bài đầu vô mồm.

Người Lôi gia huynh hữu đệ cung phụ tử tử hiếu, quả thực là một gia đình hạnh phúc kiểu mẫu.

Cô thú vị nghĩ.

Cứ nhìn cứ nhìn, không biết sao, suy nghĩ lại bay xa.

Gia đình hạnh phúc đều giống như vậy, còn gia đình bất hạnh. ....

Có một nỗi chua xót quen thuộc dâng lên trong lòng, cô nhìn người Lôi gia ồn ào mà thèm thường, lặng lẽ đi ra ngoài.

Sao mùa đông rất đẹp.

Cô ngồi trên bãi cỏ ngoài nhà, dựa lưng vào gốc cây đại thụ nhìn bầu trời, xuyên qua chạc cây ngắm sao có rất nhiều cái thú vị.

“Sao lại ra đây?”

Cô ngẩn ra, vệt lửa kẹp giữa hai ngón tay rơi xuống, cô lấy chân giẫm lên, xoay người, cười cười đối diện với một khuôn mặt tuần tú ôn hòa: “Tôi không thích bắt người khác hít khói.”

“Tôi không biết cô lại hút thuốc.” Anh như phát hiện ra thi thể trên mặt đất.

“Bây giờ biết rồi, lần tới muốn hút thuốc nhớ để lại cho tôi một điếu.” Cô cười khẽ chớp chớp mắt, “Nhưng mà anh sao lại ra đây?”

“Chị dâu thua cuối cùng đuổi tôi.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, không biết suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu thản nhiên nói: “Vừa nãy anh trai có hỏi tôi rốt cuộc cô làm cái gì, tôi thế nhưng không trả lời được.”

“Ài? Tôi chưa nói với anh a?” Cô mở to mắt rất vô tội.

“Chưa hề.” Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Được, chờ. Cô phui phui tay, sau đó bò lên khỏi mặt đất, đứng ở chỗ cách xa anh một thước, bắt đầu biểu diễn.

“Bốn.....phía.....Ngã, không phải, tước, không phải, trang? Là trang? Được, tiếp tục.....Hoàng——trang hoàng bốn phía, trang hoàng nội thất?” Anh ngạc nhiên, “Cô làm trang trí nội thất?!”

“Này, vẻ mặt rất tổn thương người khác nha.” Cô đá đá anh.

“Tôi chỉ bất ngờ thôi.” Anh cười, học cô trước sau như một đều bày ra dáng vẻ vô tội.

“Không sao hết.” Cô không để ý lắm vẫy vẫy tay áo: “Kỳ thật dì nói cũng đúng, tôi quả thực là SOHO. Hơn nữa, anh thấy bất ngờ cũng phải, tôi cũng không phải là một nhà thiết kế chính quy.”

“Có nghĩa là sao?”

“Tôi học đại học đúng là học ngành này, nhưng mà không tốt nghiệp.” Cô khi nói đến chuyện mình không tốt nghiệp, nhếch môi cười cười.

“Vì sao không tốt nghiệp?”

“Cũng không có gì a.” Cô nhún nhún vai, nhìn mũi chân của mình, nhẹ nhàng băng quơ, “Chỉ là lúc tốt nghiệp, bạn tốt của tôi lấy đề cương luận văn của tôi làm thành của mình. ....không cần nhìn tôi bằng ánh mắt cảm thông đó, tôi đã thấy không sao rồi.”

“Sau đó thì, cô ấy số đỏ như cúrt chó, lấy đề cương của tôi tham gia cuộc thi ‘Con người mới’ cư nhiên lại đoạt giải. Tôi đọc báo biết tin tức, chạy đến uy hiếp cô ấy dọa nạt cô ấy, cô ấy mạnh mẽ hi vọng tôi lấy tên cô ấy trình bày tác phẩm, cô ấy giúp tôi bán, sau đó chia tiền cho tôi linh tinh. Kỳ thật cũng chẳng có gì không tốt, cho dù làm vớ vẫn cũng có người mua, hơn nữa có vấn đề gì cái bị hủy hoại là thanh danh của cô ấy....” Cô ngẩng đầu nhìn anh chăm chú nghe, không nhìn được cười haha, “Cho xin, nội dung vở kịch thái quá như vậy mà anh cũng tin?”

“Tôi tin.” Anh đưa tay nâng kính. Anh sớm đã quen cá tính đem lời nói thật nói như nói dối, lại nói dối như nói thật của cô.

“Ha ha ha ha.” Cô càng vui, dường như nghe thấy cái gì rất buồn cười, cười nhạo, cười chán chê mới dừng lại, nhưng vẫn cười hi hi, vỗ vỗ bả vai anh, “Không hổ là anh em tốt của tôi, thật thông minh, tôi này giờ đều nói thật.”

“Vì sao lại lấy tên của cô ấy? Tự mình xuất hiện không phải tốt hơn sao?”

“Không tên tuổi không bằng cấp, ai muốn thứ tôi làm ra.” Cô bĩu môi, thế giới này là như vậy đấy, “Nếu tôi ban đầu vì chút sáng khoái mà làm chuyện rất khí phách, bây giờ chết đói cũng chỉ có mình tôi. Hơn nữa giúp cô ấy làm thiết kế thi đấu tiền lấy được quả thực khá lớn, tôi là người tầm thường, không đấu với tiền.”

“Như thế đối với những người cùng thi đấu không phải không công bằng sao?”

“Có gì mà không công bằng? Trình độ của tôi quả thực hơn bọn họ, quả thực có một người giỏi hơn bọn họ như vậy, chỉ là cái tên không giống mà thôi, tôi không thấy có gì không công bằng a.” Khẩu khí của cô trở nên rất xấu xa.

Anh sớm nên hiểu, cô gái trước mắt không hề có quan niệm phải trái gì, cô chỉ đơn thuần dựa vào lòng yêu thích công việc mà thôi.

“Kỳ thật tôi thật sự cảm thấy như bây giờ khá tốt.” Cô gật gật đầu, tăng cường độ tin tưởng, “Tôi chỉ làm việc tôi thích làm, sau đó dùng năng lực của mình kiếm được tiền, về phần tên tuổi và gánh nặng của tên tuổi không liên quan gì đến tôi, cái này tốt với cả tôi và cô ấy. Cô ấy kỳ thật cũng không kém cỏi, chỉ là không có lòng tin vào chính mình, lại quá thích nổi danh mà thôi, nghĩ lại, mỗi người đều có cái khó của mình nha. Sắp xếp như vậy đối với hai chúng tôi đều tốt. ....Hơn nữa, mơ thấy ác mộng là cô ấy không phải tôi. Haha, có lẽ người thật sự ti tiện phải là tôi mới đúng.”

Không biết vì sao, nghe thấy cô sau khi bị thương tổn, vẫn có thể không tiêu cực tranh giành như thế, ngực hơi buồn bực, hô hấp có chút khó khăn.

Anh đứng lên, phui phui bỏ vài cây cỏ nhỏ: “Đi, tôi dẫn cô đến một chỗ.”

~~~~~

Trong cảnh tối lửa tắt đèn.

Giọng nói Lục Phồn Tinh vang lên: “Anh muốn dẫn tôi đến đây làm gì a? Phòng của ai đây? Anh không phải có ý đồ không tốt với tôi chứ?”

“Suy nghĩ linh tinh.” Giọng nói Lôi Húc Minh hàm chứa ý cười.

“Ai cũng có quyền nằm mơ—nơi này cuối cùng là chỗ nào nha, sao lại không bật đèn?”

“Gác mái.” Hòa cùng giọng nói của anh là một tiếng ken két.

Ánh sao chiếu vào, tầm nhìn bên trong tốt hơn nhiều.

“Cửa sổ gác mái trong truyền thuyết!” Cô vui vẻ chạy đến dưới cửa sổ gác mái, lò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn trời chào hỏi sao.

Anh mang ghế tới, đi lên trước, sau đó nửa quỳ khom người vươn tay với cô ở phía dưới: “Lên đây.”

Ánh sao nhàn nhạt chiếu lên người anh, làm cô cảm thấy khoảng cách so với lần đầu tiên gặp anh xa hơn rất nhiều, anh cúi xuống càng ngày càng gần,

trong ánh mắt màu hổ phách có gợn sóng nhợt nhạt.

Anh đưa lưng về phía bầu trời, vươn tay tới.

Cô đứng dưới cửa sổ gác mái, dường như nhìn thấy Peter Pan [26] đẩy đám mây ra, vươn tay tới, trái tim hơi nhảy lên, hơi thở cũng bất giác ngừng lại, chỉ sợ tiếng thờ lớn sẽ dọa anh chạy mất. Lúc Peter Pan gõ cửa sổ phòng Wendy [27], thời điểm Wendy mở cửa cũng hưng phấn hồi hộp như cô giờ phút này sao?

“Ngờ ngẩn cái gì?” giọng nói của anh có chút không kiên nhẫn đánh thức cô.

“Không có gì, tôi chỉ lo lắng vấn đề an toàn thôi.” Cô lẩm bẩm trèo lên trên ghế, nắm lấy tay anh. Làm gì có Peter Pan nào hung dữ như vậy.

“Không chết được.” Anh nắm lấy tay cô kéo lên.

“Nóc nhà a, nóc nhà trong truyền thuyết a.” Cô khoa chân múa tay vui sướng.

“Cẩn thận.” Anh chặn ngang kéo cô ngồi xuống, “Vừa mới leo lên tới đây, tôi cũng không muốn cô ngã xuống đâu.”

Kỳ quái, rõ ràng chỉ cao thêm mấy thước, vì sao lại cảm thấy bầu trời gần hơn rất nhiều, sao cũng sáng hơn rất nhiều?

“Anh biết không, tôi vẫn rất muốn chơi trên nóc nhà, đặc biệt xem ‘Lâu đài trên mây’ của Miyazaki Hayao [28], oa, thật hâm mộ khả năng chạy trên nóc nhà của bọn họ!” Cô bỗng chốc hưng phấn lôi kéo tay áo anh thao thao bất tuyệt.

“Với trọng lượng cơ thể người trưởng thành chỉ sợ không được.” Sự vui vẻ của cô cuốn hút anh, đôi mắt ấm áp sau gọng kính cong lên dịu dàng, mấy lời nói thật làm mất hứng này chắc làm cô muốn gõ đầu anh.

“Năm mơ là được chứ gì.” Cô chớp chớp mắt, nhưng mà ngay lập tức lại bị khung cảnh trước mắt hấp dẫn, hít sâu một hơi, như con lật đật thỏa mãn ngả trái ngả phải, “Thật sự cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.”

“Cảm xúc bây giờ đúng hơn.” Anh vỗ vỗ đầu cô, dáng vẻ ban nãy của cô làm cho tâm tình của anh rất tệ, ánh mắt sau gọng kính bỗng trở lên nghiêm túc, “Hay là cô của ban nãy mới thật sự là cô?”

“Ai nha, cái gì mà thật với chả giả.” Cô đưa tay lên đỉnh đầu, gỡ bỏ cái tay đang vỗ vỗ cô, dáng vẻ nhất mực muốn nói anh nghĩ quá nhiều, “Cũng không phải diễn văn nghệ. Con người mà, có những lúc vui vẻ, cũng có những lúc buồn rầu, có một mặt tốt đẹp, cũng có một mặt xấu xí, mỗi thời khắc đó của mỗi người đều là chân thật a, chỉ là người ta biểu hiện ra ngoài là mặt tốt đẹp hay mặt xấu xí mà thôi—ha ha ha ha, xong đời, bị anh lấy bệnh tôi cũng muốn diễn văn nghệ rồi.”

“Anh tôi trước kia mỗi lần bị cha mắng sẽ đến đây trốn.”

“Anh cũng vậy sao?”

“Tôi không. Tôi mang cơm cho anh ấy.” Anh nâng nâng kính, cười.

“Chính xác là thăm tù.”

“A—Ngắm sao, lại muốn đến ở nông thôn; muốn uống nước sạch, phải ra phố mua; ngay cả mua một quyển sách, giá sách cũng cao đến làm người ta phải liu lười! Phía sau việc này, có thể có người suy nghĩ sâu xa vì cái gì? Đạo đức con người thế nào mà lại có thể giầy xéo thế giới thành thế này? Nước Pháp kiên trì khôi phục thí nghiệm hạt nhân, lỗ hồng tầng ô-zon càng ngày càng rộng, rừng mưa nhiệt đới biến mất nhanh như gió chớp, núi băng Nam Bắc cực bị tan chảy, bao phủ bề mặt trái đất, khiến trái đất lại một lần nữa chuẩn bị trở về kỷ băng hà, mấy chục vạn năm sau, thử xem ai còn sinh mệnh, ai sẽ xưng vương!”

Cô không biết tại sao bỗng nhiên xoa xoa cơ bắp đứng lên nói một đoạn thoại tràng giang đại hải, sau đó cố hết sức ề giọng hát ồm ồm, giả dạng giọng nói đàn ông: “Hai thời kỳ băng hà cũng không thể làm con gián biến mất, nhưng bọn chúng cũng chưa từng xưng vương, thật không nghĩ tới người đối với nhân loại thất vọng như vậy.” Lại phục hồi giọng nói vốn có: “Trên trái đất này vốn đã chẳng còn bao nhiêu chỗ, vì cái gì vẫn còn có người muốn phá hủy? Mỗi lần ta nhìn ngắm cảnh sắc xinh đẹp, lại nghĩ đến thành thị kia vốn cũng là như vậy, lại bị phá hủy từng chút từng chút, lại giận giữ. Chúng ta thân là thầy cô, cái loại cảm giác vô lực này càng nặng nề....”

“Cô có làm sao không?” Làm bạn của cô, tâm lý, năng lực chịu đựng chắc chắn phải cực kỳ mạnh.

“Đọc lời thoại.” Cô còn thật nghiêm túc, xòe tay, hạ giọng, “A—cái gì có thể làm chúng ta đều đã làm, vậy là được rồi.”

“Lời thoại gì?” Anh nhìn thấy cô ngừng lại, dáng vẻ như đã diễn xong.

“Ngôn tình tiểu thuyết. Tôi vừa mới nghĩ tới cái nóc nhà tôi rất thích từng xuất hiện trong ngôn tình tiểu thuyết một lần.”

“Nam nữ diễn viên ngồi trên nóc nhà bàn luận về kỷ băng hà?” Ngôn tình tiểu thuyết gì lại thiếu lãng mạn như vậy?

“Đúng, tôi cũng thấy đoạn này là lạ, liền đọc tiếp. Nhưng mà tôi hoàn toàn thích đoạn này hơn đoạn sau.” Kỳ quái còn đi đọc, không biết cuối cùng ai

mới thực sự là kỳ quái?

“Tiếp theo xảy ra chuyện gì?”

“Sau đó bọn họ liền thấy anh trai chị dâu của nam chính đi tản bộ thân mật hôn nhau.” Cô làm cái vẻ mặt ngọt ngào.

“Có cần tôi gọi điện thoại cho chị dâu báo ra đây làm diễn viên phụ cho cô không?” Anh trêu chọc nói.

“Không cần diễn viên quần chúng.” Cười cô? Để xem ai cười ai, cô khinh miệt nhìn anh, “Cá nhân tôi đối với đoạn diễn hôn kia rất có hứng thú, anh hỗ trợ diễn viên chính được không?”

Anh ghen một hơi, ho khụ khụ.

“Ha ha ha ha, không cần phải kích động như vậy. Nói đến diễn cảnh hôn đã kích động như vậy, nếu có người tìm anh quay cảnh diễn giường chiếu không phải bỏ chạy luôn chứ?” Cô vỗ vỗ lưng anh giúp anh thuận khí.

“Còn đùa?” Anh trừng mắt liếc cô một cái, vẫn còn ho.

“Không đùa, không đùa.” Cô nhắc tay xin hàng, xử nam thật khó hầu hạ, thở dài một hơi, cảm khái, “Mẹ anh rất tốt nha.”

“Ừ.”

“Ba anh cũng rất tốt.”

“Ừ.”

“Anh trai anh cũng rất tốt.”

“Ừ.”

“Anh thật hạnh phúc.”

“Ừ.” Anh quay đầu nhìn cô mỉm cười ôn hòa. Con kiến thật hạnh phúc, cho nên con kiến cố gắng làm việc, để cho cả nhà có lương thực sung túc vượt qua từng mùa đông.

Vài sợi tóc không nghe lời tuột khỏi kẹp tóc, nghịch ngợm dừng lại trên trán cô.

Anh không hề nghĩ ngợi liền đưa tay vén lên giúp cô.

Khoảnh khắc ngón tay thon dài đụng tới cái trán bằng phẳng của cô, hai người đều hơi ngây người.

Tại một khắc này, thời gian như ngừng lại.

Là Lục Phồn Tinh hồi phục thần trí trước.

“Ai nha, sao tự nhiên lại thấy rất mệt, tôi đi ngủ, anh muốn xuống cùng không?” Cô vội vã né ra. Thật đáng sợ, còn ngần ngại nữa khẳng định sẽ xảy ra chuyện sai lầm.

Anh lắc lắc đầu, không đi xuống.

Buổi tối hôm đó, anh ngồi cả đêm trên nóc nhà, ngắm người kinh ngạc với những rung động ở đầu ngón tay.

Tết âm lịch qua rất nhanh, Dương Quy lại bắt đầu buôn bán bình thường.

“Cái gì chứ, ở Dương Quy mà dám chơi cái trò này!” Âu Dương Đông Tây vừa quay đầu đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông thừa dịp cô gái đi toilet bỏ một viên thuốc màu trắng vào cốc của cô ta, lập tức nóng nảy, phát biểu hết những lời mình muốn nói xong thì vén tay áo lên chuẩn bị thay phụ nữ trong thiên hạ giáo huấn đồ đệ bất lương này.

Một bàn tay ngăn cản cô.

“Còn muốn làm ăn không, người ra tay chỉ sợ việc làm ăn tháng này bị người phá hết.” Âu Dương Sát Sát ngữ khí âm u nói.

“Vậy chẳng lẽ trơ mắt nhìn một đóa hoa nhỏ bị tàn phá?” Cô cắn giận nói, có tinh thần trượng nghĩa không a?

Lục Phồn Tinh buộc tóc thành hai bím nhỏ, uống hết chén trà quất trong tay, gian xảo bước khỏi ghế: “Ta đi.”

Cô một mạch đi qua, không nói một lời cầm cốc nước bị bỏ thuốc kia đưa đến bên miệng, ngửa đầu, một hơi uống cạn.

Người đàn ông trợn mắt há hốc miệng.

“Tiên sinh.” Cô buông chén cười ngọt ngào, “Thật ngại quá, chén rượu này là đưa nhầm. Anh vừa rồi gọi rượu đỏ phải không, tôi đi lấy cho anh bây giờ?”

“Tôi gọi rượu đỏ khi nào?” Người đàn ông đề nén sự chột dạ. Dựa vào, đòi lừa tiền của bố mày.

“Không gọi sao?” Cô thật vô tội chỉ vào cái chén đã uống cạn, đáy cái chén kia vẫn còn đọng lại bột phấn màu trắng.

“..... Có.” Nghiến răng nghiến lợi.

“Tiểu Cố, bàn 18 một chai rượu đỏ.” Cô quay đầu hô một tiếng, “Tặng kèm vị tiên sinh này một ly ‘Đau lòng không nói nên lời’ nữa.”

Tiểu Cố giờ giờ tay làm động tác OK.

Lục Phồn Tinh xoa người, trở về chỗ ngồi.

“Cứ buông tha hẳn như vậy?!” Âu Dương Đông Tây vẫn rất bất bình, giọng lên khua loạn, kẻ khổ nạn như vậy không thiên bỏ làm sao có thể làm người ta hết cảm phần?

“Dám tới đây chơi thì phải tự mình phải gánh vác hậu quả. Ta như vậy đã là lắm chuyện rồi.” Lục Phồn Tinh lập lờ, “Kẻ không đủ nhận thức đều phải gánh vác hậu quả.”

Âu Dương Sát Sát nghĩ nghĩ, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Âu Dương Đông Tây tức giận xoa người, không chung chủ đề với hai kẻ máu lạnh này, một tiếng huýt gió vang lên, chó săn Kiều Ngạo lại nhận lệnh cấp tám ván gỗ Karate ra giúp cô trút giận.

“Ngươi uống linh uống tinh, có biết uống xong thành cái gì không?” Tiểu Cố rót cho cô một chén trà quất.

“Đến bây giờ vẫn chưa phản ứng.” Lục Phồn Tinh nghiêng nghiêng đầu, “Chắc là thuốc ngủ thôi. Yên tâm đi, ngươi cũng biết loại thuốc tác động thần kinh trung ương này không có phản ứng gì nhiều.”

“Đó là bởi vì ngươi uống quá nhiều.” Tiểu Cố lạnh lùng nói.

“Được rồi được rồi.” Lục Phồn Tinh bướng bỉnh cười, “Cùng lắm thì ta đồng ý với ngươi, nếu là thuốc kích thích, ta nhất định không kiềm chế thôi thúc của mình, ngay lập tức giải quyết ngươi tại chỗ, được không?”

“Vậy Tiểu Minh của ngươi làm sao bây giờ?” Tiểu Cố nhếch khóe miệng trào phúng nói.

“Tiểu Minh nào?” Cô không biết a không biết a.

“Các ~ ngươi ~ tới ~ khi nào ~ mới ~ bắt đầu ~ nói chuyện ~” Qủy âm của Âu Dương Sát Sát lại tái xuất giang hồ.

“Nói ~ chuyện ~ gì ~” Lục Phồn Tinh cũng học ngữ điệu của cô ấy, giả ngu hỏi lại.

“Thì ~ là ~.....” Tiểu Cố cũng nhịn không được gia nhập câu chuyện, nói hai chữ mới phát hiện mình cũng bị ảnh hưởng, “Xuống địa ngục đi, ta sao lại theo các ngươi nói chuyện như ma quỷ hết hết bài này đến bài khác, uốn thẳng đầu lưỡi nói chuyện hết cho ta.”

“Thì là cái gì?” Lục Phồn Tinh miễn cưỡng liếc nhìn anh.

“Thì là...” Tiểu Cố còn chưa kịp nói, Âu Dương Đông Tây đã bạo lực kéo áo Lục Phồn Tinh, dí sát bảng trong tay vào mặt Lục Phồn Tinh, mặt trên rất khoa trương viết mấy chữ to, “Các ngươi khi nào thì nói chuyện yêu đương nói chuyện yêu đương a a a a a——”

Choáng váng đầu, ù tai. Sau khi được buông ra Lục Phồn Tinh ghé luôn đầu vào quầy bar giả chết.

“Ngươi với anh ta định kéo dài tới khi nào?” Chương sáu a chương sáu, oán hận a, Âu Dương Đông Tây múa bút thành văn, “Ta viết ngôn tình tiểu thuyết chương sáu người ta đều đã sinh con hết rồi!!!”

“Rất nhiều người chương một đã sinh rồi.” Lục Phồn Tinh còn rất nghiêm túc, rất có tinh thần học thuật thảo luận.

“Đừng, cái đó bình thường là chưa kết hôn sinh con hoặc là thụ tinh trong ống nghiệm hoặc là chuyện gặp lại—Dừng! Ta sao lại thảo luận tình tiết vớ vẩn với ngươi?!” Phát hiện bị lừa, bảng gỗ viết chữ đập thẳng luôn vào đầu Lục Phồn Tinh.

“Ta cũng không biết.” Lục Phồn Tinh nhún vai vô tội.

“Sát Sát ! Nói người này cho ta!” Âu Dương Đông Tây quay đầu tìm viện binh, bởi vì quá kích động, viết chữ không kịp, sắp gãy tay mất, đành lấy tay làm ngữ điệu.

Âu Dương Sát Sát một tay chống má, một tay sắp xếp bày biện tháp bài, người vốn âm trầm lại càng thêm quý dị.

Cô nặng nề lên tiếng: “Lục Phồn Tinh, người năm nay sao Hồng Loan di chuyển.”

Lục Phồn Tinh thoáng cái liền ném cái lót chén vào đầu cô: “Cho xin, người lần tới muốn nói đến sao Hồng Loan, nên lấy bát quái tính.” Lần nào cũng Trung Tây kết hợp, Quan Âm Bồ Tát cùng Thánh Mẫu Maria, ai chịu tin cô.

Âu Dương Sát Sát yên lặng lấy lót chén trên mặt xuống: “Lại bị người biết hết.”

Hai vị này thật không đáng tin cậy, Tiểu Cố lắc lắc đầu, tóm lấy bả vai Lục Phồn Tinh, xoay cô đối diện mình, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô: “Người chỉ cần nói, người có thích anh ta không?”

Lục Phồn Tinh hơi ngậy đại, hồi lâu sau mới lên tiếng, rất nhẹ, hầu như bị bao phủ trong âm nhạc của quán bar: “.....Thích.”

Cuối cùng vẫn thừa nhận. Mặc dù rất muốn phủ nhận, rất muốn coi như không có chuyện gì, rất muốn nói mình cho dù chơi đùa thế nào cũng không dám dính đến chuyện tình cảm, nhưng mà sự thật vẫn là sự thật.

Chính là, thích, thì phải làm sao đây?

[25] Bộ tộc SOHO (Small Office Home Office) ý chỉ những người làm việc ở nhà, có tính chất công việc khá tự do như: sáng tác, thiết kế mặt bằng, nhà nghệ thuật, chế tác quảng cáo, thiết kế trang phục...SOHO là một khái niệm mới, một phương thức sống và làm việc mới, tự do, thoải mái. Những người thuộc bộ tộc SOHO thường làm việc theo hứng thú, không bị hạn chế bởi không gian thời gian.

[26] Peter Pan : Peter Pan là một nhân vật hư cấu của nhà văn J.M Barie, xuất hiện trong nhiều tác phẩm của hãng Hoạt hình danh tiếng Walt Disney. Peter Pan mang hình hài của một thiếu niên 15-16 tuổi, luôn muốn vui chơi và hưởng thụ cuộc sống, chính vì thế cậu luôn tìm cách chối bỏ “sự trưởng thành” và mãi mãi không chịu lớn lên.

[27] Wendy : Wendy – một cô bé đáng yêu sống ở London vô tình quen biết Peter Pan. Peter Pan có cảm tình đặc biệt với Wendy và mời cô bé đến Neverland cùng sống với mình.

[28] Miyazaki Hayao : là đạo diễn phim hoạt hình và là người đồng sáng lập hãng phim hoạt hình Ghibli. “Lâu đài trên mây” là bộ phim hoạt hình do ông đạo diễn kể lại cuộc phiêu lưu của hai đứa trẻ mồ côi trên một hòn đảo thần thoại trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nếu cứ nói thích là có thể có được một người, thì thế giới này cần gì thượng đế chứ?

Lục Phồn Tinh nhàm chán dùng một bàn tay xoay vòng vòng cái di động cũ mềm cấn được đi tái chế trên mặt bàn.

Thích một người, thì nên làm thế nào?

Một, không nói cho anh ta biết, yên lặng đứng bên cạnh. Những người phụ nữ như vậy đều giống nhau có kết cục vô cùng thâm thảm, bởi vì EQ của đa số đàn ông Trung Quốc đều thấp đến phát điên. Nếu có cái mũi đủ to thì may ra còn có chút hy vọng [Cyrano de Bergerac]. [29]

Hai, viết thư cho anh ta. Nếu viết thư lãng mạn, thì phải là một người phụ nữ xa lạ gửi thư, nếu cất mấy chữ thích hợp ở trên báo, dán lên một tờ giấy, xếp thành mấy chữ ” Tôi đã mai phục ở bên cạnh anh rất lâu rồi” ,sau đó gửi đi. Vậy thì có thể được đến cực cảnh sát với tội danh dọa dẫm sách nhiễu người khác.

Ba, trốn ở một góc tối, chờ anh ta đi đến liền đập cho một gậy, sau đó kéo về hang ổ thừa dịp nguyệt hắc phong cao [30] muốn làm gì thì làm. Cái này có rất nhiều khó khăn, đánh anh ta chết luôn thì cùng lắm thành gian thi [31], chỉ sợ đánh thành dân độn, cái trò lấy chồng ngu si này là ta không thích lắm.

Bốn,

Âu Dương Đông Tây vẫn đang say mê với luận văn về đàn ông phụ nữ của cô.

“Cho xin, mấy chiêu bài này của người chả ra làm sao hết! Viết ngôn tình tiểu thuyết đều nhằm nhĩ như vậy sao?” Lục Phồn Tinh rên rỉ, vò vò tóc mình toán loạn: “Người nói, một người đàn ông, có nhà hàng của riêng mình, lại còn vẫn cứ vài chục năm như một ngày đến một quán ăn nhỏ không ngon lành gì ăn mì, đơn giản bởi vì vào lúc anh ta khó khăn nhất, ông chủ cho anh ta một bát mì, cái này nói lên điều gì?”

“Ách, vị giác của anh ta có vấn đề.” Âu Dương Đông Tây nghĩ nghĩ, lau bảng đầy chữ, viết lên đó một câu mới.

“Vị cái đầu người!” Âu Dương Sát Sát suýt nữa ném ghế tới, cái đồ Tây thô lỗ bạo lực, chả biết viết ngôn tình tiểu thuyết kiểu gì, khó trách vẫn là hạng ba, ngày trước được xuất bản cũng là dùng bạo lực uy hiếp không biết chừng, uống phí một cô gái xinh đẹp tình tế nhạy cảm có bề ngoài kiên cường nhưng linh hồn yếu ớt như mình phải ngày ngày ở đây chịu ảnh hưởng: “Nói lên rằng anh ta trọng tình! Chết mất rồi! Loại đàn ông này là cực phẩm!”

“Đúng vậy.” Lục Phồn Tinh quay đầu nhìn Âu Dương Đông Tây cười nhợt nhạt, “Lòng anh ấy đã chết rồi. Không còn chỗ cho ta nữa.” Cái ngày cô quen biết anh, cô biết rằng lòng anh đã chết.

“Người chưa từng chết sao?” Âu Dương Sát Sát đảo cặp mắt trắng dã, không thèm để ý tiếp lời.

Lục Phồn Tinh mặt hạnh hoi cong lên, cong thành một độ cong rực rỡ: “Không phải ai cũng có trí nhớ kém như ta.”

“Ta đi ra ngoài hút thuốc.”

“Ở đây cũng được, dù sao cũng đây người hút đó thôi.” Âu Dương Sát Sát thấy sự cố chấp không muốn để người khác hít khói thuốc của cô thật không cần thiết.

“Người khác thế nào ta không quan tâm.” Cô phát phát tay, bước chân không hề dừng lại.

Không giống với trong quán bar sôi động toàn hơi người, gió lạnh táp thẳng vào mặt làm cô hơi run lên.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, lền như sương trắng ngưng tụ trong không khí.

Cô rút thuốc từ trong túi ra, cúi đầu châm lửa, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nhả khói.

Trước mặt chính là Hoan Trường.

Hơn tám giờ, khách hàng vẫn còn đông đúc.

Nhìn qua cửa kính trong suốt, có thể thấy ngọn đèn màu quất ấm áp trong Hoan Trường, đồ ăn ấm áp, trên mặt mọi người là nụ cười sôi nổi.

— với ta mà nói, người chẳng qua chỉ là một đứa bé trai, không có gì khác biệt với hàng ngàn hàng vạn đứa bé trai khác, khác biệt Chính là, nếu người thuần dưỡng ta.....

— nếu người thuần dưỡng ta..... Ta sẽ nhận ra tiếng bước chân của người, những người khác đều không giống như vậy.....

— ta không ăn bánh mì, lúa mạch với ta mà nói cũng chẳng dùng để làm gì, ruộng lúa mạch với ta mà nói cũng chẳng có gì hay ho, cái này thật đáng tiếc quá. Nhưng mà nếu người thuần dưỡng ta, người có tóc màu vàng, màu vàng của lúa mạch giống như vậy sẽ làm ta nhớ đến người, ta cũng sẽ yêu tiếng gió lướt qua ruộng lúa mạch.....

Nếu người thuần dưỡng ta.....

Câu nói này có ma pháp biết bao, còn thần kỳ hơn cả “Vùng oi mở ra.”

Cô đã bị thuần dưỡng sao? Mới có thể đứng đây nhìn chăm chăm phía trước mà không hề cảm thấy lạnh như băng, ngược lại còn thấy ấm áp?

Cô cười cười, ném bỏ thuốc.

Một khi bị thuần dưỡng, thế giới liền thay đổi, mặc dù chỉ là màu sắc của lúa mạch, mặc dù chỉ là ngọn đèn khách sạn.

Đáng tiếc cô không định để người kia biết, hơn nữa người kia bây giờ cũng chẳng ở đây.

Anh đi Nam Kinh, hình như cùng người khác bàn bạc chuyện mở chi nhánh, anh đã từng nói qua.

Cô lấy di động ra xem đồng hồ, được, gọi cuộc điện thoại quấy rầy cũng tốt lắm.

Tiếng tút tút chờ đợi luôn làm người ta cảm thấy chán nản, cô nhip nhip chân.

Điện thoại rút cuộc cũng được nhắc ——

“A lô?”

Cô ngăn người, lấy điện thoại khỏi tai xác nhận lại dãy số, mới lại để lại bên tai. “Thật ngại quá, đây là điện thoại của Lôi Húc Minh phải không?”

“Minh a—” giọng nói phụ nữ êm ái kéo thật dài, “Anh ấy đang tắm a....”

Lục Phồn Tinh nhú mày.

Tắm, cái tình huống gì sẽ cần tắm rửa?

Thông thường, phát triển tới nước này, nếu cô là nữ chính, cô chắc là sẽ lập tức đập máy, một mình nòng nôi chạy đến chỗ đó, giận dữ ném đồ đạc linh tinh vô cùng kịch liệt, sau đó nam chính chạy tới ồn ào giải thích cái gì mà “Tiểu bảo bối, em hiểu lầm anh” vừa nói vừa hôn vừa sờ sau đó liền đến cảnh giường chiếu ướt át.

Đáng tiếc cô không phải nữ chính.

Hơn nữa Âu Dương Đông Tây chuyên viết cái loại ngôn tình hạng ba này, cho nên cô khá hiểu cái đoạn diễn này.

Hơn nữa, cô rất tin tưởng lấy nhân phẩm của Lôi Húc Minh không có chuyện ở Hàng Châu luôn kiểm chế ham muốn, chạy đến Nam Kinh liền ngay lập tức chiều phi nạp tử.

Cuối cùng, phương thức nói chuyện cố ý gây hiểu lầm của người phụ nữ này khiến cô rất không ưa.

“A? Anh ấy tắm rửa a~” Cô cũng học cô ta dài giọng, “Người này chính là bảo thủ như vậy, lần nào nghỉ ngơi giữa hiệp cũng phải đi tắm rửa, hơn nữa nha, anh ấy rất thích đem mấy thứ kia giấu ở phòng tắm, sau đó lấy ra làm cho người ta vui mừng kinh ngạc.....”

“Cái gì vậy?”

“Ài nha~” Cô rất ngượng ngùng kêu một tiếng, “Còn không phải ngọn nến roi da trang phục nữ vương trong truyền thuyết linh tinh ~ thật đáng ghét, lát nữa người sẽ biết ~ anh ấy chính là như vậy, khẩu vị rất nặng. Nếu cô không thích nha, nhất định phải nói thẳng với anh ấy, không nên chạy vào bây giờ nha, anh ấy sẽ dùng đạo cụ ở phòng tắm luôn....”

“Còn nữa nha, người nhớ nhắc anh ấy phải dùng bảo hộ nha, lần trước lúc anh ấy cùng tôi với chị gái chơi song phi yến không cẩn thận dính bệnh còn chưa hết đâu....”

“Bệnh gì?” giọng nói trong trẻo từ bên kia di động truyền tới.

Lục Phồn Tinh thè lưỡi, thật là đen đui, bị bắt tại trận: “A! Sao lại là anh! Chị gái vừa nãy đâu?”

“Chạy.” Anh nhìn cánh cửa đang đập lạnh phành, nếu không phải anh cầm tư liệu từ phòng bên cạnh trở lại đúng lúc nghe được, chỉ sợ đến bây giờ anh vẫn không hiểu vì sao người phụ nữ vừa rồi chạy đến hỏi anh tư liệu lại không chờ lấy tư liệu mà bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ, “Khẩu vị nặng?”

“Hắc hắc.”

“Ngọn nến?”

“Hắc hắc.”

“Roi da?”

“Hắc hắc.”

“Còn song phi yến?” Cái này mà cũng nói được.

“Đùa chút thôi mà~” Cô cười gượng.

“Bây giờ đang ở đâu?” Anh tựa nửa người vào đầu giường, đặt microphone lên vai.

“Cửa Đường Quy a.” Cô đưa tay chỉ về phía bảng hiệu đèn neon chạy qua chạy lại xếp thành hai chữ ‘Đường Quy’.

“Hút thuốc.” Anh biết cô nhất định có thói quen hút thuốc sẽ tránh xa những người khác.

“Thật thông minh.” Biết rõ anh không nhìn thấy, cô vẫn nở nụ cười vô lại.

Cô bây giờ nhất định đang cười cực kỳ nịnh nọt lại vô lại. Anh thầm nghĩ.

Biết khi cô làm chuyện đối phương không hài lòng, cô sẽ trưng ra khuôn mặt tươi cười vô lại để bung bít.

“Nam Kinh chơi vui không?” Cô tùy tiện tìm một đề tài.

“Tiểu thư, tôi đang đi công tác.” Anh xoa bóp cổ, chưa sót khiến anh khẽ nói.

Cô nghe thấy được: “Ài? Một chết rồi phải không? Vậy không bằng tôi đập máy trước, lúc nào trở về chúng ta lại tán gẫu.”

“Không sao.” Là một chết rồi, nhưng mà không biết vì sao không muốn cô đập điện thoại, “Muốn tôi mang cái gì về cho cô?”

“Cái gì Nam Kinh có thì ở đây cũng có đi. Chẳng lẽ anh định đóng gói núi non mang về cho tôi?” Cô ha ha cười.

“Cô....” anh đang định nói gì đó, tín hiệu đột nhiên bị ngắt. Anh nhìn microphone lắc lắc đầu, đã bảo cô từ sớm là nên đổi di động đi.

Ách, ngắt máy.

Lục Phồn Tinh nhìn di động xuất thần. Lại gọi lại sao? Có phải quá rõ ràng hay không? Anh có phải đã nhìn ra cái gì rồi hay không? Anh từ trước đến nay đối với phụ nữ có ý đồ với mình không bao giờ cho họ sắc mặt tốt nha.....

Sau một lúc lâu, cô mới yên lặng cất di động.

Chung quy có một ngày nào đó tiểu vương tử sẽ rời bỏ hồ ly, nhưng mà ít nhất cô còn có màu sắc của lúa mạch, còn có cửa sổ nhà hàng sáng ngời.

~~~~~

Đương Quy đang chìm trong áp suất thấp.

Người hầu rượu đẹp trai hấp dẫn người khác liên tục tăng ca, những màn tán tụng anh lại bớt đi không ít.

Mà bà chủ âm hồn từ trước đến nay luôn nhiệt tình cư nhiên không giả quý dựa vào mép cửa tiếp khách, thật sự là thiếu đi chút đặc sắc của Đương Quy.

“Người làm sao vậy?” Lục Phồn Tinh nâng cằm quan sát Âu Dương Sát Sát thật lâu. Quý dị, vô cùng quý dị. Về mặt từ trước đến nay luôn tái nhợt cư nhiên hơi hơi ửng hồng, bóng đen trước kia cũng mất đi không ít.

Âu Dương Sát Sát vuốt vuốt mái tóc dài sau đầu, trên mặt nở nụ cười thân nhiên.

Lúc mái tóc dài kia được nhắc lên trong nháy mắt Lục Phồn Tinh nhìn thấy dấu bầm đen dử tợn sau cổ cô, ánh mắt u ám.

“Ta gặp người có thể giúp ta ngủ.” Âu Dương Sát Sát thông thả nói rành mạch.

Âu Dương Sát Sát có thể chất không giống người thường, có thể nhìn thấy một vài người không nên thấy gì đó, hơn nữa đã vương mắc rất lâu, cho nên luôn không thể an tâm ngủ.

“Vậy thì tốt quá.” Lục Phồn Tinh giúp cô sửa sang mái tóc dài, che đậy dấu vết thật kỹ càng, vui vẻ thay cô, “Nam hay nữ?”

“Một con gấu.” Nhớ tới cái người đàn ông vừa nói liền dễ dàng đỏ mặt kia, Âu Dương Sát Sát không khỏi cười thành tiếng.

“Vậy là nam rồi.” Lục Phồn Tinh giống như không thèm để ý kết luận, “Giúp người ngủ như thế nào? Trước vận động hay là sau vận động?”

Nghe ra giọng điệu trêu chọc của cô, Âu Dương Sát Sát xì một hơi, nhưng mà cảm giác ngượng ngùng ban nãy cũng bởi sự đối đãi bình thường của cô mà biến mất: “Người ngủ ta cũng giống như người sao a. Đầu óc toàn là những thứ hủ bại đáng vứt bỏ.” May mà nói với Tinh Tinh, nếu là nói với bạo lực nữ, có lẽ cô ấy sẽ chẻ đôi cái bàn để chúc mừng đi.

“Phải phải.” Cô gật gật đầu, đồng ý cách nói của cô ấy, không có cách nào, người da vàng mà, từ đầu đến chân đều vàng mới là thuần chủng [32], “Sau đó thì sao?”

“Ta và các người khác nhau.” Âu Dương Sát Sát nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt kiên định, “Tây Tây thì chạy trốn, người thì giả ngu, ta muốn theo đuổi.” Cho dù bị ghét bỏ, cũng nhất định phải nói lên tình cảm của mình.

Cô né tránh ánh mắt của Sát Sát, nhưng cũng không nói gì, còn cổ vũ cô ấy: “Cố lên a.”

“Tinh Tinh, kỳ thật người cũng có thể làm giống như ta.”

“Cũng đi theo đuổi con gấu của người sao?” Cô cợt nhả.

“Người thừa biết ta đang muốn nói cái gì.” Âu Dương Sát Sát phóng tới một ánh mắt lạnh lùng chết người.

“Hiểu được hiểu được.” Cô trả lời lấy lệ, trong lòng tính toán có nên lần vào WC hay không. Lưu Tam Nhi [33] cũng có thể thành công, không có đạo lý gì cô lại không được.

Một người vội vàng chạy đến Đương Quy làm tiêu tan kế hoạch bắt chước Lưu Bang của cô.

“Em tôi có ở nhà không vậy?” Lôi Húc Dương thở hổn hển, trên trán đầy mồ hôi, rõ ràng vừa vội vàng chạy đến từ Hoan Trường.

“Hình như còn chưa về đến Hàng Châu.” Lục Phồn Tinh lắc đầu, nhìn đáng vẻ nóng vội của anh, “Lôi đại ca có cần giúp đỡ gì không?”

Người nghe thấy Lôi Húc Minh không ở đó đang định chạy đi luôn sau khi nghe thấy câu này bước chân dừng lại, ánh mắt đảo qua Lục Phồn Tinh, trong lòng nhớ tới Lão Nhị từng nhắc tới chuyện Lục Phồn Tinh có khả năng thuyết phục người khác, gật gật đầu: “Làm phiền cô. Lên xe tôi giải thích với cô.”

Lên xe mới biết được, thật ra sự tình rất đơn giản, có một cô gái thổ lộ với Lôi đại ca, bị cự tuyệt, muốn lấy cái chết để ép buộc, được người ta phát hiện đưa tới bệnh viện, sau đó mãnh liệt đòi gặp Lôi đại ca.

Ai, lại một người phụ nữ dùng cái chết để thổ lộ.

Lục Phồn Tinh lắc đầu, không biết có phải cái mệnh cô có dính dáng tới âm tào địa phủ hay không, luôn chạm phải mấy người phụ nữ như vậy.

“Vậy anh thích cô ấy không, Lôi đại ca?”

“Làm sao có thể?!” Lôi Húc Dương nhăn mày gào lên, nếu thích thì làm gì phải phiền thế này. Anh đời này chỉ yêu một mình bà xã thôi có được không!

“Có cảm tình?” Lục Phồn Tinh tiếp tục hỏi.

“Cô ấy là học trò ưu tú nhất của tôi.” Lôi Húc Dương hít sâu, không hiểu mọi chuyện sao lại trở thành như thế này. Cảm tình chắc chắn là có, nhưng chỉ là cảm tình giữa người thầy và học trò. Anh cũng không biết làm thế nào cô ấy lại hiểu lầm, một mực cho rằng anh yêu cô ấy, chỉ vì thân còn mang trách nhiệm, cho nên không dám tiếp nhận. Cho xin, anh ngày trước khi chưa hiểu rõ tình cảm của mình cũng từng phong lưu, nhưng mà cũng chỉ là vui đùa mà thôi, nào có giống như bây giờ, anh căn bản là chẳng có ý tứ gì, đối phương vẫn sống chết không buông. Anh đau đầu đến chết nên mới chạy đến tìm Lôi Húc Minh, Lão Nhị ở phương diện phân rõ ranh giới với phụ nữ quanh mình rất có kinh nghiệm.

“Đối với cô ấy rất tốt?”

Anh nghe lầm rồi phải không, sao nghe như trong câu hỏi của cô ấy có pha chút trào phúng.

“Cô ấy là học trò ưu tú nhất của tôi.” Anh gào thét, lần thứ hai nhấn mạnh!

Nha, vậy chắc chắn là có ý tứ rồi. Lục Phồn Tinh gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Lôi đại ca, anh đã có cảm tình như vậy thì tiếp nhận đi.” Cô nhảm chán ngáp một cái, như thể bớt được bao nhiêu việc a.

Tay lái của anh trượt đi, suýt chút nữa thì tai nạn: “Cho xin, tôi là nhờ cô thuyết phục cô ấy. Cô thuyết phục tôi làm cái gì?”

“Tiếp nhận không phải rất tốt sao? Mọi chuyện liền được giải quyết dễ dàng a, cứ theo ý của cô ấy, anh cũng có tổn thất gì đâu.”

“Tôi có vợ rồi!” Anh sắp phát điên rồi. Không, anh đã sớm điên rồi, bằng không làm sao lại tìm một cô gái mà mình sớm biết là không bình thường giúp đỡ?

“Vậy cũng không sao a, mỗi người một vẻ.” Cô rất nhẹ nhàng linh hoạt tiếp lời, “Đây không phải sai lầm mà đàn ông các anh ai cũng muốn phạm phải sao?” Năm đó một vị Lão Đại nào đó nói một câu “Đàn ông đều sẽ phạm sai lầm” đã trở thành danh ngôn kinh điển a.

“Tôi không muốn.” Anh quả quyết cự tuyệt.

“Nếu không thuyết phục được cô ấy thì sao? Anh lúc đó không ngại cùng chị dâu gánh trên lưng một mạng người sao?”

“Nếu không thuyết phục được cũng đành chịu thôi, tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với cục cưng.” Anh rất kiên quyết trả lời. Nếu xảy ra trường hợp tồi tệ nhất, cho dù phải gánh cái danh xấu máu lạnh, anh cũng không làm ra chuyện phá hoại gia đình mình, làm tổn thương vợ mình.

“Tôi biết phải làm thế nào rồi.” Từ sau khi lên xe, lần đầu tiên Lục Phồn Tinh nở nụ cười.

~~~~~

Cô biết phải làm thế nào?

Lôi Húc Dương sau khi bị Lục Phồn Tinh đẩy khỏi phòng bệnh vẫn còn sững sờ, cô ấy thật sự biết làm thế nào chứ? Thật sự có thể làm được chứ?

Ở trên xe, sau khi cô cười xong, lại giáo huấn anh một phen cái gì mà không có chuyện gì thì đừng trêu chọc người khác lung tung, có vợ rồi đừng có đối xử tốt với người phụ nữ khác, đừng có như con khổng tước rêu rao cái đuôi, đối xử với phụ nữ tôn trọng thỏa đáng là được rồi, không cần phải tán tụng bọn họ, các cô ấy rất có khả năng sẽ suy nghĩ linh tinh.

Anh suýt chút nữa tưởng em trai nhập hồn vào cô ấy để giáo huấn mình. Mặc dù bây giờ tâm tư vẫn rối loạn tới tấp như cũ, anh vẫn không nhận được mà nở nụ cười, có lẽ, cô ấy với em trai thật sự chính là tuyệt phối.

Sau khi cười xong, ánh mắt lo lắng lại không nhìn được nhìn vào cửa phòng bệnh, cửa ải trước mắt này, đến tột cùng có thể thuận lợi vượt qua hay không?

Trong phòng bệnh.

Cô gái sắc mặt tái nhợt cảnh giác nhìn người phụ nữ đang cười vô cùng vui sướng quan sát mình, người phụ nữ này là ai? Thuyết khách sao?

“Nếu không thể ở bên Thầy Lôi, tôi sẽ chết.” Cô ta mở miệng trước, tay phải sờ sờ kim truyền dịch trên tay trái, rất có tư thế người khuyên ta một câu ta sẽ rút bỏ. Tư thế vô cùng tiêu chuẩn, xem ra đã có học hỏi tập luyện qua TV.

“Tôi biết a.” Lục Phồn Tinh cười nghịch ngợm, thông thả đi đến bên giường bệnh của cô ta ngồi xuống.

“Cô, cô muốn làm gì?”

Người phụ nữ này định làm cái gì? Cưng nhiên rút bỏ ống truyền dịch trên người cô, hơn nữa động tác mười phần đã man, lúc kim tiêm bị rút ra còn chảy rất nhiều máu.

“Giúp cô a?” Lục Phồn Tinh cho cô ta một nụ cười “Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô đến cùng”, động tác trên tay không dừng lại, sau khi rút bỏ kim truyền dịch, lại tháo bỏ băng gạc trên cổ tay cô ta.

“Tôi không cần cô giúp!” Cô gái thét chói tai, gạt tay lại.

Lục Phồn Tinh không thêm để ý buông tay cô ta ra: “Vừa nãy ở trên đường tôi đã hỏi Thầy Lôi rồi, anh ấy nói cô muốn chết thì cứ việc a anh ấy không quan tâm, cô thích chết thì cứ chết đi.”

“Không, không thể nào.” Cô gái lắc lắc đầu, từ chối tin tưởng lời nói của cô. Không thể nào, sẽ không, anh ấy đối xử với mình tốt như vậy, sẽ không đối xử với mình tàn nhẫn như thế, anh ấy chỉ là tạm thời không hiểu người anh thật sự yêu là mình mà thôi. Sau sự việc lần này, anh ấy sẽ biết mình đối với anh ấy quan trọng như thế nào.

“Có gì mà không thể? Cô không phát hiện ban nãy tôi bảo anh ấy ra ngoài, về mặt anh ấy vui vẻ hơn nhiều sao?” Lục Phồn Tinh nhún mày.

“Cô nói vậy!”

“Trong lòng cô biết những gì tôi nói là sự thật.” Lục Phồn Tinh cảm thấy chơi rất vui về đề miệng vết thương của cô ta, nghe thấy cô ta thét lên đau đớn còn cười vui vẻ, “Nói thật, tôi cũng cảm thấy như vậy thì thà chết đi cho rồi. Vừa rồi chết gọn gàng biết bao nhiêu, bây giờ đỡ phải chịu đựng sự đau khổ như thế này. Vì sao vừa rồi không thể chết gọn gàng, nguyên nhân tôi sẽ phân tích giúp cô, bởi vì cô cắt chỉ là tĩnh mạch mà thôi, cái này quá trình chết quá chậm.” cô cầm mấy con dao gọt hoa quả trên bàn bên giường, đặt vào tay cô gái, lại kéo đến chỗ cổ tay cô ta, “A, chính là chỗ này, cắt đi, tin tưởng tôi, sẽ chết rất sáng khoái, trước khi chết còn có thể nhìn thấy cảnh tượng máu phun, thật nha, không phải chảy, mà là phun nha!”

Cô gái dờ ra tại chỗ. Cô từng tưởng tượng sẽ có rất nhiều người đến khuyên mình, an ủi mình, mà mình chắc chắn sẽ kiên trì, không đạt mục đích thì có chết cũng không nghe theo, chính là chưa từng nghĩ tới mình sẽ gặp phải tình cảnh như bây giờ.

“Nha?” Lục Phồn Tinh đưa tay quơ quơ trước mắt cô ta, “Sao lại không cắt? Thích chết từ từ? Cái này cũng rất dễ a, cắt tĩnh mạch cũng được cắt thêm mấy nhát dao là được, hiệu quả cũng giống nhau.” Cô lại kéo tay cô ta tới vị trí khác.

Cô gái vẫn bất động.

“Ai, thật khó hầu hạ.” giọng nói của Lục Phồn Tinh có chút bất đắc dĩ, lấy lại dao trong tay cô ta, “Như thế này đi, tôi đi cùng với cô, tôi một dao cô một dao, ai cũng có bạn.” Vừa nói xong, cô cắt ngay một dao vào cổ tay, máu bỗng chốc chảy ra, về mặt cô vẫn không chút biến đổi.

Con người cô gái thoáng cái trợn lên

“Sao? Còn chưa ăn thua sao? Muốn tôi một dao cô một dao mới thích? Được rồi, cùng lắm thì tôi thêm một dao trước cô.” Cô nói xong lại cắt vào cổ tay ngay sau miệng vết thương.

Cô gái hít một hơi khí lạnh: “Cô là đồ điên!”

“Rất nhiều người nói như vậy.” Lục Phồn Tinh không thêm để ý khua khua dao, lấy một quả táo lên từ trong giỏ hoa quả gọt vỏ. Máu trên dao dính vào quả táo trắng như tuyết, vô cùng đẹp đẽ.

Cô cắn một miếng táo dính máu, máu trên cổ tay nhuộm đỏ tay áo cô: “Thường xuyên nghe thấy người khác nói như vậy. Tôi là đồ điên thì cô là cái gì? Đem sinh mệnh của chính mình ra để đặt cược thì không bị điên chắc?”

Cô nhai mấy miếng: “Tôi có một người bạn viết ngôn tình. Cô ấy thấy loại nữ phụ như cô là phiền phức nhất, nói là loại tác giả rác rưởi cố viết cho đủ số lượng từ. Tôi nghĩ mãi cũng thấy cũng có đạo lý, một quyển sách nhiều chữ như vậy, nếu chỉ có nam nữ chính nói chuyện yêu đương thì làm sao mà thu hút được, tuy rằng các người tồn tại là có ý nghĩa riêng, nhưng mà tôi vẫn cực kỳ chán ghét. Vô cùng chán ghét.”

Nụ cười của cô vừa tắt, khuôn mặt liền trở lên rét lạnh: “Cô có biết mặc kệ vai phụ tự sát như thế nào cũng chẳng đem lại kết quả gì hay không? Chỉ càng làm cho người ta chán ghét mà thôi.”

“Chính là, chính là chúng ta cũng không sống trong tiểu thuyết!” Cô gái cố lấy dũng khí cãi cô một câu. Người phụ nữ trước mắt này nhìn qua thật quá điên cuồng, dường như chỉ cần hơi kích động một chút là có thể giết chết những người muốn tự sát.

“Tôi cũng có thể cho cô sống trong tiểu thuyết a.” Cô toét miệng cười, “Giết người ở phòng bệnh cũng rất hay, có thể lên mặt báo. Hay là nói hai người chúng ta muốn làm GL [34], không được xã hội chấp nhận, cho nên chỉ còn con đường tự tử.”

“Cô, cô.....đồ điên!”

“Đôi danh từ khác đi, nghe chán quá. Cái gì đó như biến thái chẳng hạn, nghe cũng hay đấy.” Lục Phồn Tinh thật bất đắc dĩ, đổi cái gì mới mẻ một chút cho mới vui nha.

“Cô, côBiến thái!”

Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy nha. Lục Phồn Tinh cảm thấy rất hài lòng lại ngậm miệng tào: “Cô có hiểu rằng chết là hết hay không.”

“Tôi chính là muốn anh ấy phải áy náy cả đời!” Trong lòng cô gái thật ra từ thời khắc cắt cổ tay đã có chút dao động, nhưng lúc này vẫn còn già mồm.

“Đứng đứng đứng, anh ấy sẽ áy náy.” Lục Phồn Tinh đưa quả táo qua, “Ngày giỗ hàng năm của cô anh ấy sẽ áy náy, cùng lắm thì ngày rằm mừng một thập cho cô nén hương, mặt khác anh ấy ngày ngày đều ôm hôn vợ mình, hôn a sờ a, cứ như vậy cứ như vậy.”

Sắc mặt cô gái càng trở lên trắng bệch.

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ sống thật tốt. Ít nhất phải tốt hơn vợ anh ấy. Hàng ngày ở trước mặt anh ấy ăn mặc xinh đẹp hơn vợ anh ấy, phải trẻ hơn vợ anh ấy, hiểu biết hơn vợ anh ấy, chu đáo hơn vợ anh ấy, không làm anh ấy khó xử như vợ anh ấy, phải giờ trò sau lưng mới thắng được chứ.” Lục Phồn Tinh âm thầm thề lười, nếu Lôi Húc Dương biết cô ở đây giật dây cô ta theo đuổi anh ta, không biết sẽ có phản ứng gì.

Nhưng mà cô tin tưởng cô gái này cuối cùng sẽ bị cô thuyết phục, chỉ là mất bao nhiêu thời gian mà thôi. Bởi vì, còn sinh mệnh là còn cơ hội.

Thật lâu, thật lâu sau, có một giọng nói rất rất nhỏ, không chắc chắn vang lên.

“Như vậy.....Thật sự có thể sao?”

Đã lâu như vậy rồi, rốt cuộc có giải quyết được không?

Lôi Húc Dương sốt ruột đi qua đi lại.

“A? Anh sao lại ở đây?” Một người đàn ông tóc dài mặc quần áo bác sĩ đi tới.

Anh dừng bước, tập trung nhìn mãi mới nhận ra người chào hỏi mình là Tiểu Cố đang ở bệnh viện trực ban. Bởi vì có cùng Lôi Húc Minh qua Đường Quy vài lần, cũng coi như quen thuộc, liền đem sự tình mất mặt này nói qua một chút.

“Tinh Tinh ở trong đó?” Sắc mặt Tiểu Cố thay đổi.

“Phải.” Lôi Húc Dương có cảm giác kỳ quái, nhưng vẫn mặc kệ.

Tiểu Cố quay người dùng sức đẩy cửa phòng bệnh, hoàn toàn mặc kệ cái nhìn kỳ quái của mọi người: “Mở cửa! Nhanh lên! Nếu không ta phá cửa vào!”

“Đến rồi đến rồi, thật là, đòi mạng a.”

Cửa vừa mở ra, Tiểu Cố liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vô lại của Lục Phồn Tinh, còn giơ tay chào hỏi anh: “Hi!”

Hi cái đầu nguoi. Tiểu Cố không để ý đến cô, lập tức lúi cuống tay cô đang giấu ở đằng sau ra, quả nhiên như anh đoán trước, cánh tay kia nhuộm một màu đỏ tươi làm người ta hết hồn.

“Nguoi!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra một chữ, muốn giáo huấn cô một trận ra trò, lại không thể bỏ mặc vết thương của cô, chỉ có thể nuốt mấy tiếng thô tục lại, kéo tay cô đến phòng nghỉ, “Đi theo ta.”

Lôi Húc Dương nghi hoặc nhìn theo bóng bọn họ đã đi xa, kéo tầm mắt trở lại phòng bệnh, liền thấy cô gái nở nụ cười kiên cường với mình: “Em sẽ sống thật tốt, anh chờ đi.”

Không biết vì sao, anh rung mình một cái.

Việc này, như vậy xem như giải quyết rồi sao?

Phòng nghỉ của bác sĩ.

“Đau quá đau quá.” Lục Phồn Tinh ồn ào kêu đau, hy vọng lấy được chút đồng tình của người đàn ông có khuôn mặt xanh mét trước mặt.

“Đau thế nào cũng không chết được.” Tiểu Cố tàn nhẫn nói, động tác trên tay nhẹ đi, “Lại thêm hai vết sẹo, cộng thêm những vết từ trước, cổ tay ngươi có thể làm đàn tỳ bà.”

“Cũng coi như nhạc khí dân tộc, làm người Trung Quốc không thể chỉ đặt tình yêu nước ở trong lòng, cần phải..... đau đau đau!”

Tăng thêm chút lực đã thành công làm cô thôi nói năng bậy bạ, Tiểu Cố cúi đầu xử lý miệng vết thương của cô, cũng không nhìn cô: “Ta đã nhờ đồng nghiệp gọi Tây Tây tới đón ngươi. Ngươi lần trước đã đồng ý với chúng ta.....”

“A.....” Lục Phồn Tinh mở to miệng ngáp, vừa lúc cất ngang lời nói của anh, “Sao lại thấy hơi buồn ngủ.”

Tiểu Cố mím môi, từ bỏ việc giao tiếp cùng cái đầu trâu: “Ngươi nằm nghỉ trước đi, Tây Tây đến ta gọi ngươi.”

~~~~~

Lôi Húc Minh vừa xuống máy bay nhận được tin nhắn liền vội vàng chạy đến bệnh viện đã thấy Lôi Húc Dương vẻ mặt thả lỏng mệt mỏi ngồi trên ghế bên ngoài phòng bệnh.

“Thế nào rồi?” Anh đi qua vỗ vỗ vai anh trai, mắt nhìn cửa phòng bệnh đóng chặt.

“Không hiểu thế nào, hình như đã giải quyết xong rồi.” Cả người Lôi Húc Dương ngả về phía trước, hai tay chống gối, xoa xoa mặt, tuy rằng vẻ kiên quyết trong mắt cô bé kia có chút dọa người, nhưng ít nhất sẽ không ồn ào tới mức tai nạn chết người, “Không được nói cho chị dâu mày biết.”

Nghe nói đã giải quyết, Lôi Húc Minh nhẹ nhàng thở ra, bật cười: “Anh còn biết không muốn nói cho chị dâu a.”

“Tao cũng không làm gì có lỗi với cô ấy.” Lôi Húc Dương đột nhiên ngẩng đầu lên, anh cũng không làm sai cái gì a, “Chỉ là không muốn cô ấy lo lắng mà thôi, mày làm gì mà nói cứ như tao đã làm ra chuyện gì ấy.”

“Đàn ông đã kết hôn, xin tự giác giữ khoảng cách hơn một thước với những người phụ nữ khác.” Anh đút hai tay trong túi, ánh mắt sau gọng kính nghiêm túc nhìn anh trai mình, giọng nói cũng vô cùng nghiêm túc.

“Được rồi được rồi, đã có người giáo huấn tao trước mày rồi.”

“Ài?” Anh hùng nào gặp qua lại có cái nhìn tương đồng như vậy?

“Cái người bang chủ Cái Bang tuần tú phóng khoáng trắng trẻo sạch sẽ đó.” Canh đúng lúc anh cần nhờ vả giáo huấn a, oán niệm. Có tiếng nói chung như vậy, không kết bái cũng nên kết hôn.

“Anh gặp cô ấy?”

“Đi tìm mày, đúng lúc gặp cô ấy, ngựa chết thành ngựa sống.” Nhưng mà cũng may mà có cô ấy, anh thật cảm kích, “Đúng rồi, ban nãy hình như cô ấy cắt cô tay chảy rất nhiều máu.....” Lôi Húc Dương chưa kịp nói xong, đã phát hiện mình bị túi áo nhấc lên, khuôn mặt có vài phần khó hiểu vài phần căng thẳng vài phần tức giận dí sát vào mặt anh.....

“Vi sao người của anh tự sát cô ấy lại chảy máu?”

Người này, người trước mắt này, là kẻ từ trước đến nay luôn bình tĩnh thân nhiên, có chuyện gì đều để ở trong lòng, em trai anh sao?

Lôi Húc Dương mơ hồ, cũng quên mất tranh cãi vấn đề loại lời nói “Người của anh” này tính khuynh hướng quá nặng, nhưng vẫn biết trả lời vấn đề em trai hỏi: “Tao không biết, Tiểu Cố đã dẫn cô ấy đi.....” Vẫn như cũ nói còn chưa dứt lời, cổ áo đã bị thả ra, anh lại ngã vào ghế.

“A lô.....Là tôi.....Phải, tôi đang ở bệnh viện.....Tôi biết.....Các người bây giờ đang ở đâu.....Cổng viện? Tốt, tôi ra ngay đây.....”

Lôi Húc Dương ngỡ ngàng nhìn bóng dáng vừa gọi điện thoại vừa chạy ngày càng xa của Lôi Húc Minh.

Cái người lo lắng gọi điện thoại ban nãy, là em trai của anh sao? Là cái người việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ càng mới làm, luôn chú ý giữ khoảng cách với người khác, em trai của anh đây sao?

Bóng dáng Lôi Húc Minh mất hút ở chỗ ngoặt.

Lôi Húc Dương từ từ thoát khỏi sự kinh ngạc, trên khuôn mặt màu đồng góc cạnh rõ ràng hiện lên nụ cười tươi rói.

Chỉ là bạn bè?

Đi lừa quỷ đi.

Cổng viện vào ban đêm cũng không có nhiều người qua lại.

Anh bước nhanh ra khỏi thang máy, liền thấy xa xa bóng dáng ba người đứng lặng trước cổng.

Tiểu Cố cao nhất, quần áo bác sĩ màu trắng cũng dễ thấy nhất. Âu Dương Đông Tây tóc màu cam, ở trong bóng đêm cũng giống như cái đèn tín hiệu, nhưng mà ánh mắt anh ngay khắc đầu tiên lại chỉ nhìn thấy người không cao không thấp đứng giữa bọn họ, người có mái tóc đen buộc lại. Từ khoảng khắc bốn mắt chạm nhau, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi cô.

Anh nhanh chóng bước qua.

Trên tay cô quần một lớp băng gạc rất dày, sắc mặt hơi tái đi.

Dường như có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng mà lại không biết rốt cuộc nên hỏi cái gì.

Một bước hai bước ba bước.....

“Vết thương thế nào?” Vấn đề này rất ngu xuẩn, quần nhiều băng gạc như vậy vẫn mơ hồ thấy màu đỏ máu, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Bốn bước năm bước sáu bước.....

“Có đau không?” Vấn đề này lại càng ngu xuẩn hơn, muốn biết có đau không tự mình cắt thử thì biết.

Bảy bước tám bước chín bước.....

“Sao lại làm như thế?” Đúng, vấn đề này coi như có chút đầu óc, nhưng mà giải thích rất tốn thời gian, mà dáng vẻ của cô hình như rất cần nghỉ ngơi.

Mười bước mười một bước mười hai bước. . . . .

Các vấn đề liên tiếp lóe lên trong đầu anh, nhưng mà đến lúc người thật sự đứng ở trước mặt cô, gần gũi như vậy nhìn sắc mặt cô mất đi vẻ hồng hào, nhìn tay cô quần lớp băng gạc dày, tất cả những gì muốn nói đều nghẹn ở cổ họng, chỉ cảm thấy một sợi dây nhỏ cuốn lấy trái tim anh, kéo một chút kéo một chút là đau đớn đến không thở nổi.

“Hi!” Cô chớp chớp mắt, thấy anh không nói gì, liền giơ tay lên học Dr.Slump [35] chào hỏi trước.

Yết hầu anh giật giật, nghĩ muốn đè nén sự buồn rầu đang nẩy lên trong ngực, mà không sao làm được.

“Từ Nam Kinh trở về lúc nào vậy?”

“.....Vừa xong.” Anh mơ hồ trả lời.

“Yên tâm yên tâm, tôi đã giúp anh trai anh thuyết phục rồi.” Cô vỗ vỗ ngực, rất có tư thế của một lão tướng lão luyện ra trận, nhưng mà ngay lập tức nhận được ánh mắt hình viên đạn của Tiểu Cố, ngoan ngoãn bỏ tay xuống.

“Sao lại thành thế này?” Ánh mắt anh lướt xuống tay của cô.

“Cái này a, ban nãy cùng học trò của anh trai anh gọt táo ăn, không cẩn thận thành thế này, rất thần kỳ.” Cô lại nở nụ cười vô lại.

Ánh mắt anh trầm xuống. Mấy câu nói này, ai tin? Nhưng mà đợi sau này có thời gian anh sẽ làm rõ ràng xem đã xảy ra chuyện gì.

“Xe tới rồi.” Tiểu Cố ôm vai cô, dẫn cô đến Taxi vừa dừng lại bên cạnh bọn họ.

“Tôi đi trước đây.” Cô đưa tay lên lần lượt giật giật ngón tay, “Bye.”

Trong thân thể không hiểu từ đâu bất ngờ có một dòng cảm xúc buồn phiền khó chịu chảy đến, anh không có cách nào nghiên cứu phân tích, chỉ là bất giác bước từng bước tới trước, giữ thân thể đang sai bước tới Taxi kia lại: “Không bằng để tôi đưa cô về?”

“Cái gì?” Lục Phồn Tinh hơi bất ngờ.

“Để cho Tây Tây đưa cô ấy về, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Tiểu Cố kéo cái tay ngăn cản cô của anh ra, nhét Lục Phồn Tinh vào trong taxi, đóng cửa lại.

“Có chuyện gì?” Anh nhìn xe taxi đang đi xa dần, mặc dù thấy trong cơ thể vô cùng nặng nề, lời nói ra vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ.

“Tinh Tinh có chứng xuất ứ.”

“Cái gì?” Anh chấn động, đột ngột quay đầu lại.

Về mặt Tiểu Cố rất nghiêm túc: “Cho nên nếu không thể cho cô ấy cảm giác an toàn, đừng có tùy tiện trêu chọc cô ấy.”

~~~~~

Ban đêm, trong xe , trên đường.

——Tình Tình có chứng uất ức. Cái chết với cô ấy mà nói, là một loại hạnh phúc.

Cho nên lần trước cô ấy kéo cô gái kia đi cũng không phải muốn thuyết phục, sự liều mạng đó thật ra chính là muốn chết ? Lần này, chỉ sợ cũng như vậy.

——Lúc tôi gặp Tình Tình, cô ấy đã chịu đói nhiều ngày, đang ăn xin. Cô ấy không có người thân, không có tiền bạc không có giấy chứng nhận sức khỏe, bằng tốt nghiệp đại học cũng không lấy được, tìm không được việc, chỉ còn cách đi ăn xin. Chúng ta có lẽ rất khó tưởng tượng được, đến tột cùng phải đói tới mức nào, mới có thể từ bỏ tôn nghiêm của mình mà đi ăn xin.

Cho nên mỗi lần Tiểu Cố nghe thấy Tình Tình gọi mình là ăn xin mới tức giận như vậy, bởi vì đoạn quá khứ kia, đối với cô ấy mà nói, là tai họa, Tiểu Cố hy vọng cô có thể quên đi. Anh cũng rất hy vọng.

——cái di động rách nát kia là của một người bạn đã mất để lại cho cô ấy, hình như nó làm cho cô ấy bận bịu giúp đỡ người đó, cho nên cô ấy mới có lý do sống tới giờ. Nếu một ngày nào đó anh không thấy di động của cô ấy, vậy phải cẩn thận. Sao? Chẳng lẽ anh không phát hiện cô ấy sống như là mỗi ngày đều là ngày cuối cùng mình còn sống trên đời sao?

Anh thật sự không hề phát hiện. Chỉ biết cô muốn làm gì lập tức sẽ làm ngay, dường như sợ sẽ không kịp vậy. Ở Phụng Hoàng cũng vậy, đi Thượng Hải cũng vậy.

Cô gái thẳng thắn từng làm cho anh vô cùng hâm mộ đến tột cùng là người như thế nào?

Ngực Lôi Húc Minh bỗng chốc giống như bị lòi kéo thắt chặt lại.

——cho nên nếu không thể cho cô ấy cảm giác an toàn, đừng tùy tiện trêu chọc cô ấy.

Mẹ nó, chỉ là bạn bè mà thôi, trêu chọc cái gì chứ?

Anh khó chịu đầm xuống tay lái.

Thật sự chỉ là bạn bè thôi sao? Trong lòng có giọng nói vang lên rất rõ ràng. Nếu chỉ là bạn bè, vậy người buồn bực cái gì chứ, lúc thấy Tiểu Cố ôm cô, tức giận cái gì chứ?

Anh thích hơn người! Anh biết cảm giác thực sự thích một người là như thế nào!

Phải, phải là khi không gặp được cô ấy thì muốn gặp cô ấy, khi gặp rồi vẫn cảm thấy nhìn không đủ, ở bên cô ấy, tìm sẽ không tìm được mà đập nhanh hơn.

Mà đối với Lục Phồn Tinh, lúc không gặp được muốn gặp, có.

Gặp rồi vẫn cảm thấy nhìn không đủ, không có.

Tìm đập nhanh hơn, không có.

Ở bên cô ấy, chỉ là..... chỉ là cảm thấy rất thoải mái, thoải mái đến mức không muốn rời đi mà thôi.

Nhưng mà hôm nay sao lại thành như vậy?

Trong nháy mắt khi nghe thấy cô bị thương, cái cảm giác như sóng lớn dâng trào kia là vì cái gì? Cái cảm xúc hỗn loạn mất bình tĩnh kia là vì cái gì? Khoảng khắc đó chỉ có câu hỏi “Vì sao cô lại bị thương” không ngừng khuếch trương trong đầu óc anh, chiếm giữ mọi cảm xúc của anh, lại là vì sao?

Vì sao mình lại trở lên phiền muộn như thế?

Di động rung hồi lâu cuối cùng cũng lấy được sự chú ý của anh.

Tùy tay nhét tai nghe điện thoại màu lam vào trong tai, ấn nút trả lời, trầm thấp nói: “A lô.”

“A lô?” Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nữ quen thuộc.

Xe vội vàng thắng lại, giọng nói anh căng thẳng: “Làm sao vậy? Miệng vết thương có vấn đề gì? Hay là Taxi có vấn đề gì? Đều tại tôi, lúc này nên kiên quyết đưa cô về. Bây giờ đang ở đâu?”

“.....” Đầu dây bên kia hình như bị dọa rồi, nhất thời nói không nên lời, “Lôi, anh không phải nhận nhầm ai rồi chứ?”

Anh bị một cái chùy lớn vô hình tàn nhẫn đánh một cái, đầu óc nháy mắt trống rỗng, không nghĩ được cái gì.

Phồn Tinh sẽ không gọi anh như thế, gọi anh như này chỉ có một người mà thôi. Người kia từng làm anh yêu thật sâu suốt năm năm, người kia từng làm anh nhớ thương tới mức tưởng như cả đời sẽ không quên được.

Nhưng mà mình đã bao nhiêu lâu không nghĩ về cô? Vì sao đã lâu như vậy rồi mà không hề nghĩ tới cô? Thậm chí khi nhận điện thoại nghe giọng nói ấy cũng không hề nhớ tới cô.

”A lô, A lô, A lô? Làm sao vậy? Lôi, anh còn đó không?”

Anh lấy lại bình tĩnh: “Ừ.”

“Tháng sau em kết hôn, anh có rảnh không?”

“Có a.” Anh cười yếu ớt, biết không phải Phồn Tinh gặp chuyện không may khiến anh nhẹ nhàng thờ ra, cô kết hôn cũng không gọi lên cho anh chút cảm giác nào, “Nhưng mà làm gì có ai muốn phát thiệp mời lại hỏi người khác có rảnh không, hay định ai đến được thì mới phát thiệp mời, ai không đến đành phải tự nhận mình xui xẻo thôi.”

“Ai nha, học theo anh, hỏi trước rõ ràng, đỡ lãng phí tiền thiệp mời.” Cô sang sảng cười nói.

Anh cười một tiếng.

“Đến lúc đó em bảo Tô mang thiệp mời đến cho anh.”

“Được.” Anh sau khi nói tạm biệt với cô, cất tai nghe, cũng không vội vàng khởi động xe, hạ kính, để cho khí lạnh tràn vào trong xe, làm lạnh đầu óc rối loạn của anh.

Anh nhắm mắt rồi mở ra, ánh mắt trấn tĩnh hơn nhiều.

Phồn Tinh. Phồn, Tinh.

Nhớ kỹ tên cô như vậy, tim đập vẫn bình thường như cũ, chỉ là nơi gần sát ngực không rõ có cái gì nóng lên, tại nơi ban đêm lạnh lẽo này lại đặc biệt ấm áp.

Khi xưa thích người kia, trái tim vẫn trống rỗng, cho nên sau khi liếc mắt một cái, đã bị đánh gục, trong lòng trong mắt đều là cô ấy, không có chỗ cho những người khác. Yêu rất mãnh liệt, vì thế rất dễ dàng hiểu được mình thích cô ấy.

Phồn Tinh thì khác.

Phồn Tinh từng chút từng chút thấm vào tim anh, từng chút từng chút dần cái người vốn ở trong đó ra ngoài.

Lặng yên không tiếng động, khiến cho anh không biết mình đã thích cô từ bao giờ.

Con đường tình yêu này, rất nhiều lúc không có xe tốc hành, có lẽ vào cái ngày gặp cô ở bến xe, cũng là lúc anh cần phải thay đổi đón chuyển xe thông dong chậm rãi.

[29] Cyrano de Bergerac : Cyrano de Bergerac là nhân vật chính trong bộ phim cùng tên do Jean-Paul Rappeneau đạo diễn. Cyrano de Bergerac là một lãng tử, một kiếm khách đại tài và một nhà thơ lãng mạn của thành Paris, anh ta có một cái mũi rất to (huge nose) , và rất có tài tán tỉnh,

(Ý của PT ở đây là nếu biết tán tỉnh thô lộ thì may ra còn hy vọng chứ im lặng thì chỉ có đường chết :))

[30] Nguyệt hắc phong cao: Đây là một thành ngữ tiếng Hán chỉ hoàn cảnh hiềm ác. Hiều hôm na là đêm đen không có trăng, gió cũng rất lớn.

[31] Gian thi : gian dâm với người chết (= =!!!)

[32] 黄色 :Đây là từ mà Sát Sát dùng, có nghĩa là màu vàng, cũng có nghĩa là hủ bại. Sát Sát là nói PT đầu óc hủ bại, còn PT lại cố tình hiểu nó thành màu vàng.

[33] Lưu Tam Nhi: theo mình đây là ý chỉ Lưu Bang. Trong Hồng Môn Yến, Lưu Bang đã giả vờ đi giải để trốn thoát sự truy sát của Hạng Vũ.

[34] GL : girls’ love – đồng tính luyến ái nữ.

[35] Dr.Slump là một loạt manga Nhật Bản do Akira Toriyama sáng tác

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Trong lúc giặt mình, lại nhớ tới những ngày tháng đẹp đẽ ở Phụng Hoàng.

~~~~~  
Đi ra từ công ty cung cấp thực phẩm, một mái đầu hơi trướng mắt thu hút tầm mắt của Lôi Húc Minh, liếc mắt một cái anh đã nhìn thấy một bóng dáng đồ rục bên kia đường.

Dạo này cứ hay gặp gỡ một cách quỷ dị như này.

Vốn còn đang nhồi đầy đầu số má, thoáng cái đầu óc liền trở lên nhàn nhả thoải mái, khiến anh bất giác mỉm cười, hai tay theo thói quen đút vào túi quần, dựa lưng vào tường, đầu hơi cúi về phía trước quan sát xem cô đang làm gì.

Mọi người ai ai cũng vội vàng qua đường, thỉnh thoảng có một hai ánh mắt lướt qua anh, nhưng cũng không có ai thật sự để ý.

Cô mặc một cái áo bông đỏ kiểu Trung Quốc đầy túi phồng lên, mái tóc thật dài vẫn buộc thành hai bím— thật ra tóc của cô rất mềm, ngày trước để buộc thành hai cái bím tóc vênh lên buống bình kia chắc phải dùng không ít keo vuốt—lưng vẫn là cái túi lớn siêu cấp vô địch vũ trụ kia, mấy thứ đó đều coi như bình thường, toàn thân trên dưới khoa trương nhất có lẽ là cái mũi con thỏ đội trên đầu cô, hai cái tai thỏ thật dài thõng xuống sau đầu cô, cùng với động tác nhảy qua nhảy lại trước tủ kính nhà người ta của cô, đúng là rất đáng yêu, chỉ là hình như cô đã sớm quen tuy rằng đáng về mình nhìn như học sinh nhưng thực ra đã gần 30 tuổi rồi.

Dường như cô mỗi năm đều dần dần ngừng trưởng thành, giống như Peter Pan vậy.

Ngày đó, sau khi nhận ra người mình thật sự yêu là ai, anh đã đi tìm gặp người đầu tiên mình yêu kia.

“Sao tự nhiên lại mời em ăn cơm?”

“Muốn mời người khác ăn cơm còn phải tìm lý do sao?” Anh nhìn lại cô. Tóc của cô vẫn để qua bả vai như trước, tùy ý cười rộ lên, vẫn giống hệt như trước kia, không có gì khác biệt.

“Làm gì mà nhìn chăm chăm em như vậy?” Cô sờ sờ mặt, “Cảnh cáo anh, không được phép nói đến nếp nhăn linh tinh.”

Anh nở nụ cười, hơi nghiêng người về phía trước, đưa thực đơn qua: “Gọi món đi.”

“A.” Cô cảm lấy, vùi đầu vào nghiên cứu.

Anh lặng lẽ nhìn cô.

Thật sự, cô không thay đổi chút nào. Anh biết.

Người thay đổi là anh. Là trái tim của anh.

Người ngồi trước mặt anh đây vẫn là người con gái trước kia, nhưng mà trái tim anh đã hoàn toàn thay đổi rồi.

“Thật khó quá, nhà hàng của anh không bằng anh giới thiệu. ....” Cô ngẩng đầu khỏi tờ thực đơn, đúng lúc nhìn thẳng vào mắt anh, “Sao lại nhìn em như vậy? Này, đừng nói với em là anh đã thầm yêu em rất lâu rồi nha.”

Anh đưa thực đơn cho người phục vụ vẫn đợi bên cạnh: “Bảo nhà bếp làm hai phần đồ ăn cá nhân mang lên, làm nhanh một chút.” Sau đó chăm chú nhìn cô, không hề mở miệng nói chuyện, đến tận lúc cô gần như mất hết kiên nhẫn, mới chậm rãi lên tiếng: “Em nói đúng rồi.”

“Cái gì?” Cô ngẩn người.

“Anh thầm yêu em rất lâu rồi.” Anh dường như hoàn toàn không biết mình vừa ném quả bom như thế nào.

Cô bứt rứt đứng dậy: “Lôi. ....Em, em luôn coi anh là bạn tốt. ....Em, cuối tuần sau em sẽ kết hôn. ....Anh cũng biết. ....Thật xin lỗi. ....”

“Ừm.” Anh lạnh lạnh bỏ thêm một chữ, thêm vào đó là một nụ cười bốn cọt.

“Cái gì?!” Cô lại ngẩn người, nhìn như sắp phát điên, “Anh đùa giỡn em?!”

“Không phải.” Anh rũ mắt nhìn chén trà trong tay cười: “Anh từng thầm yêu em, rất lâu, lâu đến mức anh tưởng rằng nó sẽ kéo dài đến lúc sinh mệnh của anh kết thúc.”

Cô buông chén trà xuống, có chút hốt hoảng: “Thật xin lỗi....”

“Không cần phải xin lỗi.” Anh cười cười.

“Cho nên.....” Cô nhìn nụ cười thanh thản của anh, biết rằng những lời anh nói đều là thật, cố đoán dụng ý của anh, “Anh bây giờ đã tìm được một nửa của mình rồi?”

Tầm mắt anh dừng trên người cô, lại giống như không hề nhìn cô: “Từng có lúc cứ nhìn em như bây giờ sẽ cảm thấy thật hạnh phúc, mong rằng cứ mãi mãi như thế, đến năm tháng cuối cùng. Bây giờ.....”

“Bây giờ như thế nào?” Cô mỉm cười đón nhận ánh mắt dịu dàng xuyên thấu của anh, tiếp lời anh nói.

Bây giờ?

Bây giờ, anh chỉ nhìn thấy bóng dáng kia, muốn đem cô in thật sâu vào sinh mệnh của mình.

Trái tim anh rất nhỏ, không thể cùng một lúc chứa được hai người, cho nên nhất định phải kết thúc một đoạn tình cảm trước kia.

Anh cáo biệt với người kia, đem tất cả chuyện xưa nói hết một lần, không có tiếc nuối.

Từ nay về sau, tất cả tình cảm của anh, sinh mệnh của anh đều thuộc về anh, chờ một ngày cô quay đầu lại, chờ một ngày cô nhìn thấy anh.

~~~~~

Người không đáng yêu bằng ta, người không đáng yêu bằng ta.

Lục Phồn Tinh nhàm chán đùa giỡn trước tủ kính nhảy tới nhảy lui khiêu khích một con thỏ, còn thương thương bừa bãi làm mất quý. Chính là đại gia thô thật ương ngạnh, cô nhảy nửa ngày cũng không thêm đề ý đến cô.

Nhưng mà nếu nó đề ý đến cô, cô chắc là bị dọa chạy mất dép đi?

Lục Phồn Tinh vuốt cằm tường tượng cảnh tượng kia, bật cười hắc hắc. Cô vừa hoàn thành một bản thiết kế, nên muốn đi mua vài thứ linh tinh tự khảo chính mình.

Luôn cảm thấy có tầm mắt dính lấy người mình, là lạ. Giác quan thứ sáu của cô từ trước tới nay không linh nghiệm, nhưng mà đây là cảm giác của cô.

Cô bỗng nhiên quay đầu, cái tai thỏ cùng mái tóc dài bay lên trong gió, lúc chứng nó một lần nữa rơi xuống người cô, cũng là lúc cô thấy anh.

Anh ở ngay đường đối diện, ánh tà dương lưu luyến trên mái tóc đen, phản chiếu như tơ lụa bóng láng, khuôn mặt thanh tú ẩn sau gọng kính, áo len đen cao cổ tùy ý phối hợp với áo gió màu xanh đen, nghiêng người dựa vào tường, gió thổi tung một góc áo anh, thổi qua nụ cười tủm tỉm của anh.

Trong nháy mắt đó, có cảm giác gì đó tương như đã vĩnh viễn bị chôn vùi, nhân lúc cô lơ đãng mà tách ra một khe hở nhỏ bé, thấm ra, thấm ướt khuôn mặt bị gió thổi khô cạn nghiêm trọng.

Khoé miệng còn chưa kịp nhếch lên, ánh mắt đã tràn đầy ý cười ảm ướt. Từ trước đến nay, cô luôn không e dè thể hiện sự vui vẻ của mình, dù cho chỉ có một chút mà thôi.

“Sao anh lại ở đây?”

“Đi ngang qua.” Anh đáp ngắn gọn, đưa tay sờ sờ cái gọng kính màu đen nặng nề không có mắt kính, “Đây là cái gì?”

Cô vội đỡ lấy cái gọng kính không to quá khổ chuẩn bị rơi xuống: “Cosplay a.”

“Harry Potter?”

Thật đáng tiếc, giác quan thứ sáu của anh ở phương diện này chưa bao giờ chuẩn xác. Cô tròn mắt mất phần nộ: “Dr Slump đó.”

“À?”

“Dr Slump cũng không biết, anh có tuổi thơ không a?” Ách, đoạn đối thoại này sao nghe quen vậy, cô theo bản năng tự mình thốt lên: “Tuổi thơ thế nào? Nếu giống cô như thế này, thật xin lỗi, quả thật không có.....”

Hai người trăm miệng một lời nói xong, liếc nhìn nhau, cười ha ha.

“Thật là,” cô đè ép ý cười, lại tròn trắng mắt, “Đứng trên đường cười như điên, khí chất thực nữ của tôi bị anh làm hỏng hết rồi!”

“Thực nữ?” Anh sợ hãi than, sáp lại gần cô, lúi lét kéo mái tóc trước ngực cô.

“Không được nghịch linh tinh, tôi mà rụng tóc đều là tại anh hết.” Cô giật lại mái tóc của mình, người đàn ông này, không biết sao lại thành thế này, sau có một đêm liền trở lên phong lưu phóng khoáng, rõ ràng vẫn là anh ta, lông mi mắt mũi đều không thay đổi gì, nhưng mà cái loại ánh mắt và giọng điệu này, đều trở lên thân thiết hơn nhiều, hại cô thường xuyên hiểu lầm.

Chính là, làm sao có thể? Anh có lẽ chính là người đàn ông khó thay lòng đổi dạ nhất thế giới này đi.

“Không phải cô đang gấp rút hoàn thành thiết kế sao? Sao lại ở chỗ này?” Vài ngày không nhìn thấy cô, người ở Dương Quy nói cô bế quan thiết kế đến trời đất tối tăm mù mịt, không tiếp khách.

“Người ngoài hành tinh bắt cóc tôi, sau khi nghiên cứu xong phát hiện tôi cũng bình thường giống như người trái đất, liền đem tôi thả về đây—ngu ngốc, thật rõ ràng là tôi xuất quan nha.” Cô vô cùng đắc ý, nhẩy lơi chơi đến đường cũng bắt đầu lác lư.

“Luyện thành tuyệt thế thần công?” Anh ở bên phụ họa cô, chậm rãi tiêu sái.

“Độc lòng nghiên cứu ra một quyền hướng dương bảo điển, anh muốn luyện không?” Cô tà nghệ nhìn anh, chột cười ra tiếng, “Không đúng không đúng, anh luyện đồng tử công thì thích hợp hơn.”

“Cười tôi?” giọng điệu anh đầy uy hiếp, cầm khuỷa tay cô kéo cô vào trong lồng ngực mình, lời nói và hơi thở nóng hổi của anh vồn bên tai cô, “Cô , cười, tôi?”

Mặc dù cách tầng tầng quần áo, nhiệt độ cơ thể anh vẫn như cũ vồn trên cái cổ tinh tế trắng nõn của cô, theo nguyên lý truyền nhiệt, mặt cô nóng lên.

Cô hoảng hốt, giẫy khỏi sự giam cầm của anh, không xoay người lại, sợ anh thấy khuôn mặt như rặng mây đỏ trên không trung của mình: “Tiếp theo vị lão huynh kia, có muốn cùng tôi đi ngắm hạnh phúc không?”

“Ngắm hạnh phúc?” Hạnh phúc có thể ngắm được sao?

“Phải.” Cô gật gật đầu, “Muốn thì đi theo tôi.”

Anh nhìn cô chậm rãi chạy nhảy về phía trước, hai cái tai thỏ sau đầu nhẹ nhàng lắc lư, cúi đầu cười cười, nhanh chóng đi theo.

Cô dẫn anh tới một cây cầu, cô ngồi trên lan can, hai chân đung đưa giữa không trung.

“Hạnh phúc ở chỗ nào?” Anh nhìn cô. Cứ cảm thấy câu hỏi này dường như là ở ca khúc nào đó, mùa xuân ở nơi nào a mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở trong tim bạn nhỏ kia. ... Lâu lắm rồi, nhớ lắm ca từ không phải lỗi của anh, anh cũng là có tuổi thơ.

“Lập tức có giờ.” Cô nhìn về một phương hướng, không yên lòng trả lời.

“Đến rồi đến rồi.” Cô chỉ về phía tòa cao ốc gần cây cầu, “Nhìn mau nhìn mau.”

Anh theo hướng cô chỉ nhìn qua, cũng không phát hiện ra cái gì kỳ quan thứ tám của thế giới a, cái gì phong cảnh đẹp đẽ và vân vân, chỉ nhìn thấy một cô gái bình thường hơi mập mạp và một người đàn ông tuấn tú mặc quần áo bác sĩ. Người đàn ông gần như dựa hẳn vào cô gái mập mạp, hình như là làm nũng. Cô gái bị anh ta quấn lấy về mặt có chút ảo não, nhưng mà có thể thấy được cũng không phải chán ghét, chỉ là thẹn thùng mà thôi.

“Hạnh phúc đâu?”

“Chính là đó a.” Thật sự là thai phàm mắt thường, hạnh phúc cũng không nhìn ra. Cô nhảy khỏi lan can xoay người, phía trước cầu trống trải, có thể nhìn thấy được ráng chiều vô cùng xinh đẹp, “Ráng chiều nơi này vô cùng xinh đẹp.”

“Có một thời gian tôi rất thích đến đây ngắm trời chiều. Ngày nào cũng đến, sau đó lại phát hiện mỗi ngày cứ đến thời gian tan tầm, hai người kia sẽ xuất hiện, cảm thấy ngắm nhìn hành động của bọn họ rất vui vẻ, còn hay hơn là ngắm nhìn trời chiều, liền chú ý đến bọn họ. Ngắm suốt một thời gian, mới biết được, cô gái kia làm việc trong tòa cao ốc. Phòng khám đối diện tòa cao ốc chính là của bác sĩ kia, chỉ cách một đoạn đường ngắn như vậy, chính là ngày nào anh ta cũng phải đi đón bà cổ của anh ta. Cảm thấy cô gái kia thật là hạnh phúc. Tiếp sau đó, mới nghe nói bác sĩ kia là người mù, để có thể đón cô ấy, phải trả rất nhiều tiền để thuê cửa hàng đối diện kia, lại càng cảm thấy cô ấy đúng là vô cùng hạnh phúc.” Cô nhìn về phía xa, mỉm cười, “Nói cho anh biết một bí mật nha, bọn họ với tôi mà nói chính là hạnh phúc của thế gian này, anh với tôi mà nói, chính là hy vọng.”

“Hy vọng?” Trái tim anh không không chế được đập điên cuồng, liệu có phải như những gì anh nghĩ không?

“Đúng, hy vọng.” Cô không chú ý tới lời nói của anh có chút khản trương, một mạch nói hết, “Trong những người mà tôi gặp, còn sống có lẽ chỉ có anh là một lòng một dạ nhất. Thấy anh, mới cảm thấy, có lẽ thế giới này vẫn còn một tia ánh sáng nhạt.” Cô cười, quay lại vỗ vỗ vai anh, hô khẩu hiệu cổ vũ, “Cho nên, anh nhất định phải giữ gìn thật tốt nha, không nên phụ lại sự kì vọng của Đảng và nhân dân.”

Trái tim giống như mặt trời lặn cùng nhau rút xuống, sắc trời tối sầm lại.

Anh nghe cổ họng khô khốc của mình khó khăn lắm mới phát ra âm thanh: “Nếu....”

“Nếu tôi nóitôi đã thay đổi thì sao.....” Anh dựa lưng vào lan can, nghiêng đầu nhìn cô cười khổ.

Cô kinh ngạc đến mức không thể nhúc nhích.

“Nếu, tôi nói người đó là cô thì sao?” Ngay sau đó, anh ném quả bom thứ hai.

~~~~~

Màn đêm mở ra. Dừng màu sắc tối tăm về lên khoảng cách giữa anh và cô.

Vì sao có thể nhìn rõ ràng như vậy, mà khoảng cách lại xa xôi như thế?

“Oa ha ha ha ha ha ha ——” Lôi Húc Dương ngồi trên bàn làm việc vô cùng kích động cất giọng cười lớn: “Lão Nhị, mày cũng quá kém đi, oa ha ha ha ha ha ha ha, lần đầu tiên động lòng thổ lộ người ta hoàn toàn nghe không hiểu, lần thứ hai rốt cuộc nói người khác nghe hiểu, cư nhiên dọa người ta chạy mất.....”

Tiếng cười của anh cực kỳ chói tai.

Lôi Húc Minh nhú mày, giọng nói mang ý tứ cảnh cáo sâu sa: “Anh?” Anh tìm anh ấy đến để giúp mình nghĩ cách, không phải gọi anh ấy tới đây cười mình.

“Một tẹo thôi, mày để cho tao cười một tẹo. Tao ngừng ngay là được chứ gì.” Lôi Húc Dương nhin không được giờ tay ra hiệu, cười sung sướng một hồi mới miễn cưỡng ngừng lại, “Cô ấy nói gì?”

Lôi Húc Minh nhìn thoáng qua Lôi Húc Dương đang ngồi bên kia lại chuẩn bị ngoác miệng ra cười, lời nói tới miệng rồi lại nuốt xuống.

Lôi Húc Dương vội che miệng lại: “Tao không cười, tao thật sự không cười.”

“Cô ấy chẳng nói gì cả.” giọng nói vững chãi có pha chút chán nản vang lên.

Cô chạy mất.

Sau khi anh nói xong câu đó, chạy mất tăm, không cho anh cơ hội giữ lại.

Anh nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô. Tình cảm của anh làm cho cô hoảng sợ, anh không hiểu.

Đàn ông cùng đàn ông bàn luận vấn đề tình cảm thật là vô cùng vớ vẩn, nhưng mà anh cũng không có nuôi dưỡng mấy hồng nhan tri kỷ để bây giờ giúp anh phân ưu giải nạn, đành phải tìm bác sĩ cứu ngựa sống thành ngựa chết.

Án đường của Lôi Húc Dương nhú lại, môi mím chặt lo lắng rất lâu, mới nghẹn ra một câu: “Không thể nha.....” Dáng vẻ của cô bé Lục gia đối với Lão Nhị rõ ràng không phải vô tình.

“Sự thật chính là như vậy.” Anh cười khổ một tiếng.

Lôi Húc Dương cầm bánh ngọt đầu bếp mới mang tới cắn một miếng to, nghiền ngẫm xem em trai nên làm như thế nào thì tốt hơn. Kinh nghiệm trốn phụ nữ thì anh không nhiều bằng Lão Nhị, nhưng mà kinh nghiệm tán gái thì anh phong phú hơn Lão Nhị nhiều, suy nghĩ a suy nghĩ a, rốt cuộc anh cũng nghĩ được một cái, vỗ đùi: “Không bằng làm trò diễn kịch đi, thử xem có phải chàng hữu tình, muội có ý không?”

“Diễn cái gì?”

“Kinh Kha hành thích Tần vương—ai nha, đùa thôi đùa thôi, tao thấy không khí quá nghiêm túc muốn mọi người thoải mái một chút thôi, ” Lôi Húc Dương bắt được cái gạt tàn Lôi Húc Minh ném tới, ” Ý của tao là, không bằng mày tìm một người phụ nữ đến diễn vai bạn gái của mày, thử xem có bị kích thích không? Mấy ngày trước không phải suốt ngày làm việc này sao? Nhưng mà đều giúp người khác, bây giờ tự mình dùng a. Ghen tuông quả thật là phương pháp kích thích trực tiếp nhất, có thể làm người ta hiểu được trái tim của mình. Chị dâu siêu cấp của mày năm đó chính là dùng chiêu này hàng phục tao.”

Lôi Húc Dương một hồi nói cả tràng dài, nhưng mà Lôi Húc Minh lại chẳng nói gì, anh vuron qua bàn vỗ vỗ vai Lôi Húc Minh: “Thế nào? Không tìm được người giúp người diễn? Tao tìm giúp mày a, tao quen biết rất nhiều người mẫu. Nếu không được để chị dâu mày ra trận trước, loại tình cảm gia đình loạn luân này chắc chắn sẽ càng kích thích cô ấy. Này, rốt cuộc mày thấy thế nào a?”

“Không được.” Lôi Húc Minh nhếch mày, ngắn gọn một câu.

“Vì sao?” Lôi Húc Dương ngẩn ngơ. Chuyện tình cảm mà anh nói nửa ngày đều vô ích? Không thể nha, đây đều là kinh nghiệm tình hoa anh tích lũy bao năm a.

“Có người càng kích thích trốn càng sâu.” Đàn ông và phụ nữ khác nhau, đàn ông là con bò tốt, thấy có vãi đỏ vấy trước mặt sẽ hăng hái tiến về phía trước. Phụ nữ không như vậy, lòng dạ phụ nữ trăm chuyển ngàn xoay, không ai hiểu nổi, cô ấy rốt cuộc sẽ làm gì.

“Nhưng mà mày không thử làm sao biết cô ấy thuộc loại nào? Nói không chừng chỉ cần thử một lần cô ấy đã là của mày?” Lôi Húc Dương lôi kéo anh, “Nếu vừa thấy mạnh mẽ không đúng cái, ngay lập tức giải thích với cô ấy là được rồi.”

Thử một lần, chỉ cần thử một lần. . . . .

Tâm tư Lôi Húc Minh bắt đầu lay động, nhưng mà lập tức lại yên lặng ngay: “Vẫn không được.”

“Lại làm sao?” Lôi Húc Dương mặt mày kêu lên, thật là muốn kêu trời.

Lôi Húc Minh mím môi, không nói gì.

Dùng ghen tuông để kích thích một người, không phải chua xót, mà là đau đớn. Dù bọn họ làm thế nào để hiểu rõ, anh cũng không muốn cô phải chịu một chút đau đớn nào. Có lẽ cô đối với anh vô tình, nhưng mà vạn nhất có ý thì sao? Dù cho chỉ có một chút khả năng có thể làm cho cô đau đớn, anh cũng không muốn thử.

Huỳnh đệ liền tâm. Nhìn vẻ mặt của Lôi Húc Minh, Lôi Húc Dương cuối cùng vẫn đoán được nguyên nhân, nghiêm nghị hiềm thấy mở miệng khuyên nhủ: “Lão Nhị, luôn đi lo lắng cho người khác, còn mày thì phải làm sao?”

“Luôn luôn có cách khác.” Anh nở nụ cười.

“Lão Nhị a. . . . .” Lôi Húc Dương vẫn cảm thấy nên mở miệng khuyên nhủ em trai mình không cần cứng nhắc như vậy, phụ nữ ý mà, lúc cần tàn nhẫn vẫn phải tàn nhẫn một chút. . . . . Tuy rằng chính anh cũng không có lập trường gì mà nói mấy câu đó, bởi vì anh cũng không thể nào tàn nhẫn với bà xã của mình.

“Em nhận điện thoại đi.” Lôi Húc Minh ra dấu tạm dừng, “Đúng. . . . . Là tôi. . . . . Sát Sát à, sao vậy? . . . . . Cái gì? . . . . . Được, tôi qua bây giờ.”

Lôi Húc Dương dùng ánh mắt kỳ quái nhìn em trai mình sau khi nhận điện thoại liền đứng dậy đi ra cửa: “Làm sao vậy?” Tiểu tử này, bây giờ không phải là nên ở đây ngoan ngoãn nhận sự dạy dỗ của Lão Đại sao?

“Phồn Tinh đã xảy ra chuyện. Chúng ta tán gẫu sau.” Anh đáp ngắn gọn một câu, người đã biến mất khỏi cửa.

“Sao lại thành thế này?” Lôi Húc Minh nhận được điện thoại của Âu Dương Sát Sát liền lập tức chạy đến Dương Quy, đã thấy Lục Phồn Tinh say túy lúy ngồi phịch ở quầy bar.

“Uống rượu quá độ.” Không phải quá rõ ràng sao?

“Các người làm gì để cô ấy uống nhiều rượu như vậy?” Án đường Lôi Húc Minh nhấn lại thành chữ Xuyên. [36]

“Cái đó phải hỏi anh.” Âu Dương Sát Sát lãnh lạnh liếc nhìn anh, “Hôm nay anh nói gì với cô ấy phải không?”

“Tôi. . . . .” Anh hơi dừng lại, cũng không nói tiếp, “Cô ấy không sao chứ.”

“Bây giờ thì chắc là không sao, nếu cứ ở đây nằm một buổi tối thì sẽ có sao.” Âu Dương Sát Sát không thêm đề ý nói, “Tiểu Cố đi họp ở nơi khác, Tây Tây đang bế quan viết tiểu thuyết, tôi phải trông quán, không ai chăm sóc cô ấy. Hơn nữa không có Tiểu Cố ở đây, chìa khóa của cô ấy tôi lại không tìm thấy, đêm nay cô ấy chắc là qua đêm ở đây.”

“Để tôi chăm sóc cô ấy đi.” Thốt ra, mới cảm thấy là không suy nghĩ cẩn thận. Cô nam quả nữ, người ta chưa hẳn đã tin tưởng mà giao người cho người.

“Nhanh đưa cô ấy đi nhanh đưa cô ấy đi, đừng có làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của tôi.” Không nghĩ tới giọng điệu Sát Sát cứ nhiên lại không kịp đợi như vậy.

Anh trái lại có chút thất thần: “Cái này. . . . .”

“Lôi Húc Minh,” Âu Dương Sát Sát nhìn về phía anh, trên mặt là sự nghiêm túc hiếm gặp, “Tinh Tinh đối với bất cứ chuyện gì cũng có thể mặt không đổi sắc bày ra vẻ bình tĩnh, em à, không một chút khốn đốn, cũng chỉ có anh mới có thể làm cô ấy uống nhiều rượu như hôm nay. Tuy rằng cô ấy không chịu nói gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy giao cô ấy cho anh là lựa chọn tốt nhất, tôi có thể tin tưởng anh không?”

Chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc như thế của Sát Sát, anh ngây người ngẩn ngơ, chậm rãi nở một nụ cười chân thành: “Xin tin tưởng tôi.”

Suốt dọc đường từ lúc ngồi lên xe đến lúc tới nhà anh, cô vẫn không hề hay biết gì, mặt đỏ bừng, ngây ngô, giống y hệt một con búp bê. Luôn làm anh kim lòng không được quay đầu nhìn cô.

Đi tới gara, dừng xe, anh nhẹ nhàng đẩy đẩy cô: “Đến rồi, dậy chứ?”

Không hề phản ứng.

Anh thờ dài, xuống xe vòng sang bên kia, mở cửa xe: “Nói trước nha, anh không phải có ý ăn đậu hũ của em–tuy rằng anh cũng rất muốn, nhưng mà lần này nguyên nhân thật sự là tại em.”

Đề đặt một người không có chút ý thức nào như cô lên lưng, anh đã tốn rất nhiều công sức, ban đêm ở đây lạnh như vậy, mà trên trán anh giàn giụa mồ hôi.

“Em mắc nợ tình cảm anh đó, tình duyên ngàn vạn lần chớ có quên, phải nhớ nhận ân huệ như rãnh nước nhỏ, phải dùng suối nguồn báo đáp, anh hùng cứu mỹ nhân, lấy thân báo đáp là hợp đạo lý.” Anh thoáng quay đầu lại răn dạy người sau lưng.

Rõ ràng biết cô không nghe thấy gì, còn muốn nói, lại còn nói toàn những lời gây thoe, nghĩ đến hành vi của chính mình, anh lại thờ dài.

Có lẽ chính bởi vì cô không nghe thấy, anh mới có thể bốc đồng bộc lộ hết cả suy nghĩ và trái tim đi, không cần quan tâm suy nghĩ của cô, chỉ tham lam quan tâm tới những gì mình muốn.

Từ gara ngầm đến thang máy còn một đoạn đường rất dài.

Đêm khuya, gara yên tĩnh lạnh lẽo, anh cổng cô đi, đi qua từng chiếc từng chiếc xe, có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình vang lên thật rõ ràng, và cả tiếng tim đập.

Cái gì lác lư vậy.

Cô mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nhìn rõ trước mặt là khung cảnh thật lố thời, cô thì thào lên tiếng: “Nhất định mình đang nằm mơ. ....”

Cô vui mặt vào vai anh, oa, hít sâu một hơi: “Hương vị của người thật giống anh ấy. ....”

Nhiệt độ nóng cháy của cơ thể cô thấm qua quần áo anh, truyền tới da thịt, trên da thịt mẫn cảm của anh, lưng anh hơi cứng lại, anh chợt thanh lọc cổ họng khô khốc: “Anh ấy là ai?”

“Lôi Húc Minh a.” Cô lác lác đầu, đầu thật nặng, có chút không hài lòng trả lời, người trong mộng cứ nhiên lại không biết ‘anh ấy’ là ai.

Anh biết cô còn chưa tỉnh, bởi vì tuy cô bình thường rất thích giả bộ non nớt, nhưng cũng chỉ giới hạn ở hành vi quái đản, chứ không nói chuyện gây thoe như thế. Bức cung một người có ý thức không rõ ràng là một hành vi rất dễ tiện, nhưng mà anh không ngăn cản được ham muốn biết chân tướng mọi chuyện của chính mình, khàn giọng hỏi: “Cô thích anh ta sao?”

Mặt của cô chôn trên lưng anh, lăm bắm câu gì đó, anh không nghe thấy, lại hỏi tiếp: “Cái gì?”

“Rất thích, rất thích.” cô không kiên nhẫn ngẩng đầu, cau mày than thở một tiếng, “Thật là phiền a.”

Cõi lòng anh nổ tung vì mừng rỡ.

Trong hơn ba mươi năm sinh mệnh của anh, chưa từng được nếm trải hương vị của lưỡng tình tương duyệt, anh không hề biết, hương vị này lại ngọt ngào như thế, đầy dục vọng của người ta đến mức điên cuồng như thế.

Anh muốn vứt bỏ hết lý trí ôm chặt cô gào thét, anh muốn, rất muốn–nhưng mà anh không thể, cô vẫn say.

“Vậy vì sao hôm nay lại chạy trốn?” Anh nhẹ giọng hỏi. Cô không biết rằng phản ứng lúc đó của cô đã cắt trong lòng anh một nhát dao, mặc dù những lời cô vừa nói đã chữa khỏi, nhưng nó vẫn ở đó đau âm ỉ.

Cô không có trả lời.

Rất lâu, rất lâu sau đó, chỉ có tiếng bước chân của anh.

Cô im lìm nằm trên lưng anh, hít thở nhẹ nhàng.

Một lúc lâu sau, anh phát giác có cái gì không đúng, cổ áo cứ nhiên lại hơi ẩm ướt.

“Tôi sợ. ....” Cô ghen ngào, thấp giọng nói.

Trái tim thoáng cái bị nước mắt cô hoà tan, vô cùng ẩm ướt: “Sợ cái gì?”

“Tôi sợ. ....” Cô lác lác đầu, giọng nói chứa sự yếu ớt như đứa trẻ hiếm thấy, “Những thứ kia quá tốt, tôi không dám nhận, nhờ một ngày nào đó sẽ lại bị ông trời cướp mất. ....”

Ông trời! Rốt cuộc cô đã trải qua những gì? Lôi Húc Minh thấy như có gì đó đè chặt lồng ngực mình, làm anh khó chịu không thôi. Anh không nghĩ ra được, thật sự không thể nghĩ ra được. Ngay cả chuyện bị bạn thân phản bội cũng có thể nhẹ nhàng băng quơ nói mỗi người đều có cái khó riêng, đến

tốt cùng là chuyện gì có thể khiến cô cảm thấy mình không thể có được những thứ tốt đẹp.

Cô tiếp tục ngập ngừng lưỡng lự: “Tôi vốn không nên xuất hiện trên thế giới này.....Tôi không có cái gì cả .....Tôi không dám nhận.....”

“Vì sao?” Là cái gì chen ở cổ họng anh, sao lên tiếng khó khăn như vậy.

Cô nhăn mày: “Đừng trở mình.....Đừng trở mình.....Rất đau.....”

“Được, được, tôi sẽ không trở mình.....” Anh nói với cô, giọng nói vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến mức có thể chảy thành dòng nước.

“Tốt quá.” Cô hân hoan đáp, đầu cô đặt trên lưng anh, vuốt nhẹ nhẹ, “Hương vị của anh thật sự rất giống anh ấy.....” Tay cô xoa xoa mái tóc như tơ lụa đen nhánh của anh, “Tóc cũng thật giống.....Thật sự rất giống nha.....”

“Thật sự rất giống sao?”

“Phải.” Cô gạt đầu nhu thuận khác thường, thoả mãn thở ra, ôm cổ anh thật chặt, “Anh ở luôn trong mộng cùng với tôi được không?”

“Được.”

Trong mộng, trong hiện thực, anh sẽ luôn ở bên cô.

Không rời, không xa. Vĩnh viễn, vĩnh viễn.

---

[36] chữ Xuyên: 川

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

ô lại thấy cô bé gái kia. Cô bé ấy giống hệt cô bé cô vẫn hay mơ thấy trong mộng, ngồi ở cổng viện, bên cạnh là ít hành lý đơn giản, ôm gối, cắn môi nhìn mọi người qua lại.

Quá xa. Bóng dáng rất mơ hồ. Nhưng mà cô dường như lại có thể thấy rõ ánh mắt sáng ngời của cô bé ấy mỗi khi thấy có xe chạy về phía bệnh viện.

Nhưng cô biết ánh sáng ấy luôn không kéo dài, mỗi khi những chiếc xe chạy tới gần cô bé, ánh sáng ấy sẽ vụt tắt.

Cô biết mình sẽ nhìn thấy cô bé ấy cứ nhen nhóm hy vọng, để rồi mỗi lần đều thất vọng, nhìn thấy cô bé ấy ngồi đó từ sớm tới tối, một mực chờ đợi, chờ từ khi trời sáng tới lúc trời đầy sao. Từ mất mát đến chờ mong rồi đến thất vọng, cuối cùng trở nên tuyệt vọng.

Cô biết, cô luôn biết. Bởi vì giấc mộng từ trước đến nay luôn là như vậy.

Nhưng mà lần này, dường như lại có chút gì đó khác biệt.

Đáng ra trời phải mưa từ buổi sáng rồi. Tuy rằng trời âm u, giống như lúc nào cũng có thể mưa xuống, nhưng giờ phút này quả thật không có mưa.

Vì sao lại như thế? Cô mơ hồ cảm thấy có chút quái lạ.

Càng quái lạ chính là, cô nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông.

Tóc của anh ta đen bóng mềm mại như sa tanh, quanh người như tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, anh ta đi đến trước mặt cô gái, vươn tay về phía cô.

Cô gái ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt dừng lại ở cái tay đang vươn ra, khuôn mặt tràn đầy sự chờ đợi pha với đó là sự sợ hãi sâu sắc.

Nắm lấy nha.

Cô hét to trong lòng.

Tôi không dám.

Cô gái ở trong lòng trả lời cô.

Nắm lấy nha.

Cô muốn hét to bảo cô gái ngàn vạn lần đừng từ bỏ, nhưng mà cơ thể bất luận ra sao cũng không chịu động đậy.

Cô nóng nảy, cổ găng vùng vẫy đứng lên –

Cô mờ mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy là trần nhà.

Màu đen. Trên bề mặt có điểm tuyết một hình tròn khác thường hơi trong suốt.

Quen thuộc lại xa lạ.

Quen thuộc đến mức cô biết hình tròn điểm tuyết này trong bóng tối có thể phát ra ánh sáng mỏng manh, hơn nữa được sắp xếp phân bố có quy luật, là dựa vào bản đồ tinh tú mà sắp xếp.

Xa lạ là, cô hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Trong phòng có mờ điều hòa âm áp.

Cô lật chăn nhôm dầy, vừa động dấy đã cảm thấy đầu đau đến mức không chịu nổi, giống như có một đám người đang nhảy múa bên trong.

“Ách. ....” Cô rên rỉ một tiếng, nâng đầu, tầm mắt rơi ngay vào nét mặt tươi cười nho nhã của người trong khung ảnh trên bàn trà bên giường.

Nhà Lôi Húc Minh.

Say rượu mà sức phán đoán vẫn như thường không hề mất đi, thật đáng vỗ tay ăn mừng.

Cô lê lét bò dậy, ra khỏi phòng ngủ.

Phòng khách là sự phối hợp giữa màu trắng và màu lam, đặc thù nhất có lẽ là cái bàn nào cũng có gầm lớn, hơn nữa kết cấu theo mô hình cầu trượt, có nghĩa là, bất luận đặt vật dụng ở đâu, đến cuối cùng đều sẽ tập trung ở một nơi, cứ theo thứ tự trước sau mà sắp đặt, khi cần thì sắp xếp lại.

“Dậy rồi?” Lôi Húc Minh ngẩng lên khỏi notebook.

Anh ngồi trên thảm trước sôpha, mặc áo lông cao cổ màu đen, quần bò, chân trần, cặp kính lông lẻo trên sống mũi, notebook đặt trên bàn thủy tinh trước mặt.

Anh như vậy nhìn qua thật giống một đứa nhỏ.

Cô ngâm nga: “Uhm. ....” Xoa xoa gáy, cái đầu này giống như không phải của mình vậy.

“Lại đây ngồi.” Anh vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh.

“Uhm” Cô hơi chần chừ, cuối cùng vẫn đi qua, ngồi xuống ngã mạnh đầu vào sôpha phía sau, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, nhìn xem anh đang làm gì trên notebook, “Anh chơi ‘Giữa các vì sao’?”

“Phải.” Anh đáp, cầm một cái túi Nhân Thú [37] từ bên cạnh lên ném cho cô, “Có đói không?”

“Tôi tưởng anh là kẻ cuồng công việc.” Cô cùng cái túi Nhân Thú kia mắt to trừng mắt nhỏ: “Không nghĩ tới anh cũng chơi mấy thứ này.”

“Trước kia tôi làm về trò chơi hư cấu, đến tận lúc ba tôi không còn khỏe mạnh mới quay về tiếp nhận ‘Hoan Trường’.” Anh rất kiên nhẫn trả lời, lưu trữ chiến cuộc lại, vươn tay xoa bóp cổ giúp cô, “Hơn nữa tôi cũng có tuổi thơ.”

“Thật làm cho người ta khó mà tin nổi.” Cô cúi đầu thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của anh, “Hôm nay tôi mới biết anh cũng là kẻ lười.”

“Kẻ lười?” Anh nhắc một bên mày, nhìn về phía cái tay vắt và làm việc của mình – kẻ lười?

“Đúng vậy.” Cô kéo ra một nụ cười, nhắm vào gian phòng, “Anh chọn ‘Ngày đêm’, đây là thiết kế dành cho người lười. Cần dùng đến cái gì liền nhớ ngay nó ở chỗ nào, dù sao trăm sông đổ về một biển, cuối cùng cứ đến một chỗ tìm là được. Phòng ngủ cũng được thiết kế như vậy, ga giường có thể dùng nhiều hơn người ta vài tháng mới phải giặt, ha ha ha, lựa chọn tốt nhất của người lười.” Vốn bình thường nhìn anh làm việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, cứ nghĩ anh là người ưa sạch sẽ chứ.

Anh vỗ vỗ trán: “Suýt chút nữa quên cô làm thiết kế nội thất.”

“Biết rõ sự chuyên nghiệp của tôi chưa.” Cô đắc ý cười, “Mỗi một tác của ‘Ngày đêm’ là hình dạng gì tôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay.”

Anh nhạy bén phát giác ra cái gì đó, chần chừ mở miệng: “Bởi vì đây là do cô thiết kế?”

Cô đang ngậm một cái bánh quy, có chút không kịp phản ứng.

“Bạn thân trước kia mà cô nói đến chính là Tina?” Anh giật mình, cái người được truyền thông điên cuồng tôn sùng là nhà thiết kế nội thất đại tài kia cư nhiên lại là ăn cắp thành quả của cô, “Cô có biết mình vốn có thể rất nổi danh không?” Báo chí, tạp chí đều nói Tina là thiên tài trăm năm khó gặp.

Cô cố gắng nuốt nốt cái bánh quy trong miệng: “Hoàn hảo. Tôi không có hứng thú với việc nổi danh. Tôi chỉ muốn cảm tiền thiết kế của mình mà thôi, về những cái thu vào khác, người khác kiên quyết muốn tặng cho cô ấy, tôi cũng không có ý kiến. Anh không được nói với người khác đâu đấy.” Cô còn thật sự nghiêm túc, mắt hạnh nhân vốn đã tròn tròn lại càng tròn hơn.

Anh nhìn cô, biết rằng cô thật sự không thêm đề ý chuyện này. Anh thật sự nghĩ không ra, ngay cả bị bạn thân phản bội cũng thấy không sao cả, ngay cả danh lợi lớn như thế cô cũng không để ở trong lòng, đến tận cùng cô đã gặp phải chuyện bi thương gì khiến cô không dám thẳng thắn đón nhận tình cảm.

Cô nuốt nuốt nước miếng, vẫn cảm thấy miệng dính dính, liền đẩy đẩy anh: “Làm phiền rót cho tôi chén nước.”

Anh không đi: “Dựa vào cái gì a? Rót nước cho cô tôi được lợi lộc gì?”

Cô sắc miếng bánh quy ở cổ họng, ho kịch liệt, bắn ánh mắt chỉ trích về phía anh.

Anh giống như hồn nhiên vô tội, vỗ vỗ lưng giúp cô thuận khí, còn dí sát mặt tới: “Nếu không cô hôn tôi là được?”

Muru sát a! Cô ho khan càng thêm kịch liệt, con ngươi tròn tròn đến mức sắp nhảy ra khỏi hốc mắt.

Anh trái lại lùi lại, đứng dậy đi rót chén nước cho cô.

Cô vất vả nuốt miếng bánh quy xuống, đưa tay kéo kéo mặt anh: “Ngươi rót cuộc là ai?”

Anh cười ra tiếng, nâng tay nắm lấy tay cô: “Hôm qua bị cô cự tuyệt, tôi mất tim phát điên rồi.”

Không khí vốn hòa hợp liền trở nên hơi căng thẳng.

Lục Phồn Tinh lúng túng cúi đầu, muốn rút tay lại, nhưng lại không được như ý: “Chúng ta quên chuyện ngày hôm qua đi được không?”

“Không được.” Anh học tính trẻ con của cô lắc lắc đầu, “Chuyện chàng vụng ngày hôm qua còn chưa tính, đêm qua.....” Anh cố ý ngừng lại.

Một hồi lâu, cô rốt cuộc không nhịn nổi tò mò ngẩng đầu: “Đêm qua làm sao?”

“Đêm qua cô đối với tôi bội tình bạc nghĩa tính thế nào?”

Cô suyt nữa sắc nước miếng của chính mình: “Cái gì cái gì a?”

“Bằng không cô nghĩ cô và tôi đêm qua ngủ như thế nào?” Anh vô tội liếc nhìn cô một cái, “Ngày hôm qua có người uống rượu, vừa vào phòng đã đối với tôi như vậy lại như vậy, tôi cố gắng phản kháng, nhưng mà rốt cuộc hai tay khó địch bốn móng vuốt, đã bị ..... Ai.....”

“Nói bậy nói bạ. Anh nói bậy!” Lòng đầy căm phẫn a, đậu hũ cũng chưa được ăn, lại còn bị con vịt quang quác kêu oan uống, “Hôm qua tôi rõ ràng say bất tỉnh nhân sự, lúc ở dưới gara còn hơi tỉnh một chút.....”

Chết rồi.....Vốn muốn giả bộ lại quên mất.....Thật muốn quên hết những gì mình đã nói.....

“Dưới gara làm sao?” Ánh mắt anh sầm lại, vẻ mặt khôn khéo, bên miệng thấp thoáng nụ cười như có như không quen thuộc, nhìn dáng vẻ cúi đầu trốn tránh của cô, bỗng nhiên đổi đề tài, “Có muốn ném thử chút tay nghề của tôi không?”

“Cái gì?” Lòng vốn có chút căng thẳng thoáng cái lại thả lỏng, người đàn ông này, giờ trò đùa giỡn cô sao? Nhưng mà như vậy cũng tốt, bằng không cô thật sự không biết nên làm thế nào.

“Ông chủ Hoan Trường tự mình xuống bếp, cho cô đủ mặt mũi đi?”

Một lát sau.

“Ách..... cái anh gọi là xuống bếp là nấu mì ăn liền?” Lục Phồn Tinh nhìn bát mì nóng hôi hổi trước mặt há hốc mồm.

“Muốn nấu mì ăn liền thật tốt cũng cần để ý độ lửa.” Anh đưa một cái trứng trần nước sôi tới trước mặt cô.

“Cũng đúng.” Cô ngậm lại cũng có đạo lý, ngoan ngoãn bắt đầu ăn mì.

Anh lặng lẽ nhìn cô, nhìn khuôn mặt chìm trong hơi nóng, trên trán hơi toát mồ hôi của cô.

Cô sợ nhất là nói toạc ra. Tốt nhất là ít nói, cứ làm như bạn bè bình thường. Không nói lại không được, cô sẽ trốn càng sâu trong mai rùa. Cho nên đành phải chậm rãi quấy nhiễu mỗi lúc một ít.

Phồn Tinh là người phụ nữ giống như ngọn sóng. Rõ ràng đã dâng tới trước mặt người, chạm vào người, cô liền lùi xa. Cho nên chỉ có thể từ từ thăm dò, chậm rãi chậm rãi, đem cả hồ này dâng lên, cô mới không có chỗ để chạy xa.

“Anh không ăn?” Cô ngừng đầu kỳ quái hỏi, chỉ chỉ bát mì của anh.

Anh thờ dãi, cầm đũa lên: “Không ăn nổi a.....hôm qua bị người ta khinh bỉ.”

“Khinh bỉ?”

“Anh trai nói tôi quá kém tầm, lần đầu tiên tỏ lộ người ta nghe hoàn toàn không hiểu gì, lần thứ hai tỏ lộ dọa người ta chạy mất.”

“Hắc hắc.” Cô cắn mì cười gượng, bỏ qua lần thứ hai, “Nói nói nói, chia sẻ xem lần đầu thi trượt thế nào, tôi trả lại lễ phải cho anh, thử xem rốt cuộc kém như thế nào.”

Con người Lôi Húc Minh sáng ngời khóa chặt lấy cô: “Cô muốn biết?”

Cô thật ra cũng không muốn biết lắm.

Do một câu nói sai, mà sau đó bị người nào đó ép buộc đến Thiệu Hưng, cô nghĩ thấy có chút bất đắc dĩ.

“Vì tỏ lộ mà anh chạy từ Hàng Châu đến Thiệu Hưng?” Cô chép miệng.

Anh cười với cô: “Có phải đột nhiên phát hiện tôi là người đàn ông thật lãng mạn không?”

“Đúng là người đàn ông thật lãng mạn, xứng rất đắt tiền.” Cô biết không nên so đo, nhưng mà trong lòng không khống chế được mà suy nghĩ, lần đầu tiên anh đặt nhiều tâm tư như vậy, mà cô thì chỉ tùy tiện nói ở ven đường.

“Là bị cô kích thích.” Anh gõ gõ cái trán của cô, “Nếu không phải hôm qua cô nói những lời đó, tôi cũng sẽ cho cô một kỉ niệm đặc biệt đáng nhớ.”

Do bị nhìn thấu, mặt cô thoáng cái đỏ lên, lấy tay xoa xoa chỗ bị anh gõ, rõ ràng chỉ là đụng chạm nhỏ như vậy, cô sao lại thấy căng thẳng? Cô vội vàng chuyển đề tài: “Sau đó thì sao? Cứ như thế tỏ lộ sao?”

“Không vội.” Anh cười rạng rỡ.

Anh đúng là không vội, không vội suốt một ngày, đưa cô đi thăm thú khắp các phong cảnh của Thiệu Hưng.

Thiệu Hưng là mảnh đất rất kỳ lạ.

Bình thường, ở những nơi khác, có một danh nhân cũng đã đủ để người ta hãnh diện một phen. Nhưng mà ở Thiệu Hưng, qua các thời kỳ, danh nhân lại xuất hiện tầng tầng lớp lớp, đến nơi này dạo chơi có quá nhiều danh nhân vĩ đại, nhưng lại không hề có khí thế áp bức người khác, tất cả đều khinh miêu đạm tả, tất cả sự huy hoàng đều được tóm lược.

Nó không phải là thứ có thể liếc mắt là nhìn thấu—nó rất kín đáo, kín đáo đến mức gần như không có gì.

Cổ nhân cũng đã suy nghĩ chút nữa vui lập thành phố này.

Nó xứng với tên gọi thành phố ký ức.

Anh lại chậm chạp không kể cô nghe chuyện xưa của mình.

Khi gần tới hoàng hôn, anh đưa cô đến nhà cũ của Chu Ân.

Ngày đó khi gặp người kia, là ở trong lòng cáo biệt với cô ấy, đưa Phồn Tinh tới đây, là để cáo biệt ký ức của chính mình.

Anh không phải là kẻ khốn nạn như vậy, yêu một người, sẽ coi mọi tình cảm đã qua chỉ là hiểu lầm, nào là anh em a, người thân a, nào là lấy có từ trên người kia thấy bóng dáng của cô linh tinh. Yêu chính là yêu, dù cho sau này mình bỏ qua những tình cảm lúc ấy, trạng thái ngay lúc ấy cũng không hề thay đổi.

Rất khó nói hai đoạn tình cảm này bên nào nặng bên nào nhẹ, chỉ có thể nói đoạn tình cảm phía trước kia, vì anh biết cô ấy có đối tượng lưỡng tình tương duyệt cho nên đã không còn thực sự quyết tâm.

Nhưng là cũng bởi vì cả hai đều rất nặng, cho nên anh nắm lấy một người, tất sẽ phải buông tay một người.

Anh là một người thật hết hy vọng. Đã nhận định rồi, sẽ rất khó thay đổi.

“Chính là chỗ này.” Anh quay người tựa vào lan can nói, híp mắt nhìn trời chiều, “Lúc ấy tôi thổ lộ với cô ấy, chính là tại đây.”

Những ký ức về người kia, đã sớm bị ký ức về Phồn Tinh bao trùm, nơi này là điểm cuối cùng, từ nay về sau, bất cứ nơi nào cũng tràn ngập ký ức về Phồn Tinh, không có không gian cho người khác.

“Chắc chắn, chạy đến Chu gia để thổ lộ, anh có thể coi như kẻ thiên hạ đệ nhất.”

Anh hạ lông mi cười cười.

“Thổ lộ như thế nào?” Cô làm ra vẻ rất ngạc nhiên hỏi.

“Tôi kể cho cô ấy nghe chuyện cũ của Chu Ân và Đặng Đình Siêu.” Anh thoáng nâng tay.

“Nói thử xem” Tuy rằng ngực cảm thấy hơi khó chịu, cô vẫn cười cười.

“Thật ra Đặng Đình Siêu không phải bạn gái đầu tiên của Chu Ân, khi Chu Ân ở nước ngoài có một người bạn gái tài mạo song toàn, nhưng mà sau này vì rất nhiều nguyên nhân mà chia tay. Sau khi Chu Ân và Đặng Đình Siêu ở bên cạnh nhau, rất nhiều người cho rằng, Chu Ân không bỏ rơi Đặng Đình Siêu là do nhân cách của ông ta quá tốt đẹp, người bạn gái họ Trương ở nước ngoài mới là người ông ta yêu nhất, nhưng mà tôi lại cảm thấy.....”

Từ từ. “Ngày trước anh cũng nói với cô ấy như này sao?” Cô hoài nghi, cực kỳ hoài nghi. Nếu thổ lộ như thế này, bị bỏ mặc là xứng đáng. Nhưng mà sự khó chịu trong ngực không biết đã biến mất từ khi nào. Cô hiểu được ý tứ của anh, người đàn ông này nha.....

Anh nghịch ngợm nở nụ cười: “Đương nhiên không phải.”

Cô lườm anh một cái, biết ngay mà.

“Nói đúng chuyện cũ là , vào lúc diễn ra hội nghị Switzerland, ông ấy xuất ngoại, đúng vào mùa hoa hải đường nở, bà ấy ép hoa gửi cho ông, dù bận trăm công nghìn việc, ông ấy cũng ép hoa Tulip gửi về.....”

Cô đã nghe qua đoạn chuyện cũ này. Nhưng mà nghe anh rủi kể lại, vẫn thấy hấp dẫn.

Anh nói, trong mắt anh chỉ có cô.

Rất ít người có thể chỉ một lần yêu đã chọn đúng người, những người không thất bại trong mối tình đầu là những người hạnh phúc. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là những người thất tình đều sẽ chìm trong đau khổ.

Không khí không có gì đáng giá, đến tận khi ta mất đi không khí.

Chỉ có từng mất đi tình yêu, mới càng hiểu được tình yêu đáng quý nhường nào.

Thất tình, là khi tiếng súng xuất phát bắt đầu vang lên, có thể làm người ta cảm thấy đỉnh tai nhức óc, thậm chí bắn vào trong lòng tạo thành vết thương máu chảy đầm đìa, nhưng thật ra cũng chỉ là một cái tín hiệu xuất phát để người ta bắt đầu hành trình chạy đi tìm tình yêu đích thực mà thôi.

Chỉ là ngay lúc đó anh không hiểu được, thật ra mà nói, rất nhiều người vào lúc ấy cũng sẽ không thể nào hiểu được.

Chính là vì từng nếm trải thất bại, anh mới biết được mình đã sai ở đâu, lại càng biết phải làm như thế nào để nắm thật chắc đoạn tình cảm này.

“.....Thủ tướng cũng không phải một lần đã yêu đúng người, ông ấy đối với lần thứ hai mình yêu, lúc muốn bày tỏ cõi lòng đã viết một câu.....”

Cô đã từng nghe, cô quay đầu nhìn thật sâu thật sâu vào trong mắt anh: “Tôi hướng về ánh mặt trời, hướng về tình yêu, tiến tới.” giọng nói du dương của cô hòa cùng tiếng nói trầm ấm của anh.

Ánh mặt trời như tỏa ra từ trên người anh.

Cô nhìn anh, mang một chút nóng lòng cùng buồn rầu. Rõ ràng ánh mặt trời ở ngay trước mặt , liệu mình có thể dừng cảm mà đi tới đón nhận?

Lúc ban đầu thích anh, chính là thích một người đàn ông chung tình.

Qua những ngày tuổi trẻ thật nhộn nhạo, cô nghĩ mình đã nhìn rõ tất cả đàn ông trên thế gian này đều là những kẻ xấu xa, vì vậy mà hiểu được khi nào nên chơi đùa thì chơi đùa, hiểu được nên chơi đùa như thế nào.

Cũng đã sớm bắt mình chấp nhận sự thật đó, không hề tin trên đời này có người đàn ông một lòng một dạ.

Chính là thật không ngờ sẽ có ngày có gặp một người như vậy.

Phá vỡ tất cả những suy nghĩ của cô, tách rời khung trời mờ mịt kia, làm lộ ra một tia sáng xa xôi.

Cô cứ như vậy tham lam yêu thích tia sáng kia, nhưng mà lại tự nói với mình, chỉ cần nhìn thôi đã thỏa mãn rồi, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày ánh sáng chiếu rọi vào mình.

Đã quen sống trong bóng tối, làm cho cô đối với ánh sáng kia vừa khao khát lại vừa sợ hãi.

Chẳng phải sợ bị bóng, mà là sợ hãi rồi sẽ có một ngày, ông trời lại lấy mất ánh sáng kia đi, đã quen với ánh sáng, cô làm sao lại có thể một lần nữa sống trong tối tăm?

~~~~~

“Nghĩ cái gì thế?” Anh cong cong ngón tay thon dài khẽ búng vào ấn đường của cô. Suốt từ lúc ban nãy mua thuốc đến giờ cô đều thất thần, cúi đầu che giấu vẻ mặt xen lẫn giữa buồn rầu, khao khát và yếu đuối.

“Buồn phiền nghĩ cơm tối nên ăn gì.” Cô meo máo, đáng vẻ thật buồn rầu.

“Uống thuốc.” Anh nâng tay đưa cho cô túi nhựa có in dòng chữ “Hiệu thuốc XX”. Ngày đó khi cô say rượu chưa tỉnh táo hẳn có lẽ không nên đưa cô đến Thiệu Hưng, đang nhiên lại làm cô bị cảm.

“Thật ra bị cảm cũng rất tốt.” Cô nhìn thấy sự xót xa ân hận chợt lóe trong mắt anh, “Nghe nói kẻ ngu ngốc mới không bị cảm, bị cảm chứng tỏ tôi không phải, khụ khụ, ngu ngốc, khụ khụ, oa ha ha ha ha.” Cô vừa đi vừa ngửa đầu chống nạnh kiêu ngạo cười lớn.

“Dùng loại phương pháp này chứng minh mình có phải kẻ ngu ngốc hay không chính là kẻ ngu ngốc nhất.”

Hừ, người đàn ông này làm sao thế? Cô làm như vậy là vì không muốn anh áy náy, anh cư nhiên không cho cô chút mặt mũi nào, còn nói cô cay độc như vậy. “Vậy phải làm như thế nào để chứng minh, khụ khụ, mình không phải kẻ ngu ngốc a?”

“Trong lịch sử Trung Quốc, nhân vật nào thiếu biến nhất? Lục tiểu thư xin nhanh chóng trả lời, một, hai, ba, đã hết giờ.” Anh ra vẻ thật đáng tiếc liếc nhìn cô một cái, “Em là kẻ ngu ngốc.”

“A?” Làm gì có chuyện như vậy, cô đến cái đề cũng chưa nghe rõ nữa.

“Đáp án là Biển Thước.” [38] Anh nhìn về phía ngã tư đường ngựa xe như nước, thở dài tiếc hận, thiên tài thật sự là rất tịch mịch.

Qua đen kêu oa oa bay đầy đầu cô. Nếu là tranh châm biếm, trên mặt cô hẳn phải xuất hiện một giọt mồ hôi to khủng bố.

“Kiểu cười lạnh này chẳng buồn cười chút nào.” Cô xem thường anh.

“Tôi vốn không hề nói đùa.” Anh đẩy đẩy kính, tặng cô một ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu, “Chỉ làm một cái trắc nghiệm nhỏ chỉ số thông minh của cô mà thôi.”

“Tôi.” Cô thờ không ra hơi, cực kỳ tức giận nắm tay đấm anh.

Anh cười cười giữ tay cô lại, thuận thế xoay tay, nắm tay cô, cùng để vào túi áo khoác ngoài ấm áp của mình.

Gió lạnh thấu xương, không khí cũng rất lạnh, nhưng mà hai bàn tay nắm chặt trong túi áo anh lại đầy mồ hôi.

“Như thế này rất quái lạ a.” Cô nhìn nhìn cái tay ở trong túi, lại nhìn mắt anh.

“Tôi không thấy vậy.” Anh nói hùng hồn đến gần như vô lại.

Cô cảm thấy mình thật quá mức ti tiện. Rõ ràng tham lam lưu luyến sự ấm áp của anh, lại chậm chạp không cho anh sự đáp lại, rõ ràng không muốn kéo dài như thế này, lại luôn không chịu đẩy anh ra, cứ như vậy ích kỷ ti tiện hấp thu tình cảm trong suốt như thủy tinh mà anh mang lại.

“A, đằng trước có chuyện gì vậy?” Đám người chen lấn chật chội trước tòa nhà cho cô một cái cớ, cô đi nhanh vài bước, tách rời khỏi nắm tay của anh.

Đứa nhỏ không thành thật. Anh thở dài trong lòng, theo cô đi tới.

Đám người càng ngày càng đông, vô cùng kinh hãi chỉ trỏ phía trên tòa nhà.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mặt trời ấm áp ngày đông đâm vào mắt, hơi ngứa hơi mỏi, cô nhắm mắt, lại mở ra he hé, bắt được rất nhiều ánh sáng, vì thế cảnh tượng phía trên tòa nhà liền được cô thu hết vào trong mắt.

Một cô gái bước ra khỏi lan can sắt, ngồi ở rìa của mái nhà.

Mái tóc dài của cô gái bị gió thổi tung, bay bay ở phía sau tạo thành một cảnh tượng thật đẹp đẽ.

Miệng của cô gái nhẹ nhàng đóng mở, hình như đang hát cái gì đó.

Cô nhìn không thấy ánh mắt của cô ấy, nhưng có thể cảm nhận được.

Nó trống rỗng.

Không phải chán đời, mà là không còn chú ý.

Không còn thứ gì có ý nghĩa nữa, không còn thứ gì có thể lọt vào trong mắt nữa, chết cũng là một loại hạnh phúc.

Cái chết đẹp đẽ như thế.

Lục Phồn Tinh cảm thấy giống như có một bộ phận nào đó của thân thể chậm rãi bay về hướng đó, bay theo làn gió, gần hơn gần hơn với cô gái trên mái nhà kia, thân thể cũng bắt giác hướng về phía tòa nhà.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm.

Lưng dựa vào một thân thể thật ấm áp.

Có người che mắt của cô , có người ôm chặt cô từ phía sau, có người ở bên tai cô, dùng giọng nói trầm ấm như nhạc khí thời xa xưa nói với cô: “Đó là cuộc đời của cô ấy, không có quan hệ gì đến em.”

Anh ôm cô thật chặt: “Em không cần nhìn con đường ấy, còn có anh.”

Từng bước chậm rãi đi vào sinh mệnh của người khác, đi vào câu chuyện cũ của chính mình.

Cô không nhìn thấy gì, chỉ thấy một khe hở nhỏ lộ ra, cô đi về phía đó, thấy tinh tế mượt mà ấm áp, là ánh sáng.

~~~~~

Đường nét hàm dưới của anh vô cùng hoàn mỹ, kiên nghị mà không khắc nghiệt, trong ôn nhu lại có sự dẻo dai.

Lục Phồn Tinh tựa vào đàn dương cầm, một tay nâng gò má , nhìn Lôi Húc Minh ở bên cạnh.

“Muốn nghe cái gì?” Anh mở đàn, hỏi.

“Khụ, tùy tiện.” Cô không để ý lắm trả lời.

Một lúc sau liền thấy anh ở trên phím đàn đàn lộn xộn, không hề có kết cấu, gây nên âm thanh hỗn độn.

“Cái gì đây?” Cô há hốc mồm.

“Tùy tiện.” Anh rất nghiêm túc trả lời.

Cô phớt một tiếng bật cười.

Anh cũng nở nụ cười nhợt nhạt, ngón tay thuần thục di chuyển trên phím đàn, là ‘OUT OF THE DARKNESS INTO THE LIGHT’.

Trong không gian ấm áp, có hoa nở rộ vào ngày đông.

Người đàn ông như vậy nha.

Một người đàn ông như vậy, có sự chín chắn của đàn ông, có sự ngây thơ của trẻ nhỏ, giống hệt như trong giấc mộng của cô, cô làm sao có thể cự tuyệt nổi?

Vào cái ngày khi anh mở cửa sổ gác mái, đưa cô đi ngắm sao ấy, cô nắm tay anh, đã thấy luyến tiếc không muốn buông ra.

Khi Peter Pan gõ mở cửa sổ phòng Wendy, Wendy xúc động nắm tay cậu ấy, sau đó liền trải qua quãng thời gian thật tươi đẹp.

Là xúc động sao, có lẽ là vậy.

Sự xúc động trong lòng mạnh mẽ lay tỉnh Lục Phồn Tinh.

Chết thì chết, liền đánh cược một phen, dù sao cô cũng không phải chưa từng chết.

“Đêm nay em ở lại đây được không?”

Giọng nói của cô yên lặng cắt ngang âm nhạc.

Âm nhạc đột nhiên ngừng lại.

Anh ngừng tay, hơi ngẩng đầu lên, nhìn cô thật sâu, thật sâu.

Không khí tưởng như chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ ra.

Anh nở nụ cười.

Gió thổi qua hồ nước trong tâm hồn cô, sóng lăn tăn gợn.

Anh đẩy đẩy kính, rũ mắt, lại nhanh chóng nhìn chăm chăm cô, ở chỗ sâu nhất trong con ngươi tóe ánh lửa: “Em đã chuẩn bị tâm lý để chịu trách nhiệm với sự trong sạch của anh chưa?”

“Em đã chuẩn bị tâm lý để chịu trách nhiệm với sự trong sạch của anh chưa?”

Ánh mắt anh không kiêng nể gì, ngữ khí anh biếng nhác, anh xoay người đẩy đàn, quay đầu lại, rũ mắt quan sát, giống như không chút để ý vờ về cây đàn bên cạnh, thông thả mà gọi cảm.

Anh không chơi trò chơi tình cảm, anh rất cố chấp, trái tim và thân thể anh là một chỉnh thể, nếu cô đã bắt đầu, bằng lòng chính là lời hứa cả đời.

Cô biết, cô đều biết, cho nên tiếng “Vâng” này, cô không dễ dàng nói ra. Nói, đó chính là quyết tâm nắm tay đến hết đời.

“Em.....” giọng nói của cô không biết vì sao trở nên khô nóng, là áy náy, hay vẫn là căng thẳng, có chút khàn khàn, “Em không phải lần đầu tiên.....”

Cô biết rõ, anh đối với sex rất sạch sẽ, khi nói ra trong lòng vẫn lo sợ.

Vài năm sống cuộc sống chờ đợi ngày tận thế, cô đã sớm coi việc theo đuổi vui thú là mục đích sinh tồn duy nhất, tâm lý cũng vậy, thân thể cũng vậy. Vẫn luôn nghĩ rằng nam nữ trên thế gian này đều như thế, trầm luân suy đồi, không nghĩ rằng có một ngày sẽ gặp một người như vậy, làm cho thời khắc này cô cảm thấy mình thật ti tiện dơ bẩn.

Anh ấy sẽ không cần cô, anh ấy sẽ không cần cô.....

Trong lòng có giọng nói thất tha thất thểu. Nói ra những câu này xong, cô căng thẳng đến gần như hít thở không thông.

Anh ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời mang theo sự xâm lược, kéo tay cô lại, nhẹ nhàng cắn ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của cô: “Thật tốt quá. Ít nhất trong hai chúng ta cũng có người biết quy trình kỹ thuật chính xác.”

Hơi nóng từ tay cô truyền đi khắp toàn thân, sự ấm áp làm cô cứng người lại, làm mặt cô đỏ lên, thả lỏng hơi thở cô đang kìm nén.

Cô biết mình đã thực sự bị anh thuần dưỡng.

Anh tinh tế hôn tay cô, mút đầu ngón tay cô, ánh mắt màu hổ phách càn rỡ tuần tra tới lui ở trên người cô, giống như dùng ánh mắt yêu toàn thân cô.

Lưng của cô trở lên tê dại, cô xoay xoay tay kéo ra: “Đủ rồi nha.” Có quá đáng không vậy, anh như là gặm xương cốt của cô nha.

Anh đứng lên, phả hơi nóng tới gần cô, kéo cô đi theo một phương hướng.

“Làm gì vậy?” Cô hoài nghi nhìn cái phương hướng mình đang đi tới, lại nhìn trời ngoài cửa sổ, còn sáng a. Cái phương hướng kia hình như là phòng ngủ của anh a.

Anh quay đầu lại, bước chân cũng không dừng, con ngươi mang theo sự khiêu khích: “Cho em nhúng chàm anh a.”

“Em nói là đêm nay a.....” Mặt trời còn chưa xuống núi, cơm chiều cũng chưa được ăn, cái no cái ấm đều chưa được giải quyết, người này đã có tư tưởng dâm dục.

Anh nắm tay cô càng chặt, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Anh chờ không nổi.”

“Biết đem một viên đường đặt trước mặt một người đã nhịn đói nhiều ngày có bao nhiêu nguy hiểm không?” Anh đặt cô trên cửa phòng ngủ, thờ hồn hên nóng bỏng, sắp gần mặt cô, mỗi chữ nói ra đều ngâm nhẹ môi dưới của cô, “Huống chỉ em còn nói với hân ta là có thể ăn.....”

“Có bao nhiêu nguy hiểm?” Cô làm như ngây ngốc cười với anh, mang theo mỉa mai, hai môi trên dưới hợp lại, cắn môi trên của anh.

Giống như cái chốt xúc động bị bật mở, sâu trong cổ họng anh phát ra một tiếng rên rỉ, gần như điên cuồng hôn cô.

“Em đang ồm.....” Cô đẩy anh ra, đến lúc này cô mới nhớ mình đang bị cảm không nên lay cho anh.

“Chúng ta cùng nhau đánh trận tình yêu này xong là hết bệnh ngay.” Anh cười, kéo tay cô đặt vào sau gáy mình, lại tiếp tục mạnh mẽ hôn cô.

“Buổi tối hôm trước ngủ bên cạnh em, anh vẫn thầm nghĩ muốn làm một chuyện.” Anh cúi đầu thờ gấp, bàn tay đi vào trong vạt áo lông của cô, vuốt ve da thịt nhậy trên lưng cô.

Anh muốn đè cô xuống, hung hăng tiến vào cô, ở trên người cô vẽ lên ấn ký của chính mình. Anh cũng là đàn ông, có thể kiểm soát được sự xúc động của mình, nhưng mà không kiểm soát nổi tình tròng quấy phá đến hủ bại đầu óc, như thế nào xâm nhập cô, như thế nào chìm vào sự mềm mại của cô, như thế nào dùng các phương thức mà truyền thông vẫn lưu truyền yêu khắp toàn thân cô.

Lưng của cô dâng lên một chuỗi run rẩy hưng phấn hưởng ứng sự âu yếm của anh, lại còn cố dùng giọng nói chệnh vênh đáp lại anh: “Ách.....Chuyện gì? Nói nghe thử xem!” Sợi tóc mềm mại của anh phất qua mặt cô, làm cho lòng cô nổi lên cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

Anh ồn ào dạy dỗ cô không cần phân tâm, bắt cô đáp lại nụ hôn của anh, tay đặt bên hông cô bò dần lên: “Không bằng để anh làm cho em xem”

Khi bàn tay to lớn ấm áp của anh xâm nhập vào nội y của cô, bao trùm cái ngọt mà của cô, cô xúc động rên rỉ một tiếng: “Ách.....Thật ra không cần phiền phức như vậy.....”

Anh nhìn cô tràn đầy mê hoặc: “Anh rất kiên trì.”

Cô để mặc anh cởi bỏ tầng tầng quần áo của mình, hô hấp hỗn loạn: “Quy trình kỹ thuật bình thường, quy trình kỹ thuật bình thường chúng ta không nên ở đây.....”

Anh dường như vừa mới phát hiện mình và cô vẫn còn đang ở cửa phòng ngủ, môi đang càng ngày càng hôn xuống dừng lại, núm lấy chút đầu óc trước nay luôn tỉnh táo, thấp rủa một tiếng.

“Ha ha ha.” Cô cư nhiên lại cười ha ha, “Bây giờ em mới biết anh cũng biết nói tục.”

Anh lại rủa một tiếng, ôm cô ném lên trên giường, tao nhã cởi bỏ quần áo.

Cô nhìn anh chậm rãi bỏ kính, chậm rãi cởi bỏ áo lông cổ chữ V, cởi bỏ thắt lưng, rút ra tùy tiện ném xuống đất, rút áo somi khỏi thắt lưng quần, thông thả cởi bỏ từng cúc từng cúc.

Ánh mắt anh không hề rời khỏi cô, khi anh cởi từng cúc từng cúc áo cũng vậy, động tác dịu dàng mà cẩn thận như vậy, cái anh muốn chạm vào hẳn không phải là cúc áo.

Miệng lưỡi cô trở nên khô khốc.

Cô nhìn anh mở toang áo somi để lộ dáng người trắng kiện, mếu máo kháng nghị: “Anh cướp đoạt lạc thú của em”

“Lần tới cho em làm.” Anh ngồi bên cạnh cô, nghiêng người hôn mắt cô: “Anh nên bắt em nhắm mắt lại.”

“Vì sao?” Cô vui vẻ nhìn anh.

“Anh không muốn em nhìn thấy người khác.” Anh đã bỏ kính, không hy vọng cô thông qua mặt anh nhìn thấy một người khác. Trước kia không thèm để ý, một khi đã yêu sẽ để ý.

Người đàn ông này nha.....Cô nở nụ cười, đưa tay làm động tác kéo khóa qua miệng: “Vậy em có phải không thể phát ra âm thanh hay không?”

“Anh chỉ nghe thấy em kêu.” Anh hôn xuống môi cô. Không dung nạp những người khác.

“Em cũng vậy.” Cô kéo anh xuống.

Thân thể cứng rắn của anh bao phủ người cô, mỗi tác mỗi tác đều kè sát, ánh mắt anh cũng khác biệt so với ngày thường, trở lên nóng rực và quả quyết. Cô có thể cảm nhận được cái cực nóng của anh dán ở đùi cô, hơi hơi rung động. Ách, khá là khả quan.

Bàn tay ấm áp và đôi môi mềm mại của anh một tác lại một tác uốn lượn đi xuống, trán, mũi, môi, cổ, ngực, rốn,.....

Cả người cô chấn động, dật ra một tiếng ngâm khê: “Cho xin, anh căn bản không giống lần đầu tiên.”

Anh ngừng đầu cười gọi cảm: “Chỉ có thể nói anh có thiên phú tự học vô cùng cao.”

Ảo não chính mình lại bị anh thao túng như thế, cô xoay người một cái, cười lên hông anh: “Không bằng không cần chờ tới lần tới?” Anh còn có quần để cô muốn làm gì thì làm.

Không đợi anh trả lời cô đã bắt đầu phản công rồi.

Cô nhất nhất trả lại anh tất cả những gì anh vừa mới làm, tình tế tuần tra từng tác từng tác của anh, kích động làm thân mình vốn đã bùng cháy của anh đốt lên ánh lửa rực rỡ.

Anh sắp nổ tung.

Toàn thân anh căng thẳng, cánh mũi phập phồng, trán giàn dụa mồ hôi.

Anh rên rỉ gọi cảm như thế, cuối cùng không biết rốt cuộc là ai đang quyến rũ ai.

Anh cảm thấy tay cô nhẹ nhàng lướt đến kéo khóa quần của anh xuống, theo đường khóa kéo trượt ra lướt tay đi vào.....

Anh hít mạnh một hơi, xoay người ngăn cản cô.

“Em còn chưa chơi đủ.” Hai gò má cô đỏ lên.

“Lần tới.” Anh vội vàng trả lời, quanh người đầy một tầng mồ hôi.

Anh tỉnh tở khiêu khích dục vọng của cô, thăm dò nơi mềm mại ướt át của cô, gấp gáp muốn đem cái cứng rắn của mình chìm vào nơi mềm mại nhất của cô.

Cô cũng thật gấp gáp, cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy mình đói khát như thế, trống rỗng chờ đợi anh lấp đầy, anh tùy tiện đụng chạm một cái cũng khiến cho cô phấn khích không thôi.

Tại thời khắc này anh đột nhiên dừng lại, dùng hai tay chống đỡ thân thể của mình: “Không được.....Anh bây giờ quá lớn, quá bị kích thích, sẽ làm tổn thương em.....”

Người đàn ông này nha, mặc dù trên trán đã vì khắc chế mà mướt mồ hôi, hơi thở đã sớm thô nhám vô cùng, vậy mà vẫn còn nghĩ tới cô.

Bảo cô làm sao có thể buông anh ra? Bảo cô làm sao có thể thả tay rời đi?

Hốc mắt của cô đầy nước, ngửa đầu khẽ cắn yết hầu anh, hạ thân ưỡn lên hướng về phía anh.

Cô định làm anh phát điên sao?

Một người đàn ông cũng chỉ có thể chịu đựng đến như vậy mà thôi.

Dục vọng đã bị đè nén rất lâu đột nhiên được phóng thích, liền rất khó khống chế.

Anh ở trong cơ thể cô ngóng cuồng bừa bãi, không chút nào lưu tình, cũng không có cách nào lưu tình, anh đã sớm không thể khống chế nổi.

Cô là của anh.

Lòng tràn đầy thỏa mãn, trong đầu óc anh chỉ xuất hiện ý niệm làm cho anh hạnh phúc khôn tả này, trên thân thể chính là sự sung sướng vô tận.

Anh đã không thể dừng lại được, trầm nghĩ cho, cho, cho, mang tất cả đến cho cô.

Cô không có cảm giác an toàn, anh cho, cô không có người thân, anh cho.

Tiết tấu của anh điên cuồng như thế, ở trong chỗ sâu nhất chặt chẽ nhất của cô xâm phạm mãnh liệt.

Cô là của anh.

Rốt cuộc có một người lấy được lòng trung thành của cô, thân thể của cô trong lúc bị anh thao túng tuyên cáo sự mừng rỡ khôn tả, cô vòng tay ôm chặt tấm lưng đầy mồ hôi của anh, vui sướng tiếp nhận những gì anh mang lại. Anh là mạnh mẽ như thế.

Thân thể nhanh đến cực hạn, trong đầu óc hỗn loạn hiện lên ý niệm cuối cùng là—ngàn vạn lần đừng xem nhẹ hơn ba mươi năm dục vọng chất chứa.....

---

[37] Nhân Thứ: tên một loại bánh bích quy (bạn bắt lực trong việc dịch ra tên khác T_T)

[38] Từ Thước trong tên Biển Thước và từ thiếu có âm đọc giống nhau, anh HM dựa vào đó để đánh đố.

Chương 10

Mê man ngủ không biết bao lâu, cô mơ màng tỉnh lại đã thấy anh nghiêng người chống đầu chăm chú nhìn mình.

“Chào buổi sáng.” Cô ngáp một cái, ăn no ngủ ngon.

“Chào buổi sáng.” Anh nở nụ cười, nâng tay, dùng ngón tay lấy bỏ cái gì đó ở khóe mắt cô.

“Mấy giờ rồi?” Cô nhìn qua cửa sổ, trời đã hơi hửng sáng.

“Còn sớm, ngủ thêm một lát đi.”

“Ừm.” Cô ngáp một cái, trở mình, nghe lời nhắm mắt lại, nhưng mà luôn cảm thấy có tầm mắt dính chặt trên người mình, quay đầu lại, quả nhiên đối diện với đôi mắt màu hổ phách, “Anh không ngủ sao?”

Anh vươn tay ôm cô lại gần, làm cho cái lưng trơn bóng của cô kề sát khuôn ngực ấm áp của mình, đặt cằm trên hõm vai cô: “Không ngủ được. Anh tự nói với mình nhìn thêm một cái, nhìn thêm một cái thôi là được rồi, nhưng mà trong lòng có một giọng nói cứ kêu lên, không đủ, còn chưa đủ.” Cứ như vậy nhìn thêm một cái lại nhìn thêm một cái đến tận bây giờ.

Không biết trong lòng có cái gì đó từ từ tràn ra? Cô kích động gờ hai tay đỡ lấy, nhưng mà nó vẫn cứ tràn ra, làm thế nào cũng không thể nắm lại được, lặng lẽ tập trung ở hốc mắt.

Sau khi tất cả mọi người đều bỏ rơi cô, thậm chí chính cô cũng tự bỏ rơi mình, làm sao lại có thể xuất hiện một người như vậy, dành cho cô tình cảm như thế?

“Em không tốt.” Cô nhất định phải nói rõ ràng với anh, cô thật sự không tốt, không xứng đôi với người vĩ đại như anh. Cô sợ một ngày anh phát hiện mình không tốt như anh vẫn tưởng, sẽ vứt bỏ mình.

“Anh cảm thấy tốt là được rồi.” Anh hơi xê dịch, càng gần sát cô.

“Em sẽ tiêu rất nhiều tiền.” Sẽ tiêu nhiều đến mức không còn lại gì, tích góp trong ba mươi năm sinh mệnh của anh sẽ không còn lại mấy may.

“Anh sẽ kiếm tiền.” Con kiến xuất hiện ở thế giới này chính là để phối hợp với con dế mèn.

“Em sẽ không nấu cơm.” Phàm là hành vi bình thường của con gái, cô đều không biết làm.

“Anh làm là được rồi.” Anh giúp cô xoa nhẹ mi tâm.

“Anh sẽ? Anh không phải chỉ biết nấu mì ăn liền sao?” Cô thật hoài nghi.

“Chúng ta có thể cùng nhau học.” Anh đáp rất trôi chảy, bọn họ còn rất nhiều cái về sau, nhất định có một ngày anh sẽ học được, trường hợp xấu nhất thì cùng lắm hàng ngày ăn ở Hoan Trường, có lẽ nhà hàng nhà anh tồn tại cũng là vì lý do này.

“Em sẽ không học. Anh phải biết rằng, bốn nguyên tắc cơ bản của em là, đi đường căn bản nhờ vào gió, đọc sách căn bản là ngắm, ăn cơm căn bản là không nấu, đàn ông căn bản là không chọn lựa.” Cô đề nấn sự bất an, tâm tình chơi đùa lại nổi lên, ánh mắt chớp chớp quyền rũ.

“Đàn ông căn bản không chọn lựa?” Anh cắn xuống bả vai cô, đối với điều này tỏ vẻ hoài nghi mãnh liệt.

“Đúng vậy, bằng không làm sao lại ở bên cạnh anh. ....A!”

Anh xoay người đặt cô dưới thân: “Em xong rồi. Lục tiểu thư, em xong rồi, anh sẽ biến em thành một khối xương cốt.”

“Ha ha ha,” Cô hôn hên cười, một lát sau là hô hấp hỗn loạn, “.....Lôi. ....Tiên sinh. ....Chỉ có chó .....Mới dùng miệng gặm xương cốt. ....”

Lôi tiên sinh bẽ bộn nhiều việc, không rảnh trả lời.

“.....Chúng ta như thế này. ....Có phải nên tính là cậu nam nữ không. ....”

Anh không nói gì, nhấc người che lại cái miệng thích nói linh tinh của cô, người này đúng là ăn ro rồi việc. Lát sau là lại một vòng, xuống phía dưới, lại xuống phía dưới.

Bỗng nhiên, động tác của anh ngưng lại: “Chỗ này vì sao lại có miệng vết thương?”

Ngón tay thon dài của anh dừng lại gần ngực cô, vị trí vô cùng nguy hiểm, vết sẹo kia nhìn thấy mà giật mình.

“Gọt hoa quả không cẩn thận.” Cô nhẹ nhàng băng quơ đáp.

Không ai lại gọt hoa quả cắt thành như thế. Có lẽ lại liên quan đến cái quá khứ cô không muốn nhắc tới kia đi, anh khẽ hôn lên vết thương màu trắng mờ: “Có đau không?”

“Em quên rồi.” Thật sự là đã quên, đã lâu lắm rồi, cái đau trên thân thể đã sớm quên hết, huống chi có thể thấy được miệng vết thương cũng không đau lắm.

Cô kéo người anh xuống, dùng phương pháp hữu hiệu nhất đòi đi sự chú ý của anh.

Sau đêm đó, 24 giờ vẫn là ngày đêm luân phiên, bầu trời cũng không có thêm một mặt trời, nhưng với cuộc sống của cô mà nói, dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Cuộc sống trong mắt cô rực rỡ như mùa hè, cõi lòng cô chan chứa cảm động nâng niu nó trong lòng bàn tay.

Hành lý của cô ít đến mức làm anh giật mình: “Nói cách khác, cái túi này chính là tất cả hành lý của em?”

“Đúng vậy.” Cô trả lời, từ trong vũ trụ đại bao lấy ra đồ vật này nọ, bàn chải đánh răng, khăn mặt, notebook, bộ sạc..... cuối cùng là một con lợn tiết kiệm bằng gốm màu trắng rất lớn.

“Đây là cái gì?” Lôi Húc Minh ở một bên vốn bị tài năng đặt vô cùng nhiều đồ vật linh tinh trong một cái túi của cô dọa ngốc rồi cuộc tình lại.

“Hộp tiết kiệm a.” Cô nhìn anh khinh thường, thị lực đúng là càng ngày càng kém.

“Em phải tiết kiệm tiền?”

Cô lắc lắc ngón tay: “Không phải em, là chúng ta. Hân hạnh được tiên sinh chiếu cố nhiều hơn a.” Sau này có một ngày, khi hộp tiết kiệm được nhét đầy, cô sẽ nói anh biết giấc mộng của mình, nhưng không phải bây giờ.

Sau này, một từ ngữ ám áp biết bao.

Cô nghĩ, trên mặt liền hiện lên nụ cười ám áp.

~~~~~

Anh vẫn như trước kia, đối với Hoan Trường chuyện gì cũng tự mình hỏi đến, nhưng mà đã sắp xếp cho chính mình ngày nghỉ cuối tuần.

Anh vốn muốn dùng mấy ngày này cùng cô đi dạo chơi khắp nơi, nhưng mà cô lại lác lác đầu.

“Em thích ở nhà.”

Tình cảm đi khắp nơi quá mệt mỏi, rất dễ dàng mệt mỏi, thật ra cô vẫn hướng tới hai người ù một ấm trà, đều tự làm chuyện mà mình thích, thảnh thơi ngược mắt lên có thể thấy người kia—giống như bây giờ vậy.

“Làm sao vậy?” Anh bắt được ánh mắt trộm ngấm mình của cô, kinh ngạc hỏi.

“Chưa thấy qua người đẹp trai a.” Cô cho anh một vẻ mặt “Vậy thì sao” đầy bướng bỉnh.

Đôi mắt hoa đào của anh hơi hơi cong lên: “Vậy ngấm thêm vài lần đi.”

Cô làm cái mặt quý, cười, lại cúi đầu đọc quyển sách trên tay.

Anh cũng không buông tha cô, đem trò chơi đang chơi dở lưu lại, qua bên cạnh cô: “Đang đọc gì vậy?”

“Ngôn tình tiểu thuyết.” Cô đẩy cái đầu đang ngả vào vai mình của anh ra, “Chơi trò chơi của anh đi.”

“Không thích.” Anh rất dứt khoát cự tuyệt, “Anh cũng muốn đọc.”

Trước kia là ai nói anh giống ông cụ non? Làm anh bây giờ già nhanh như vậy, giống hệt người già si ngốc. Cô thờ dài, cầm sách kẹp vào đầu gối: “Không thích hợp cho đàn ông đọc.”

“Sẽ không.” Anh lắc đầu, cố gắng lấy quyển sách của cô, “Tình cảm của anh vô cùng tinh tế, rất thích hợp.”

“Dịch ra.” Cô cười giấu sách sang bên cạnh.

“Cho anh xem.” Anh vươn người qua cô tìm kiếm.

“Được rồi được rồi đừng có náo loạn.” Cô lấy một tay chọc chọc ngực anh, “Có phải có người nên đi nấu cơm rồi không?”

Anh vẫn duy trì tư thế nửa quỳ, hai tay chống ở bên cạnh cô như cũ, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, hơi phẫn nộ đứng dậy, đi về phía nhà bếp còn không cam lòng quay đầu lại: “Vậy lần sau cho anh xem.”

Cô yên lặng nở nụ cười.

Cô bắt đầu biết đến một bộ mặt khác của anh, sau khi trong nhà có biến cố anh đã bắt đầu lặng lẽ giấu bộ mặt kia đi, bộ mặt kia giống như một đứa trẻ. Anh sẽ vì thất bại nhỏ trong trò chơi mà nguyên rủa, cũng sẽ vì ở trong trò chơi đánh được thứ tốt mà vội vàng chạy đến khoe với cô, sẽ ngủ lơ lơ biếng không muốn dậy, thỉnh thoảng cũng sẽ ngáy.

Anh cũng hiểu rõ một bộ mặt khác của cô, bộ mặt kia rất yên tĩnh, không cần lấy bộ mặt thích vui đùa âm ỉ đến dễ nguy trang. Nói thật ra cô không thích nói chuyện lắm, thích đọc sách, thích vẽ, thích mỉm cười, không thích cười to. Bình thường lúc cô cười to là lúc cô muốn che giấu cái gì đó hoặc muốn hóa giải sự xấu hổ.

Những gì ngày đó anh đáp ứng cô quả nhiên anh đều làm được. Anh tự mình học nấu ăn, vì thế nhóm đầu bếp của Hoan Trường mỗi ngày đều bị quấy rầy.

“Cho đậu phụ thổi vào trước hay là cho tiêu vào trước?”

“Dầu? Cần phải cho dầu sao?”

“Chờ một chút, kính của tôi bị hơi nóng làm mờ rồi.”

“50 gam? Gặp quý, tôi làm sao biết được bao nhiêu là 50 gam?”

“Lưu sự phụ, xin nói với tôi những lời người thường có thể nghe hiểu được. Cái gì là cho thêm một chút nước? Một chút là bao nhiêu?”

Đầu bếp gần như sụp đổ, đáng thương hề hề đề nghị: “Ông chủ, hay là chúng ta tìm một người đến nhà anh nấu nướng?”

“Quên đi.” Anh vò đầu, có chút thất bại, “Thật ngại quá, làm phiền mọi người. Tôi tự mình làm thử trước, thứ hai đi làm lại thỉnh giáo mọi người.”

Bên kia nhóm đầu bếp vừa nghe thấy được giải thoát mừng đến phát khóc, bên này Lôi nhị thiếu gia giương mắt nhìn nồi niêu muôi chậu, chỉ biết trộn lẫn hết cả rau dưa lại, làm lung ta lung tung một hồi liền thành món ăn, chắc cũng coi như đồ ăn có tính sáng tạo.

Trong lúc anh tối tăm mặt mũi làm ra đĩa thức ăn không nhìn ra nguyên liệu gì, khóe mắt thoáng thấy người phụ nữ của mình đang đứng ở cửa nhà bếp quan sát.

“Làm sao vậy?” Anh đặt nồi xuống.

Cô lắc lắc đầu, cười nhợt nhạt.

Thật ra, cô đã đứng ở đây một lúc lâu rồi. Nhìn bóng dáng bận rộn chạy qua chạy lại nấu ăn trước bàn bếp của anh, không biết sao, trong đầu lại hiện lên một hình ảnh.

“Trước kia em thường xuyên thấy bóng dáng một người phụ nữ bận rộn trong nhà bếp, mà người đàn ông lại ở ngoài nhàn nhã đọc báo hút thuốc. Khi đó em đã cảm thấy, lúc người phụ nữ đứng trước bàn bếp bận rộn nấu ăn, cũng là lúc cô ấy xong đời rồi.” Cô bước tới sau lưng anh, vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, dán mặt trên lưng anh. Cô ngửi thấy mùi dầu khói gia vị nhạt nhẽo trên người anh, trước kia có rất không thích mùi vị này, nhưng mà ở trên người anh, lại cảm thấy mùi hương thật dễ chịu.

Anh hơi quay đầu lại, rũ mắt nhìn cô: “Anh sẽ không để em xong đời.” Không thích nấu ăn, anh làm là được, anh sẽ không để cô làm chuyện mà mình không thích.

Cô đặt trán trên lưng anh, đâm vào vai cái thật mạnh: “Anh thật là ngu ngốc hết mức.....” tiếng nói hơi dừng một chút, chuyển thành nhỏ giọng, “Em có thể vì anh mà xong đời.”

“Phồn Tinh.....” anh đột nhiên xoay người, nắm lấy bả vai cô, ánh mắt nhìn cô vui sướng như điên.

Cô bình thường mặc dù thích ồn ào, nhưng không giỏi giải bày tình cảm thật sự của mình, anh biết, cho nên cũng không hề gò ép. Không tính lần uống rượu đó, đây gần như là lời nói rõ ràng nhất mà cô từng nói, vào lúc cô tỉnh táo, vào lúc cô tự nguyện, lần đầu tiên cô nói ra trái tim mình với anh. Bảo anh làm sao có thể không vui sướng?

Cô ho khụ khụ che giấu, chịu không được đưa tay đẩy anh sang một bên: “Không cần phải đặc ý bừa bãi, thật ra em là sợ phải ăn mấy thứ anh làm kia. Cảm thấy nếu phải chết, chết trong tay mình vẫn tốt hơn.”

“Anh không ngại.” Anh dùng sức ôm chặt cô, ngả trên vai cô, vui vẻ không thèm để ý những gì cô nói.

“Tránh ra nào.” Cô đẩy anh ra, hơi thở có chút gấp gáp, “Em chết đói.”

Anh không chịu buông cô ra.

Cô bước tới trước bàn bếp, nhìn nhìn đồng rau dưa may mắn vẫn còn dùng được, tính toán rất nhanh, bắt đầu xử lý.

“Em làm?” Anh hơi giật mình.

“Dù sao em cũng phải đảm bảo mình không rơi vào tình trạng chết đói.” Cô rất thuần thục thái rau, ” Ví dụ như, lúc có rau, có gạo, có củi, có bếp, sẽ không cần phải ăn đồ ăn sống.”

“Em đã nói.....”

Cô cười cười tự giễu: “Có người từng nói với em rằng, nếu muốn làm cho đàn ông vào bếp, trừ khi người kiên trì không nấu ăn, còn không thì không bao giờ có thể.” Thật xót xa, quanh đi quẩn lại, nhà bếp chính là trách nhiệm của phụ nữ. Mà cô, mặc dù biết đạo lý này, cuối cùng vẫn chui đầu vào lưới.

Anh nắm bả vai cô: “Chúng ta lập thời gian biểu được không, sắp xếp việc nhà một lượt, việc ai nên làm thì người đó làm.”

“Đó là đương nhiên.” Cô quay đầu giơ dao lên, giả bộ hung ác khua loạn: “Anh nếu dám lười biếng thì chờ đấy em cho anh vào nôi.”

Nói mình không làm, cũng không phải là không muốn nấu ăn. Vì người mình yêu mà vào bếp cũng là một loại hạnh phúc, nhưng mà sẽ không phải là nghĩa vụ. Biết bao nhiêu người phụ nữ ở trong nhà bếp vất vả đồ mồ hôi, thậm chí không cẩn thận còn có thể đổ máu, nhưng mà đổi lại trong lòng đàn ông lại cảm thấy đó là đương nhiên, cảm thấy đây là việc của phụ nữ phải làm, bọn họ chỉ cần vắt chân chéo ngủ uống trà là được.

Chính vì nguyên nhân này, mà dù muốn làm, cũng sẽ nói là không biết.

Nhưng mà người đàn ông này khác biệt. Phẩm cách của người đàn ông này khác biệt. Cô biết, cô biết vậy. Bởi vì anh nói sẽ không để cô xong đời, anh đã nói, nhất định sẽ làm được.

“Nói không chừng món này chỉ cần thêm một chút nữa là ngon rồi.” Cô nấu ăn, anh không có việc gì làm, liền bụng thành quả vừa rồi của mình lên, suy nghĩ hão huyền.

Cô tà nghệ cười liếc mắt nhìn anh, không nể tình nói: “Không phải một mà là ba.”

“Này, làm người không nên đuổi tận giết tuyệt.” Anh ra vẻ nghiêm túc.

“Được rồi, được rồi, em ném thử.” Cô rút đôi đũa ra, chuẩn bị thử đồ ăn.

Nếu là trước kia, thức ăn như vậy, lúc có thể lựa chọn, cô sẽ không động vào.

Những thói quen cố chấp từ trước đó của hai người đều dần dần thay đổi, lặng yên không một tiếng động, không ai phát hiện.

Nhưng mà có một số thay đổi khác, rõ ràng đến mức kể cả những người bên cạnh cũng phát hiện ra.

Hôm nay Lôi Húc Dương vừa đặt mông ngồi xuống trên bàn làm việc của Lôi Húc Minh, đã nhướn người về phía anh, vừa quan sát vừa tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ.”

Người ngồi trước mặt rõ ràng là thằng em trai anh vẫn nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, rõ ràng mới chẳng bao lâu, nhưng mà dường như lại có cảm giác đã rất lâu rất lâu không gặp.

“Ăn rồi phải không?” Đã là anh em, sẽ không quanh co lòng vòng.

Lôi Húc Minh liếc mắt nhìn lướt qua anh.

Lôi Húc Dương vỗ tay một cái, quả nhiên.

Khó trách hôm nay nhìn nó cứ cảm thấy, lòng hăng hái bị nó ẩn giấu thật nhiều năm đều nổi lên, nó lại trở lại giống như mười mấy năm trước khi nó gần hai mươi tuổi, tao nhã khéo đưa đẩy, nội liêm mà không âm trầm.

Có điều hồ ly thì vẫn cứ là hồ ly, chẳng qua là từ lông trắng biến thành lông đỏ mà thôi, bản chất cũng chẳng có nhiều khác biệt.

“Nói cách khác, trước kia mấy kỳ quái đều là do âm dương không điều hòa, tóm lại là triệu chứng của lão xử nam?” Lôi Húc Dương vuốt cằm suy xét.

Lôi Húc Minh như cười như không nhìn anh.

Lôi Húc Dương a a kêu lớn: “Lão Nhị, có nhầm hay không, người bình thường lần đầu tiên phá tân bị người ta trêu chọc như vậy, làm gì có ai nhìn người khác âm hiểm như mày, dù sao cũng phải có chút phản ứng đồ mặt ngược ngừng chứ. Tao biết rồi, mày nhất định là máu tuần hoàn không tốt.”

“Cái gì mà máu tuần hoàn không tốt?” Lục Phồn Tinh đang đi vào cửa, vừa lúc nghe thấy câu cuối cùng, vào cửa nhìn Lôi Húc Minh nở nụ cười, thấy Lôi Húc Dương ngồi ở trên bàn, “Lôi đại ở đây rồi a.”

“Không được gọi anh là Lôi đại, khó nghe.” Về mặt Lôi Húc Dương như muốn đi đại tiện, vài lần nói chuyện với người phụ nữ này, cô ấy đều gọi như vậy. Anh khó chịu nhìn cô, mắt đột nhiên sáng lên, vừa rồi trêu chọc Lôi Húc Minh không có chút hiệu quả nào, không có đạo lý trêu chọc người phụ nữ này lại cũng không có phản ứng gì: “Ài, Tiểu Lôi nhà chúng ta có mạnh mẽ hay không?” Vào thời khắc này anh đã hoàn toàn quên sự chấn động mình gặp phải khi lần đầu tiên gặp Lục Phồn Tinh.

Lục Phồn Tinh hơi sùng sốt, chợt nở nụ cười ngọt ngào, rất không đứng đắn đặt khuya tay lên vai Lôi Húc Dương, cùng anh thương lượng: “Mạnh mẽ a. Anh muốn tự mình ra trận thử nghiệm một chút không, em không ngại.”

Ta nhỏ vào nhỏ vào nhỏ vào. ” Ông đây với đàn ông hay chuyện loạn luân đều không có chút hứng thú nào.” Thật không có ý nghĩa, đến một chút phản ứng bình thường cũng không có.

“A.” Lục Phồn Tinh gật gù đầu, vòng qua bàn, ngồi lên tay ghế của Lôi Húc Minh — Lôi Húc Minh một tay cầm văn kiện đang đọc, một tay rất tự nhiên bò lên eo cô, dường như vị trí đó sinh ra là dành cho anh — ngoắc ngoắc tay gọi Lôi Húc Dương lại, “Đến đây, Lôi đại ca, chúng ta làm thực nghiệm.”

“Thực nghiệm gì?” Ở đây dường như có mùi âm mưu.

“Ngón giữa cong thành hình cái móc đặt ở trên bàn, mặt khác bốn đầu ngón tay kia đều không được rời khỏi mặt bàn.” Lục Phồn Tinh vừa nói vừa làm mẫu cho anh xem, “Sau đó để nguyên ba đầu ngón tay không được phép rời khỏi mặt bàn, giờ ngón áp út lên. Phải, ngón áp út. Ai. Anh làm sao mà nửa này cũng không giơ lên được thế.”

Lôi Húc Dương thử nửa ngày, cuối cùng đành từ bỏ: “Không giơ lên được thì làm sao?”

Lục Phồn Tinh cho anh một ánh mắt tỏ vẻ thật nghiêm trọng: “Chị dâu thật thảm.”

“Có ý gì?”

“Thận anh mệt.”

“Em tùy tiện nói anh sẽ tin.” Tội danh này quá lớn.

“Tay đứt ruột xót, mỗi ngón tay quản lý một bộ phận, ngón áp út là thận. Không tin hỏi Tiểu Cố.” Cô có bác sĩ làm chỗ dựa.

Lôi Húc Dương vô cùng nóng vội, đứng dậy khỏi mặt bàn: “Không nào loạn với các người, anh mày đi trước đón cục cưng.” Nói xong liền bước ra ngoài, tới ngoài cửa ngừng lại, theo bản năng nhìn tay mình, sau đó lập tức phát tay, thì thào tự an ủi chính mình: “Sẽ không, khẳng định là lại bị trêu chọc, tuyệt đối sẽ không.”

Lôi Húc Minh xem xong văn kiện trong tay, nhìn đồng hồ: “Cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta cũng đi thôi.”

“Được.” Cô cười ảm áp.

Anh muốn dẫn cô tới tham gia hôn lễ của bạn anh, nghe nói là bạn bè nhiều năm.

Lúc anh nhắc tới chuyện này với cô, cô nhăn mũi: “Không thích, em không biết ai.”

“Tiền mừng của anh khá nhiều, không phải hai người tới ăn không kiếm lại được.” Anh gãi gãi tóc cô, cúi người day day cái mũi đang vênh lên của cô.

Cô bị thuyết phục rất dễ dàng.

Tiệc cưới tổ chức tại khách sạn Đại Hoa bên bờ Tây Hồ.

Bước ra khỏi cửa xe là có thể nhìn rõ hình dáng của cô dâu, chú rể đứng cửa khách sạn.

Cô dâu mặc một bộ váy cưới trang nhã được cắt may đơn giản, làn váy kiểu đuôi cá, tư thế oai hùng mạnh mẽ lại không thiếu sự dịu dàng.

Váy cưới là một phát minh vĩ đại, bất luận kiểu dáng như thế nào, vào ngày đáng giá kỷ niệm nhất này đều có thể làm mình trở nên xinh đẹp nhất.

Chú rể cũng thật tuấn tú.

Lôi Húc Minh vừa nói “Chúc mừng”, chú rể vội vàng tranh trước cô dâu, vươn tay ra.

Lục Phồn Tinh ở bên cạnh lộ ra, chúc phúc nói: “Tân hôn hạnh phúc.”

Chú rể nghe thấy giọng nói của cô, cau mày, cầm tay Lôi Húc Minh tăng thêm vài phần sức lực, dùng sức lắc lắc.

Lôi Húc Minh nâng kính, không tiếng động nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Không phải giống như anh nghĩ đâu.”

“A, giọng nói của cô hình như giống tôi.” Cô dâu rất hưng phấn, không để ý khách khứa nắm lấy tay Lục Phồn Tinh. Chú rể tay chân rối loạn đi tiếp khách khứa.

Lục Phồn Tinh cười quay đầu liếc mắt nhìn người phía sau một cái, chớp mắt nhìn cô dâu: “Thật sự là rất khéo.”

“Này, Lôi, anh còn chưa chúc em tân hôn hạnh phúc.” Cô dâu cười sang sảng, buông tay Lục Phồn Tinh, bắt đầu đòi bạn bè lâu năm chúc phúc.

Lôi Húc Minh không để ý nhếch khóe miệng: “Tiền mừng của anh sẽ làm em cực kỳ hạnh phúc.”

“Ha ha ha ha, đủ sáng khoái. Em thích nhất là người sáng khoái như anh.”

“Khụ.” Chú rể sắc mặt không tốt ho một tiếng.

“Ai nha, em nói tùy tiện thôi.” Cô dâu cười lớn vỗ vỗ vai anh trấn an, tiểu tử này vẫn thích ăn dấm chua như vậy.

Vừa hay phía sau có một đám bạn bè thân thích đi tới, cô dâu chú rể vội vàng đi tiếp.

“Bây giờ không tiếp đón hai người được, hai người vào bên trong tự tìm chỗ ngồi nha.” Cô dâu rất đơn giản liền đem bọn họ đuổi đi.

Anh dắt tay cô đi vào, ký tên lên giấy đồ sau cửa, sau đó có người đích thân dẫn bọn họ tới bàn có đề tên mình.

“Đại vương, thiệp thân thật sự phục ngài.” Sau khi ngồi xuống cô liền hơi nghiêng người trêu chọc anh, “Trước giờ chỉ nghe người mới cười, có ai gặp qua hôn lễ người cũ, thế nhưng lại mang người mới đến dự hôn lễ người cũ, Đại vương ngài đúng là người đầu tiên từ khi khai thiên lập địa a.”

Thậm chí không cần nghe cách cô dâu gọi anh, chỉ cần nghe thấy giọng nói đã biết, cô dâu này, trong quá khứ sấm vai diễn như thế nào trong cuộc sống của anh.

Nhưng mà kỳ lạ ở chỗ, gặp người anh yêu ngày xưa, cô lại chẳng có chút ghen tuông nào, không một gợn sóng, đã tiếp nhận một người trong quá khứ chiếm phân lượng rất lớn trong cuộc sống của anh, thậm chí có thể nói còn có chút yêu thích cô ấy, yêu thích sự cởi mở rất tự nhiên của cô ấy. Có lẽ bởi người đàn ông này tình cảm rất tinh khiết rất sạch sẽ, sẽ không trộn lẫn chút tạp chất nào, cho nên cô mới không có chút lo lắng nào là anh sẽ vẫn dây dưa không dứt khoát với chuyện trước kia đi.

Anh rót cho cô chén trà: “Nói nhiều như vậy có mệt không?” Anh hiểu cô, vừa thấy nhiều người, thần kinh liền sẽ theo phản xạ trở lên phấn khích, sẽ thích náo loạn, nhưng nếu không có ai, cô ngồi một chỗ cả tuần không nói câu nào cũng không vấn đề gì. Hai mặt mâu thuẫn tốt cùng.

“Không mệt.” Cô đang chơi đùa hăng say mà, “Đại vương, ngài ban cho thiệp thân chén rượu này, là muốn ban chết sao?”

Anh vũng vàng uống trà, không hề bị cô ảnh hưởng.

“Ai, kẻ dùng sắc đẹp hầu hạ vua, sắc đẹp phai tàn thì sự yêu thương cũng mất. Đây là số mệnh không thay đổi của mỹ nữ thiên cổ a, thiệp thân hiểu được, hiểu được.....” Cô càng diễn càng vui vẻ, ai oán nhìn anh, “Đại vương, thiệp thân không trách ngài, có trách cũng chỉ trách thiệp thân, không biết dùng SK-II [39], năng lực bảo dưỡng không tốt.....”

Anh vẫn lẳng lặng nhìn cô, nhìn cô diễn tận hứng, nhìn cô đùa vui vẻ, nụ cười cứ như vậy tự nhiên dừng ở góc miệng anh, đột nhiên, anh nghiêng người về phía trước, hấp thu một chút sôi động vui vẻ bên môi cô.

“A!” Lời kịch phía sau đều quên hết, cô che góc miệng tròn mắt nhìn anh, người đàn ông này – rất không biết xấu hổ.

Rất nhiều người già có mặt từ lâu ngồi ở bàn đã không chịu nổi kích thích mở lớn miệng tròn mắt há hốc mồm. Người trẻ tuổi bây giờ a.....Ai..... Nhớ lại bọn họ năm đó kín đáo bao nhiêu.....

Anh đưa tay chỉ hai đóa hoa đỏ ửng trên mặt cô: “Phồn Tinh, em đỏ mặt sao, vì anh?” Cô từ trước đến giờ không đỏ mặt. Cô luôn sống như không để ý đến bất cứ chuyện gì, cái gì cũng không để ý, cái gì cũng sẽ không để tâm, tự nhiên sẽ không có chuyện xấu hổ lúng túng thẹn thùng linh tinh, nhưng mà bây giờ cô có, có phải hay không đại biểu cho, anh có thể an tâm chờ mong cuộc sống sau này cùng cô?

“Nói vớ vẩn, là do điều hòa mở quá lớn.” Cô mạnh miệng, khuôn mặt lại càng đỏ ửng.

Góc miệng anh ý cười càng sâu.

Cô tóm lấy bàn tay nghiêng sờ của anh: “Đừng sờ linh tinh.”

Mọi người ở bàn bọn họ còn chưa tới, cô nhàm chán xem danh sách: “Lôi Húc Dương, Tô Bảo Ý.....Tô Bảo Ý là tên chị dâu phải không? Vậy còn Tô Bảo Ngộn là ai?”

“Em gái của chị dâu.”

“À.” Cô đáp một tiếng, tiếp tục xem danh sách, vô tình liếc mắt một cái, thấy tên cô dâu chú rể phía trên, hô hấp ngưng lại một giây.

Trong phút chốc, cô dường như lại ngửi thấy cái mùi nước khử trùng từng làm cô nghĩ rằng cả đời cũng không thể thoát khỏi hết kia.

Năm thứ tư đại học, cô đã trải qua cả mùa hè trong bệnh viện.

Khi cô mặc quần áo bệnh nhân hoa văn kẻ sọc ngồi xếp bằng ở trên giường bệnh, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ không có loài chim nào bay qua, cô gần như nghĩ rằng mình sẽ ngồi ngẩn ngơ ở đó cả đời.

Cô bị đưa đi trị liệu chứng uất ức.

Cô ở nơi đó vài tháng, không có ai từng đến thăm cô, không ai tìm cô — có lẽ có người tìm, nhưng mà cô không biết, bởi vì từ ngày đầu tiên nằm viện, đi động của cô đã bị ném vào miệng cái giếng sâu thẳm cũ kỹ của bệnh viện.

Ngày nào cô cũng uống rất nhiều thuốc, Thorazine , Haldol , Clozaril, Sertraline Hydrochloride, thuốc ngủ vân vân, lúc mới bắt đầu thậm chí còn dùng điện để trị liệu chứng co giật.

Ngoài ra còn phải tiếp nhận phụ đạo tâm lý.

Bác sĩ tâm lý bắt cô nằm trên giường, mỗi ngày đều phải viết nhật ký.

Tất cả đều chẳng có mấy hiệu quả.

Bởi vì, cô căn bản không muốn khỏe mạnh.

Chạng vạng thư giãn, ban ngày gian nan, đêm tối bình minh, vòng đi vòng lại, cuộc sống không có gì thay đổi.

Cho đến một ngày, có người mở lời nói chuyện với cô.

Người kia là một người bệnh nằm ở phòng trọng bệnh tầng một.

Sở dĩ gặp người kia, là bởi vì mỗi ngày cô đều tỉnh lại vào nửa đêm, sẽ lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, đi đến ngồi ở cái đu dây bên ngoài , mà cửa sổ phòng bệnh của người kia, ở ngay bên cạnh cái đu dây.

“Chơi đu dây vui như vậy sao?”

Giọng nói xa lạ đột nhiên xuất hiện cũng không hù dọa được cô, cô thậm chí không hề phản ứng , vẫn ngồi gục đầu trên đu như cũ.

“Đường như mỗi đêm tôi đều thấy cô.” giọng nói kia lại vang lên.

Cô quay đầu lặng lẽ nhìn người nằm trên giường bệnh trong cửa sổ một cái, lại quay lại, giọng nói đều đều: ” Anh..... quá ồn ào.” Đầu lưỡi cô vì đã rất lâu không hoạt động mà có vẻ không được linh hoạt.

— “Giọng nói của cô rất giống cô ấy.”

Lúc cô gần như nghĩ anh sẽ không nói gì nữa, anh đột nhiên thốt ra một câu, giọng nói trầm thấp như đang kìm nén cái gì đó.

Cô không trả lời.

Anh cũng không nói nữa.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, bình minh ngày hôm đó tới đặc biệt sớm.

Sau đó mỗi buổi tối anh đều sẽ có cách dụ dỗ cô mở miệng, mặc dù chỉ là mắng một câu, cũng sẽ đổi được nụ cười ảm áp của anh.

“Cô muốn vào đây ngồi không? Nói chuyện như này tôi có hơi.....mệt mỏi.” Giọng nói của anh mỗi ngày đều yếu đi, dường như tính mạng đang dần trôi đi.

Cô trầm mặc một lúc lâu, vào lúc anh nghĩ cô sẽ từ chối, cô rời khỏi đu dây.

Trong phòng bệnh, gần ngọn đèn hành lang, cô lần đầu tiên thấy rõ hình dáng anh.

Bởi vì ngã bệnh, khuôn mặt vốn tuấn tú trở nên gầy yếu quá mức, xương gò má dường như đâm thủng lớp da, ánh mắt hoa đào vốn dĩ phải phong lưu phóng khoáng lại trần đây bóng mờ mệt mỏi. Chỉ có lúc anh cười, mới mơ hồ có thể thấy được vẻ thanh thoi hào phóng ban đầu.

“Cô vì sao không ngủ được?” Anh hỏi cô, có chút hiếu kì.

Giọng điệu của cô vẫn đều đều cứng nhắc như cũ, nhưng mồm miệng lại lạnh lợi hơn rất nhiều: “Anh vì sao không ngủ được?”

Trên mặt anh nở nụ cười tươi tắn, trong veo lại cô đơn, tay anh đặt trên ngực trái: “Tôi sợ. Sợ ngủ rồi, nó sẽ không đập nữa.”

“Chết không phải rất tốt sao?” giọng điệu cô bằng phẳng không chút tình cảm, nói ra suy nghĩ của mình. Cô luôn hi vọng, có thể ngủ một giấc không tỉnh

lại, không cần phải chờ đợi ngẩn ngơ đối mặt với đêm tối vô tận. Không cần phải ngẫm ngốc trải qua thời gian dài dằng dặc không chút ý nghĩa.

“Không tốt.” Đôi mắt hoa đào ấm áp của anh đối diện với con ngươi đen thẳm trong tròng nhưng lạnh lùng như hòn đá của cô, “Không tốt chút nào.”

“Sống có gì tốt?” Cô không nghĩ ra được, hoang mang mờ mịt hỏi.

“Còn sống, ” ngón tay gầy yếu của anh vươn tới chạm vào di động ở bên cạnh, miệng nở một nụ cười ấm áp, dường như nghĩ tới người nào đó khiến anh thất vui vẻ, “Là có thể thấy cô ấy hạnh phúc hay bất hạnh.”

Cô nhìn theo động tác của anh tới cái di động, lúc trước khi không nói chuyện với anh, cô đã vô tình thấy vài lần, người bệnh trong phòng bệnh này, nửa đêm thường xuyên nhìn di động ngẩn ngơ: “Cô ấy là ai?”

“Là người ở trong này.” Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực.

“Cái người có giọng nói giống tôi kia sao?” Cô thấy anh mỉm cười gật đầu, “Cô ấy vì sao không đến thăm anh?” Cô nói chuyện càng ngày càng trôi chảy.

Anh chậm rãi lắc đầu, tiếng nói rất chậm: “Cô ấy không biết tôi ở đây.” Nói xong liền quay đầu về phía cửa sổ, trầm mặc hồi lâu mới thản nhiên lên tiếng: “Hơn nữa ở nơi đó của cô ấy cũng không phải tôi.”

“Vậy anh muốn thấy cô ấy hạnh phúc hay bất hạnh?”

“Hạnh phúc.” Anh không hề chần chờ ngay lập tức trả lời.

“Cho dù cô ấy hạnh phúc bên người khác?”

“Cho dù cô ấy hạnh phúc bên người khác.” Không chút do dự.

Sau vài giây yên lặng, cô nhẹ nhàng chậm chậm nhưng nghiêm túc cất tiếng nói: “Được. Nếu anh chết, tôi sẽ giúp anh nhìn xem cô ấy hạnh phúc hay bất hạnh.”

Anh nở nụ cười sáng lạn hơn cả ánh mặt trời, sau đó, cầm tay cô, viết vào trong lòng bàn tay cô một cái tên.

Không nhớ lại qua mấy ngày, cô sớm đã không còn khái niệm thời gian. Chỉ biết có một ngày, cô đẩy cửa phòng bệnh của người kia ra, phát hiện bên trong trống rỗng. Ngay lúc đó cô cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chỉ cứ thế ngồi trở lại đu dây.

Ngày hôm sau, có người đem tới cho cô một cái di động.

Cũng chính vào ngày đó, cô bắt đầu chủ động phối hợp trị liệu với bệnh viện.

Đợi tới khi cô khôi phục cảm xúc đối với cái chết của người khác, đã là chuyện thật lâu thật lâu về sau.

[39] SK-II: tên một loại mỹ phẩm

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Phồn Tinh?” “A?” Cô lấy lại tinh thần, “Đây.....” Cô chỉ chỉ vào cái tên ở trên danh sách làm cho cô thất thần kia, “Là cô dâu có phải không?”

Lôi Húc Minh cười yếu ớt, lấy chiếc đũa gõ gõ trán cô: “Chẳng nhẽ em cho rằng chú rể mặt đen thui kia thích hợp với chữ ‘Hoan’ này hơn sao?”

Nhớ tới chú rể ban nãy vừa thấy Lôi Húc Minh vươn tay bày tỏ sự chúc mừng về mặt liền như gặp phải đại địch, hành động khẩn trương giành bắt tay trước, Phồn Tinh ôm trán bật cười: “Đúng là không thể thích hợp.”

Tay cô lại hướng về cái tên kia di nhẹ, thì thào: “Tên này không gặp nhiều lắm nha.....”

Phải là cùng một người đi, cái tên giống nhau, giọng nói cũng giống với giọng nói của mình.

Thế giới này thật sự rất nhỏ.

Thật ra cô từng nghĩ rằng thế giới này thật lớn. Năm năm trước cô lục lọi hết cả danh bạ trong cái di động anh ấy để lại cũng không thể tìm được cái tên kia, là bởi vì rất quen thuộc với dãy số của người kia cho nên không lưu lại sao?

Tìm kiếm như vậy quả thực là khảo nghiệm vận số của người ta.

Cô ở Hàng Châu tìm loạn năm năm, chưa một lần nào từng gặp người có tên giống như vậy, cô thậm chí còn hoài nghi, cái đêm trong trí nhớ kia có phải hay không là biến chứng của chứng bệnh uất ức, chỉ có nắm chặt cái di động cũ nát mới nhắc nhở cô, đây là sự thật.

“Làm sao vậy?” Cứ cảm thấy sự im lặng của cô có chút kỳ lạ, Lôi Húc Minh lên tiếng hỏi.

“Không có gì.” Cô bỏ tấm danh sách xuống, ngồi thẳng lưng, làm cái mặt quý, “Chỉ là thấy có người tên dễ nghe hơn em nên không phục.”

Anh nhìn cô chăm chú, đang chuẩn bị mở miệng.

“Tĩnh Tĩnh!” Tô Bảo Ý kéo tay Lôi Húc Dương đi tới, còn chưa đi tới bàn, ở xa xa đã lớn tiếng chào hỏi, “Tiểu Lôi nhà chúng ta rốt cuộc mang em ra ngoài gặp người.”

Lôi Húc Minh bắt đầu cười: “Chị dâu.”

“Chị nói oan cho mày sao?” Tô Bảo Ý ngồi xuống bên cạnh Lục Phồn Tĩnh, lôi kéo tay cô, cười tươi rồi liếc mắt nhìn Lôi Húc Minh, “Lần trước mang về nhà còn nói chỉ là bạn bè, mẹ suýt chút nữa đã bị mày lừa.”

“Lừa? Lừa ai? Lừa như thế nào?” Một cô gái diễm lệ cùng một người đàn ông nhìn qua vô cùng ngông cuồng đi tới, “Lão nương sao lại không phát hiện? Mau mau mau, lùi lại một chút, yêu cầu phát lại.”

“Trên tay người là cái gì đấy?” Lôi Húc Dương chỉ chỉ vào thứ tạp nham gì đó trên tay người đàn ông kia.

“Ha ha, không biết chứ gì, đúng là thất học. Công cụ chuẩn bị để nhào cô dâu chú rể! Lão nương tùy tiện lấy một cái ra giải thích với người.” Cô lấy từ tay người đàn ông kia một cái nồi và một cái thìa, “Cái này là cột vào bên hông hai người, chiều này tên khoa học gọi là khua chiêng gõ trống.”

“Gõ như thế nào?” Lôi Húc Dương hơi hí hóp mắt.

“Người nói thử xem?” Cô gái quăng tới một ánh mắt quyến rũ.

“Hắc hắc hắc hắc.” Lôi Húc Dương cũng xấu xa bật cười, thấy bà xã đang nhìn mình, vội nghiêm mặt quát, “Hạ lưu.”

“Vớ vẩn, đây là nghệ thuật, đây là nghệ thuật của lão nương!”

Bọn họ chắc là rất thân thuộc đi, nhìn dáng vẻ đùa giỡn thấy được tình cảm rất tốt. Lục Phồn Tĩnh nghĩ, miệng cười thờơ thức đoạn phim chiếu ảnh cưới đang không ngừng thay đổi trên mặt tường, lại quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, thăm than môi trường của Đại Hoa quả thực rất tốt, ngoài cửa sổ là Tây Hồ, nhìn qua khung cửa sổ thủy tinh dài sát đất sẽ thấy non sông tươi đẹp trải dài trước mắt, đúng là một loại hưởng thụ.

Nhưng mà sự nhàn nhã của cô cũng không kéo dài được lâu, bởi vì thời gian mở tiệc đã tới rất gần, khách khứa gần như đều đã tới đông đủ, bàn này của bọn họ mọi người đều đã tới, ánh mắt chăm chú mang theo ý tốt cùng sự trêu chọc đồng loạt quét tới tập trung trên người cô.

Cô gái diễm lệ đã bắt đầu ồn ào: “Đây là do ai mang tới, cũng không giới thiệu một chút?”

Nhưng mà sau khi giới thiệu rồi tình hình cũng chẳng trở lên tốt đẹp hơn, vẫn y nguyên như cũ, trừ phi cô nhìn trần nhà, bằng không nhìn đi đâu cũng sẽ đối diện với tầm mắt của người khác, đến tận khi hành khúc kết hôn vang lên, lực chú ý của bọn họ rốt cuộc mới chuyển tới trên người cô dâu chú rể.

Cô vỗ tay theo bọn họ, thờ phào một hồi.

“Không phải từ trước đến nay em đều không sợ người ta nhìn sao?” Lôi Húc Minh vừa vỗ tay vừa nhẹ giọng nói với cô.

“Đó là bởi vì em có thể làm như không nhìn thấy.” Cô duy trì nụ cười, rít qua kẽ răng, “Với tình hình vừa rồi, trừ phi nói với bọn họ em bị mù em mới có thể giả vờ như không nhìn thấy?”

Anh cười khê, hơi thở ấm áp phả trên vành tai miễn cảm của cô: “Anh còn tưởng rằng em không sợ trời không sợ đất chứ.”

“Ha , ha.” Cô cười gượng hai tiếng, “Đại vương ngài quá đề cao tôi rồi. Ngài thử tưởng tượng một chút cái cảm giác khi bị ma quỷ nhìn đến mức không thể động đậy, sẽ lĩnh hội được cảm giác vừa rồi của tôi ngay mà.”

Anh không tiếng động phá lên cười.

Cô dâu chú rể nắm tay nhau đi tới vị trí đứng đầu, người dẫn chương trình đầu bóng lảng do khách sạn sắp xếp nước bọt bay tứ tung: “Phía đông đỏ rực là thái dương, phía tây đỏ rực vẫn là thái dương, bên trái đỏ rực là cô dâu, bên phải đỏ rực không phải hi dân [38] mà là chú rể!”

Từ ngữ thật ngốc a, khách khứa bên dưới cười vang lên.

Tiếp đó mọi thứ được khách sạn sắp xếp giống như biết bao hôn lễ trước đó, lại là người chứng hôn đọc thơ dài dòng, cắt bánh ngọt, mở champagne linh tinh, khách khứa đa số đều là người trẻ tuổi, đều ở dưới âm âm ồn ào làm loạn. Đặc biệt là sau khi tam bái [39], bên dưới đã có người thể hiện bản chất lang sói gào to: “Yêu cầu động phòng ngay tại chỗ!”

Người điều khiển chương trình đầu bóng lảng cười hắc hắc: “Ha ha, chuyện này do chủ nghĩa xã hội khoa học tinh thần văn minh ngăn trở, chúng ta vẫn là không thể làm được. Sau đây xin mời chú rể phát biểu cảm nghĩ, ví dụ như anh làm thế nào để lừa được cô dâu xinh đẹp thế này, mọi người hoan nghênh!”

Chú rể đi tới trước microphone, quay đầu lại dịu dàng thoáng nhìn qua cô dâu: “Tôi không có gì hay để nói. Thăm nghĩ lại cảm ơn ba và mẹ, bởi vì bọn họ sinh Hoan, cuộc đời tôi mới không có gì để tiếc nuối.”

Toàn trường trở nên yên lặng.

Một bàn tay cô dâu che miệng, vẫn cười như cũ, trong mắt có ánh nước sóng sánh.

Người điều khiển chương trình đầu bóng lảng vờ lau lau khóe mắt: ” Rất cảm động, từ sau khi tôi rụng hết tóc đến giờ, tôi lần đầu tiên gặp được chuyện còn đáng khóc hơn cả bị rụng hết tóc. Bởi vì cô dâu chú rể của chúng ta là người nơi khác, cha mẹ bọn họ không có tới đây, cho nên xin mời chị gái của chú rể đại diện cha mẹ phát biểu.”

Cô gái diễm lệ khi thể vận quần đứng dậy đi lên trên bục, tiếng nói hướng vào microphone: “Lão nương bức thiết muốn biết, bao giờ mới được ăn cơm!”

Bên dưới bỗng chốc cũng nhau đập nôi, cười đắc chí cười, gõ đũa gõ đũa, đập bàn đập bàn.

Người dẫn chương trình đầu bóng lảng cũng không tiếp tục đánh rầm lung tung, một hồi tiệc cười cứ như vậy chính thức bắt đầu.

Rượu quá tam tuần, cô dâu thay một bộ quần áo thời Đường nhẹ nhàng màu đỏ đi tới, nghi thức kính rượu bắt đầu.

Trẻ con trên bàn cô dâu đã sớm ngồi không yên, đều lấy thức ăn mình thích rồi chạy tới chạy lui đuổi đánh, trong đó có một đứa nhỏ không cẩn thận liên va vào người cô dâu, bánh ngọt trên tay cũng rơi xuống bộ trang phục thời Đường của cô ấy.

Cha mẹ đứa nhỏ vội vã chạy tới: “Thằng bé này, sao lại không chú ý như vậy, đã bảo con không được chạy linh tinh rồi cơ mà!”

“Không sao không sao.” Cô dâu hào phóng cười, “Chị Liễu, diễm báo tốt đẹp a, bây giờ mới đúng là chạm vào ngọt ngào.”

Cha mẹ cực kỳ xấu hổ liền nói vài câu rất xin lỗi, dắt tay đứa nhỏ gây rắc rối về bàn.

“Mọi người cứ tự nhiên dùng trước, tôi đi thay bộ y phục sẽ quay lại ngay. Bác Lưu, bác cũng vậy, đừng có thừa dịp cháu đi mà bỏ chạy a!” Cô dâu cười kính người trên bàn một ly, vỗ vỗ người bên cạnh xem như dằn dò, sau đó liền đi về phía toilet.

“Em đi toilet.” Lục Phồn Tinh nhẹ nhàng nói một tiếng với Lôi Húc Minh liền đứng dậy.

Khi cô tới gần toilet, không ngoài dự đoán thấy cô dâu đang cúi đầu xử lý vết bẩn trên quần áo.

Chính là người này.

Người làm cho chủ nhân cái di động kia nhớ mãi không quên luôn muốn biết cô ấy có hạnh phúc hay không.

Khuôn mặt cô ấy trang điểm lên rất đẹp, tẩy trang không biết sẽ ra sao. Cô nhớ rõ ánh mắt của cô ấy, trong veo, đáng vẻ dường như rất được bảo hộ, khóe miệng có một nụ cười tiền nhô nhỏ, cảm giác giống như lúc nào cô ấy cũng tươi cười.

Suốt năm năm, cô đã vô số lần tưởng tượng ra dáng vẻ của cô ấy, trong lòng có vô số lời muốn nói với cô ấy, nhưng khi cô ấy thực sự đứng ở trước mặt mình, cô đột nhiên không biết nói cái gì với người hoàn toàn xa lạ nhưng lại có cảm giác thân thiết này.

Cô dâu dường như cảm nhận được có người nhìn mình, hình bóng trong gương nghiêng hoặc ngẩng đầu lên, khi đối diện với tầm mắt của Phồn Tinh, trong nháy mắt có chút sợ hãi, nhưng lập tức nhớ ra cô là ai, liền nở nụ cười hiền lành với cô.

Phồn Tinh ở trong gương cũng nở nụ cười với cô.

Cô dâu lại cúi đầu tiếp tục công trình chà y phục của mình, sau một lúc lâu, phát hiện Phồn Tinh vẫn ở phía sau mình không nhúc nhích, động tác chậm lại, tựa như suy nghĩ cái gì, rốt cuộc quyết định dừng động tác, buông bàn chải, xoay người hoang mang hỏi Phồn Tinh: “Làm sao vậy? Sao nhìn tôi như vậy?”

“Chỉ là nhìn thôi.” Thật sự chỉ là nhìn thôi, thay anh ấy nhìn xem, thay anh ấy nhìn nhiều một chút Con người Phồn Tinh sẫm lại, “Cô có hạnh phúc không?” Vấn đề này thật ngu ngốc, từ lúc nhìn thấy cô ấy ở ngoài cửa cho tới ban nãy, cô đã liên tiếp được chứng kiến cô ấy hạnh phúc bao nhiêu. Chú rể đối với cô ấy rất tốt, có thể nói là tỉ mỉ săn sóc, bạn bè đối với cô ấy cũng rất tốt, đồng nghiệp đối với cô ấy cũng rất tốt, giống như cô ấy, còn cần

người đến hỏi cô ấy hạnh phúc hay bất hạnh sao? Chỉ có một kẻ bất hạnh như mình mới có thể ngu ngốc cả ngày nhớ tới cô ấy hạnh phúc hay bất hạnh.

Quả nhiên, cô dâu tuy rằng cảm thấy vấn đề cô hỏi thật là kỳ quái nhưng vẫn cười trả lời: “Hạnh phúc a.”

Cô gật gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy mình không có lý do đứng ở chỗ này: “Vây là tốt rồi, có người rất hy vọng cô được hạnh phúc.” Nói xong câu này, cô liền vươn tay kéo cửa toilet ra, người bên cạnh lại bỗng nhiên quát một tiếng: “Chờ một chút!”

Cô chần chờ quay đầu lại, thấy cô dâu dường như cảm nhận được cái gì đó, cắn môi dưới, vẻ mặt kích động, lông mi xinh đẹp vì nước mắt lăn dài mà nhòe nhoẹt, giọng nói vì cảm xúc mà có chút chật vật: “Người đóNgười đó..... Có phải nhìn rất giống Lôi không?”

Khó mà miêu tả nổi cảm xúc trong cô hiện giờ, vui sướng, thương hại, hay là xót xa, hay là cả ba đều có. Cô mím môi, nở một nụ cười với cô ấy: “Cô nói đúng thì là đúng.” Bước khỏi toilet, không quay đầu lại.

Cũng không trở lại bữa tiệc ngay, mà cứ đi dọc theo hành lang, đi tới một cái cửa sổ, ngoài cửa sổ là Tây Hồ xanh thẳm tĩnh mịch.

Cô lấy cái di động sớm đã nên hết tuổi thọ kia ra.

Cô nhớ tới vẻ mặt cô đơn của anh khi ở trong bệnh viện nói rằng nơi đó của cô ấy không phải mình, lại nhớ tới Lôi Húc Minh từng nói với cô người mà cô gái anh yêu nhất kia yêu đã chết, hơi cười khổ.

Tạo hóa khéo đùa đùa những người yêu nhau, dùng từng bước từng bước trùng hợp đem những người xa lạ đến với nhau, lại cũng dùng một sự lại một sự trùng hợp kéo những người yêu nhau ra xa nhau.

Cô ấy yêu rõ ràng cũng là anh.

Nhưng mà anh sẽ vĩnh viễn không thể biết được.

Dưới xuôi vàng sẽ biết đều là lời nói dối gạt người, khi cùng tồn tại trong một thế giới đã không biết, cách một thế giới thì làm sao có thể hiểu được.

Khoảng cách xa xôi nhất, vĩnh viễn là sự sống và cái chết, bởi vì tuyệt đối không có cơ hội xoay chuyển.

“Cô ấy không hề quên anh. Tôi đã giúp anh nhìn coi cô ấy. Hẹn gặp lại.” Cô thì thầm nói nhỏ với di động, ấn nút tắt máy, ném mạnh điện thoại ra ngoài cửa sổ.

Vật thể vể lên một đường pa-ra-bol hoàn mỹ, rơi xuống dưới hồ, vài bọt nước rất nhỏ bắn lên, nhưng rất nhanh sau đó, ngay cả một gợn sóng cũng không thấy.

Hồ này, trong ngàn năm không biết đã chôn vùi không biết bao nhiêu chuyện xưa.

Cô vung vẩy tóc, theo đường cũ trở về.

“Sao lâu như vậy mới về? Chúng ta còn nghĩ em ngã trong đấy rồi.” Trở lại bữa tiệc, Tô Bảo Ý trêu ghẹo nói.

“Em không có ngã.” Cô chu môi, than thở: “Nhưng mà di động ngã rồi.”

—— Cái di động rách nát kia là một người bạn đã mất để lại cho cô ấy, nó giống như cho cô ấy một việc để làm, cho nên cô ấy mới có thể sống sót. Nếu có một ngày anh phát hiện di động của cô ấy không thấy đâu, vậy phải cẩn thận.

Những lời Tiểu Cổ từng nói qua bỗng chốc vang lên trong đầu Lôi Húc Minh, anh ghen thờ, trở lên căng thẳng, nhưng ngay một giây sau đó, anh thấy Phồn Tinh quay đầu, nhẹ nhàng nói với anh: “Ngày mai đi mua cái di động mới với em đi.” Nụ cười trên mặt cô, còn rực rỡ hơn hoa mùa hè.

Anh thờ phào, trái tim khô phục nhịp đập, vẻ mặt ảm áp nho nhã nở nụ cười: “Được.”

Ngày mai, từ ngữ chứa đựng biết bao hy vọng.

Ngày mai còn chưa đến, tối nay bỗng nổi mưa to gió lớn.

Là trận mưa đầu xuân, kèm theo tiếng sấm rền trời.

“Tốt, anh quay về làm việc xong rồi đến Đường Quy tìm em. Bye.” Phồn Tinh gấp gấp nói xong, đẩy cửa xe chạy ra ngoài.

“Mưa.....” Lôi Húc Minh chỉ kịp nói một chữ, đã thấy cô chạy vào màn mưa, chữ tiếp theo không kịp thốt ra bất đắc dĩ cười cúi đầu đọng lại bên môi, “Ô.”

Tham gia tiệc cưới xong anh phải về Hoan Trường coi chừng, cô vừa lúc cũng tới Đường Quy tìm bọn Sát Sát các cô chơi.

Nhưng mà cô chưa tới Đường Quy đã thấy khách khứa bên trong đều đi ra.

Xảy ra chuyện gì?

Cô nhủ mày, tránh sang một bên để cho khách khứa ra hết xong, sau đó mới đẩy cửa đi vào, liền thấy Đông Tây ngồi xôm trên mặt đất, hai tay vùi trong bộ tóc màu cam, đầu gục xuống không thấy rõ về mặt, Sát Sát đứng bên cạnh, trên mặt là biểu tình bất lực hiếm thấy.

“Làm sao vậy? Còn sớm như vậy, sao lại không buôn bán?” Phồn Tinh cẩn thận hỏi.

Âu Dương Sát Sát khò sở nhìn cô một cái “Hôm nay không biết người khách nào khi đi toilet mở cửa sau ra, không thấy Kiều Ngạo đâu.”

Trái tim Phồn Tinh trĩu xuống, đi tới ngồi xôm bên cạnh Âu Dương Đông Tây, đặt tay lên vai cô.

Đông Tây mờ mịt ngẩng đầu, trong mắt chỉ có sự trống rỗng.

Phồn Tinh nhìn thấy dáng vẻ này của cô, mảy mui càng chặt, rốt cuộc chịu không được vỗ đầu gối đứng lên: “Ở đây khò sở cũng vô dụng. Có lẽ nó còn chưa chạy xa, chúng ta cùng nhau đi tìm.”

Đông Tây tuyệt vọng lắc lắc đầu. Tìm không được, chắc chắn là tìm không được.

“Mưa lớn như vậy, nó nhất định không chạy được xa, chắc chắn sẽ tìm được.” Phồn Tinh nhìn về phía Sát Sát, “Sát Sát, người đề ý cô ấy, chờ ta một chút, ta đi nói với anh ấy một tiếng trở lại ngay.”

Cô lại giống như từ trước tới giờ vội vàng chạy ra ngoài.

Mưa rất lạnh, cũng rất lớn, mặc dù từ Đường Quy đến Hoan Trường chỉ là khoảng cách ngắn ngủi, tóc của cô vẫn ướt đầm.

Lúc cô chật vật chạy vọt vào Hoan Trường, cô đột nhiên ngừng bước, cảm thấy vô cùng khó thở.

Cô chưa từng nghĩ tới đời này còn có thể gặp lại một trong hai người kia.

Ông ta sao lại ở Hàng Châu? Ông ta tại sao lại xuất hiện ở Hoan Trường?

Ông ta ngồi ở một góc rất vắng vẻ, ngồi cùng bàn là một người phụ nữ và một đứa bé trai ba bốn tuổi, bọn họ vừa ăn vừa chơi đùa với đứa bé trai, hạnh phúc không để ai vào mắt.

Quả nhiên là đã có đứa con rồi.

Cô nên đi ngay, Sát Sát còn chờ cô, Kiều Ngạo của Tây Tây còn không biết ở đâu, nhưng mà chân lại giống như mọc rễ ở đó, không thể động dậy.

Không biết mình suy nghĩ cái gì, trong đầu nhanh như chớp chợt hiện lên cái gì, chính là không gì có thể nắm lại được, dường như có rất nhiều cảm xúc trào dâng, nhưng mà lối ra của dòng nước quá nhỏ, vì thế dồn ứ lại một chỗ, áp lực điên cuồng xoay tròn gào thét——không thể khống chế, vết sẹo gần ngực đã khô thật lâu lại bắt đầu đau đớn.

Trong lúc hốt hoảng, thấy người ở bàn kia dường như phát hiện có người nhìn, quay đầu lại.

Cô kích động xoay người, va vào một lồng ngực quen thuộc. Cô ngửi thấy hương vị đặc biệt làm cho người ta an tâm trên người chủ nhân của lồng ngực kia, cái cảm giác phát điên từng chút từng chút một được trấn an, trở lên dễ bảo không còn ác liệt nữa, trái tim cũng trở lên yên lặng.

“Phồn Tinh? Làm sao vậy?” Anh ở bên cửa sổ trên lầu đúng lúc thấy cô đi tới, nhưng mà cả nửa ngày cũng chưa thấy cô lên lầu, vì thế liền xuống dưới xem sao, không nghĩ tới ngay lập tức bị va vào. Anh nhìn theo hướng cô tới chỗ ban này cô chăm chú nhìn, vừa vặn thấy một bàn người quen, liền gạt đầu coi như đã chào hỏi.

Làm sao vậy? Đúng. Cô làm sao vậy? Cô đang làm cái gì? Cô nên giúp Tây Tây đi tìm Kiều Ngạo nha.

Cô ngẩng mặt: “Không thấy Kiều Ngạo đâu, em giúp Tây Tây đi tìm, lại đây nói với anh một tiếng.”

Về mặt Lôi Húc Minh nghiêm túc, anh từng nghe Phồn Tinh nói qua về lai lịch của Kiều Ngạo, rõ ràng ý nghĩa của Kiều Ngạo đối với Âu Dương Đông Tây cũng tương đối giống như cái di động trước kia đối với Phồn Tinh, rất hiểu ý nghĩa của Đông Tây và Sát Sát đối với Phồn Tinh, nhanh chóng đưa ra quyết định: “Đi, anh với bọn em cùng nhau tìm.”

Sấm mùa xuân rền trời, vạn vật sống lại.

Đêm đó, những cây cỏ nhỏ mọc lên từ nền đất đều thấy có bốn người thất tha thất thểu, tìm tìm kiếm kiếm.

Lúc đầu ai cũng có che ô, nhưng khi cứ đi hết một đường rồi lại một phố, tìm kiếm khắp cả những nơi nó có thể tới chơi đùa, kêu gọi khắp cả những nơi nó có thể nấu mình, cánh tay mệt mỏi rồi đều đã không giương nổi ô nữa.

Nó sẽ đi đâu?

Mưa lớn như vậy nó sẽ đi đâu chứ?

Cổ họng kêu gào đến bỏng rát, vẫn không nghe thấy một tiếng chó sủa, vẫn không nhìn thấy bóng dáng chạy trốn của một con chó nào.

Âu Dương Đông Tây huyết sáo gọi hết tiếng này đến tiếng khác, da tay đã sắp rách , cũng vẫn không có kết quả.

Rạng sáng, bốn người vô cùng mệt mỏi về tới Đương Quy.

Âu Dương Đông Tây ôm tấm gỗ chuyên dụng trong karate ngồi ngơ ngẩn trên mặt đất, yên lặng rơi lệ. Sát Sát ở bên cạnh cô mắt cũng đỏ hoe.

“Tây Tây.....” Phồn Tinh lo lắng nhìn cô.

Nếu Tây Tây có thể nói, cô ấy sẽ muốn nói cái gì?

Trong Đương Quy thời gian cô ở cùng Kiều Ngạo là ngắn nhất, bởi vì không phải cô bé quan thì là Tây Tây bé quan, ít khi gặp mặt, nhưng mà cô vẫn có thể miêu tả vô cùng rõ ràng, dáng vẻ của Kiều Ngạo, thói quen xấu của Kiều Ngạo, Kiều Ngạo thích ăn đậu phộng.

Từ khi bắt đầu quen biết Âu Dương Đông Tây, Kiều Ngạo vẫn luôn ở bên cạnh cô ấy.

Kiều Ngạo là con chó săn rất đáng yêu, nhìn qua thật dũng mãnh, thật ra lá gan rất nhỏ, sợ chuột sợ pháo sợ sét, mỗi khi gặp phải, sẽ lại chạy đến làm nũng bọm cô. Ban đêm như vậy, nó sẽ ở đâu sợ tới mức run rẩy?——giống như, giống như lúc trước cô đi ăn xin vậy sao?

Nghĩ nghĩ, toàn thân cô cũng bắt đầu hơi hơi run rẩy.

Lôi Húc Minh ôm cô vào lòng ngực, cùng các cô im lặng

Vào lúc rời khỏi Đương Quy, ai nấy cũng đều rất mệt mỏi.

Đền toilet sáng trưng, có thể nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Tắm rửa sạch sẽ xong Phồn Tinh vẫn như người mất hồn, lúc ngồi trên sofa lấy khăn mặt lau tóc, không cẩn thận một cái, cô lại có thể làm rơi con lợn tiết kiệm, uống công thật nhiều tiền xu đã tích trữ bao lâu.

Àm——

Bang——

Tiếng đồ sứ vỡ vụn hòa với tiếng sấm, đập thật mạnh vào trái tim bập bênh của cô.

Trong lòng như có một cái động lớn nứt ra, bao nhiêu sự tuyệt vọng vốn chìm sâu đều tràn ra, chảy khắp toàn thân cô, rét buốt rét buốt.

Cô lặng im ngồi xồm xuống tự mình dọn dẹp mảnh vỡ, tay bị đứt cũng không thèm để ý.

Vì sao cô dường như bỗng chốc lại trở lên tuyệt vọng như vậy?

Vẫn là bởi vì gặp ông ta đi

~~~~~

Đêm qua đối với cô thật sự rất khó khăn đi.

Lôi Húc Minh ngồi bên giường tay chạm vào cúc áo sơ mi, hơi hơi nghiêng người nhìn khuôn mặt Phồn Tinh đang vui trong gối.

Tuy rằng biết Kiều Ngạo tương đương nguyên tố thứ năm của Đương Quy, nhưng hôm qua ra khỏi phòng tắm thấy dáng vẻ ngẩn ngơ tay đầy máu của cô , vẫn thấy hoảng sợ, vốn sợ cô nhầm chán, muốn mua một con vật cưng để nó chơi đùa cùng cô, nhưng thấy cảnh này ý niệm này liền bị xóa bỏ.

Cô bây giờ đang ngủ rất sâu, nhẹ nhàng hít thở, mái tóc đen bóng ôm trọn khuôn mặt trắng nõn, giống như một con mèo ngoan ngoãn.

Ngón tay anh dịu dàng xoa xoa quàng thâm dưới mắt cô: “Làm sao lại mệt mỏi như vậy.”

Quần áo được mặc chín chu, anh sửa sang lại cổ áo, lấy bút máy từ trong túi bộ âu phục ra, viết qua loa trên giấy nhắn tin: “Khi nào dậy đến Hoan Trường, chúng ta đi mua đi động.”

Cuối cùng nhìn cô một cái, cất bút đi, đặt tờ giấy xuống cạnh giường, rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chỉ còn lại một căn phòng u ám

~~~~~

Trên khuôn cửa, là hai người cầm nôi và muỗi tác chiến, miệng cười sung sướng.

Chính là không nghĩ tới, khi anh tới Hoan Trường, đã có người đang đợi anh.

“Anh rẻ?” Thấy Lục Vĩ ở Hoan Trường cũng không có gì kỳ lạ, anh ấy cùng Đình San San thường xuyên tới ủng hộ việc làm ăn, kỳ lạ ở chỗ anh ấy cứ nhiên lại ở trong văn phòng chờ anh, “Có việc?”

Lục Vĩ cười ha ha, buông một tay, cử chỉ rất tự nhiên phóng khoáng: “Sao vậy? Không có việc gì anh rẻ sẽ không thể tới tìm em?”

Lục Vĩ quả thật là người đàn ông rất có sức quyến rũ, cũng khó trách chị họ nhỏ hơn anh ấy nhiều vẫn si mê anh ấy như vậy. Lôi Húc Minh nghĩ thầm, mỉm cười xua xua tay: “Anh rẻ ngồi đi, anh uống cái gì?”

“Không cần. Anh ngồi một lúc rồi đi ngay.” Lục Vĩ nói.

Ở đây chờ anh lâu như vậy, lại nói ngồi một lát rồi đi ngay, thật sự là quái lạ. Lôi Húc Minh trong lòng nghi hoặc, nhưng bên ngoài không biểu hiện gì, rót hai chén trà, cùng ngồi trên sofa với anh, cũng không mở miệng, bụng chén chờ anh mở đầu.

Lục Vĩ cũng không nói gì, bụng trà thưởng thức.

Cứ như vậy hai người yên lặng một lát.

“Tiểu Lôi a.” Lục Vĩ tựa như đã suy nghĩ kỹ càng, “Năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Kém chị họ ba tuổi.”

“Vậy cũng không còn nhỏ a.” Lục Vĩ nói thăm thía, “Cũng nên lo lắng chuyện chung thân đại sự rồi.”

Lôi Húc Minh chà xát cái chén ở giữa hai tay, cúi đầu mỉm cười.

“Hay là để anh rẻ giới thiệu cho em?” Lục Vĩ dò hỏi.

Lôi Húc Minh ngẩng đầu, nhìn thẳng anh, nói thẳng: “Đêm qua anh rẻ không phải đã thấy sao? Hôm nay lại tới đây hỏi cái này, em ngược lại cảm thấy không hiểu.” Ngày hôm qua lúc cả nhà bọn họ ở Hoan Trường ăn cơm cũng vừa lúc anh xuống nhà tìm Phồn Tinh, không phải đã nhìn thấy rõ ràng sao?

“Quả nhiên.” Lục Vĩ cười ha ha, “Em giấu thật tốt a, mọi người trong nhà còn tưởng em không có, không như vậy em còn không chịu nói không phải sao? Cô bé kia ở đâu nha?”

“Hàng Châu.”

Lục Vĩ hơi ngần ngại, lập tức cười rộ lên: “Hàng Châu tốt. Lần sau mang về nhà mọi người cùng ngồi với nhau đi, anh và chị họ em đều còn chưa được giới thiệu với cô ấy đâu. À, cũng không còn sớm nữa, anh còn có việc, không quấy rầy em nữa.”

Lục Vĩ tự nhiên rồi đi đột ngột y như lúc anh đến.

Lôi Húc Minh tiễn anh khỏi cửa xong vẫn thấy ngỡ vực như cũ, từ trước đến nay bọn họ dường như không có gần gũi đến mức có thể lén gặp mặt thảo luận những chuyện riêng như thế này, nghĩ như vậy, vừa quay đầu liền thấy Phồn Tinh ngay trước mặt: “Sao ngủ dậy sớm như vậy?”

Về mặt Lục Phồn Tinh đầy thỏa mãn lắc lắc ô, bọt nước bắn tung tóe: “Ngủ no rồi thì dậy—rất ít khi thấy anh tiễn khách đến tận cửa nhà.”

“Sao? À, đó là anh rẻ họ.”

“.....Hóa ra là anh rẻ họ nha.....” Lục Phồn Tinh lẩm bẩm ghi nhớ, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Làm sao vậy?” Anh đi vào dưới tán ô của cô, kéo kéo tóc cô, dịu dàng hỏi.

“Không sao.” Cô nờ nụ cười quá mức rực rỡ, khoác lấy tay anh, “Đi, chúng ta đi xem di động.”

Mưa liên miên không dứt.

Mảnh mảnh dài dài, rả rích rơi trên tán ô, phát ra âm thanh sần sật dễ nghe.

Nhưng mà vẫn rất lạnh.

Phồn Tinh rút cổ, Lôi Húc Minh lấy khăn quàng của mình xuống quấn quanh cổ cô, mang theo nhiệt độ của cơ thể anh.

“Trí nhớ càng ngày càng kém. Ngay cả khăn quàng cổ mà cũng quên mang.” Anh vỗ vỗ mặt cô, cô xấu hổ.

Cô phòng mang trọn mắt lờm anh.

Cách Hoan Trường không xa là một cửa hàng bán di động, đi một lát liền tới.

Trong cửa hàng di động, hệ thống sưởi mờ rất lớn, đi vào, kính mắt Lôi Húc Minh liền mờ sương, nhìn qua mắt kính, lờ mờ cảm thấy nụ cười trên mặt Phồn Tinh có chút đau khổ, vội vàng tháo kính xuống, mới phát hiện mình nhìn lầm, cô vẫn giữ dáng vẻ cười vô tâm vô phế như cũ.

“Có nghĩ tới muốn mua di động gì không?” Lấy khăn tay lau bỏ hơi nước, anh tùy ý hỏi cô.

“Có a!” mắt cô sáng lên, “Em muốn mua cái loại di động mà vừa nhìn đã biết là biến thái.”

Anh bật cười, nhìn không được lắc đầu, mặc cho cô lôi kéo mình chạy tới trước quầy.

Cùng cô đi một nhà lại một nhà, nhìn cô vô cùng nghiêm túc nói với cô gái bán hàng: “Tiểu thư, phiền cô giới thiệu với tôi cái loại di động mà vừa nhìn thấy đã biết là biến thái.” Nhìn cô gái bán hàng vẻ mặt khó xử nhìn đi nhìn lại trong quầy, làm thế nào cũng không hạ được quyết tâm nói cái nào là di động chuyên dùng biến thái.

Cứ như vậy thay đổi từ cửa hàng di động này đến cửa hàng khác, có đôi khi anh lại sinh ra ảo giác, nghĩ rằng cô muốn dắt anh đi như vậy cả đời.

Rốt cuộc có một cô gái bán hàng dừng cảm lấy ra một cái di động hình thức quái lạ nói: “Cá nhân tôi cảm thấy cái này khá phù hợp với yêu cầu của cô, nhưng mà hy vọng.....Cô đừng mang ý kiến cá nhân của tôi nói với những khách hàng khác.”

Là một chiếc di động vỏ màu đỏ, không có nắp đập dây anten bố trí bên trong, nhưng mà hình dạng không phải hình tứ phương bình thường.

Cô rất dứt khoát mua, trả tiền, lấy SIM đã chuẩn bị từ trước ra lắp vào.

“Em đã chuẩn bị cả SIM rồi?”

“Phải, ở trên đường nghĩ muốn bắt đầu sử dụng sớm một chút nên mua trước.” Cô tươi cười với anh, bắt anh ngồi xuống cái ghế ban nãy mình ngồi chọn di động, “Anh ngồi ở đây nha, em phải thử máy một chút.”

Anh nghe lời ngồi xuống, hiếu kỳ hỏi: “Thử như thế nào?”

“Quan sát hiệu quả âm thanh trong hoàn cảnh ồn ào a. Anh ở đây, em ra ngoài gọi cho anh, để xem hiệu quả thế nào.” Cô nhìn anh với ánh mắt có thể mà cũng không biết, xoay người nhẹ nhàng đi tới cửa của cửa hàng.

Anh nhìn thấy thân ảnh màu đỏ luồn lách xuyên qua đám đông, mái tóc ở phía sau bay múa.

Lúc đi tới cửa, bước chân chậm lại, từng bước từng bước đi ra, cô bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt xuyên qua không gian xa xa, xuyên qua đám người, thăm thẳm như thế khóa trên người anh.

Anh thấy trên mặt cô ý cười mỏng manh, giống như nụ cười cáo biệt.

Dự cảm không tốt nổi lên trong lòng, anh hoảng hốt đứng dậy, nhảy dựng lên đuổi theo, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng cô ngồi chui vào Taxi.

“Phồn Tinh.....” Anh vừa chạy vừa gọi cô.

Cô hơi khựng lại, không quay đầu, quyết tuyệt ngồi xuống.

Anh không kịp, anh không can nổi, chỉ có thể nhìn cô cứ như vậy cách xa mình.

Anh đứng ngơ ngẩn trong mưa, tâm tư rối loạn.

Di động lúc này rung lên, là một tin nhắn ngắn ngủi.

“PAUSE.”

PAUSE cái gì? PAUSE bao lâu? Cô lại không nói thêm một chữ.

Mưa vẫn rơi, không hề có dấu hiệu ngừng lại.

[38] Hi đàn: trứng luộc được nhuộm màu đỏ thường dùng trong hôn lễ hoặc khi sinh con.

[39] Tam bái: lễ cưới này được cử hành theo kiểu truyền thống, cô dâu chú rể bái đường ba cái.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Tiểu Cổ đi tới cửa nhà trọ thì loáng thoáng nghe thấy trong phòng có tiếng chuông di động, anh đưa tay sờ sờ túi, không phải của anh.

Trần đầy nghi hoặc mở cửa đi vào nhà, liền thấy người vừa mới dọn đi cách đây không lâu Lục Phồn Tinh đang ngồi dưới đất ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Di động ở trên bàn trà kêu vang, cô đơn.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh cầm chìa khóa vút vào chỗ để trên bệ cửa.

Cô quay đầu nhìn anh, không đáp.

Về mặt anh trầm xuống, đưa tay tới công tắc đèn.

“Đừng bật đèn.” Cô đột nhiên mở miệng.

Anh rầu rĩ ngồi xuống cái xô pha đối diện cô, lắc lắc mái tóc dài, cau mày nhìn di động liên tục vang lên: “Người định để cho nó ầm ĩ tới bao giờ?”

“Không gọi Sẽ không vang nữa.....” Cô nhỏ giọng nói.

“Người” Anh hít sâu một hơi, cố gắng làm mình bình tĩnh, ngồi xổm trước mặt cô, nắm lấy hai bả vai của cô, “Vây lần này người lại chuẩn bị trốn đến bao giờ?”

Cô kinh hoàng nhìn anh.

Không đúng Không giống như anh tưởng tượng

Anh nghĩ rằng anh sẽ thấy khuôn mặt không chút cảm xúc của cô, giống như trước kia, tựa như linh hồn bị hút hết ra khỏi cơ thể, nhưng mà không phải, cô đang sợ, thật sự đang sợ, đang rối loạn, đáng vẻ yếu ớt như vậy, anh ngược lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

Anh phần nộ buông cô ra, bực bội vò tóc: “Tùy người, ta đi mua com.” Dù sao cũng có người sẽ biết nên làm thế nào bây giờ.

Cửa mở, lại đóng.

Tiếng chuông liên tục vang lên, một lần lại một lần.

Không biết trôi qua bao lâu, âm nhạc đột nhiên ngừng lại, di động nằm im lìm giống như tượng, không còn phát ra âm thanh gì.

Cô vui mặt vào đầu gối.

Thật hỗn loạn. Đầu đau, trái tim rối bời, cả người giống như phát điên.

Ngoài cửa sổ, bầu trời tờ mờ tối cũng đã trở lên đen đặc, màn đêm đã được gọi tới.

Cửa lại nhẹ nhàng bị đẩy ra, vài dải sáng từ hành lang hắt vào.

Một bóng người cao lớn giẫm trên dải sáng nghiêng dài đi tới trước mặt cô, hơi ngồi xổm xuống, cúi đầu dăm mảy gọi tên cô: “Phồn Tinh.”

Ài? Là ai?

Cô vội vàng ngẩng đầu lên, tới lúc nhìn rõ người ở trước mặt mình, lập tức bị dọa.

Anh sao lại ở đây? Cô không hề chuẩn bị tâm lý để gặp anh nha!

Cô nhanh chóng bò lên khỏi mặt đất, chạy ngay ra ngoài.

Động tác của anh nhanh nhẹn, hai ba bước đã bắt cô lại, kéo lưng cô ôm vào trong ngực, cánh tay gắt gao níu lấy eo cô.

“Thả em ra!” Cô hoang mang giấy dựa.

Cánh tay anh càng níu chặt hơn, nghiêng rặng nghiêng lợi : “Anh vẫn còn đầu óc!” Nếu không phải bởi vì hiểu lầm cô vì Kiều Ngạo mà suy sụp, anh làm sao lại ngốc tới mức để cô chạy trốn như vậy. Loại sai lầm này, tuyệt đối sẽ không bao giờ có lần thứ hai.

Cô không nói gì chỉ giấy dựa, anh cũng không nói gì cứ giam cầm cô, đến tận khi cô mệt mỏi, không còn sức lực mà chạy trốn.

Anh xoay người ở trong lồng ngực mình lại, nhưng không buông ra, nghiêm túc hỏi: “Vì sao muốn chia tay?”

“Chia tay?” Cô hoảng hốt nhìn anh, vừa nói xong hai chữ này, hai giọt nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, nước mắt cứ như vậy chảy không ngừng, “Em không phải.Em không phải muốn chia tay.” Cầm di động soạn lại xóa dòng chữ ” game over”, một lần soạn là một lần khóc, làm sao cũng không thể gửi đi được, chỉ có thể dùng ” pause”. Anh là ánh sáng của cô nha, nếu rời khỏi anh, cô làm sao có thể sống sót? Nhưng mà cô ở bên cạnh anh, có thể làm cho anh hạnh phúc sao? Cô rất rối bời, cho nên mới trốn đi để cố gắng suy nghĩ cho rõ ràng.

Cô không phải muốn chia tay

Ánh mắt anh âm u, sự tức giận vốn giúp anh chống đỡ suốt từ lúc đó bỗng nhiên hoàn toàn tan biến, cả người thờ phào nhẹ nhõm, lúc này anh mới phát giác chính mình vẫn luôn sợ hãi đến mức run rẩy.

Anh ôm cô thật chặt, ngả đầu trên vai cô, giọng nói bởi vì trong lòng vẫn sợ hãi như cũ mà có chút thiếu lưu loát: “Vây, vì saoPAUSE.....” Anh rất sợ cô sẽ rời bỏ mình, sợ cái dòng pause kia chẳng qua chỉ là cái cớ để rời đi không trở lại, anh cũng sợ dù cố gắng như thế nào, bày tỏ như thế nào cũng đều không thể khóa được bước chân bay nhảy của cô. Cô cũng là ánh sáng của anh a, là ánh sáng ông trời đã cho anh vào lúc anh đã nghĩ mình không thể nào lại yêu một lần nữa, sẽ phải sống cô độc đến giây phút cuối đời.

Cô cố sức lau sạch nước mắt, nghe thấy tiếng tim anh đập , rất nhanh.

Cô vòng tay ôm anh: “Thật xin lỗi.” Bởi vì không biết phải nói như thế nào, cho nên đã làm anh sợ là cô sai.

“Vây em sẽ không rời đi có phải không?” Anh đòi hỏi sự hứa hẹn của cô, anh vẫn sợ, sợ khi mình nghĩ tới ngày mai, lại phát hiện ngày mai thật ra chỉ có sự cam chịu.

“.....Nhưng mà em còn chưa suy nghĩ xong.” Đầu thật sự đau quá, cô đưa tay lên day day thái dương.

Anh phát hiện cô đau đầu, buông cô ra, ngón tay thon dài giúp cô xoa bóp huyệt Thái Dương, dỗ dành: “Vây không cần nghĩ nữa. Hoặc là để anh nghĩ giúp em”

Cô khẽ chấn động, thật sự muốn nói với anh sao.Tất cả mọi chuyện vui sâu ở đáy lòng, dơ bẩn, không thể cho ai biết.

Ánh mắt anh chờ mong mơ hồ có chút sợ hãi rồi lại trở lên kiên định mà nghiêm túc.

Nói với anh ấy đi, ngoài anh ấy ra , mày còn có thể nói với ai?

Trên mặt Phồn Tinh hiện lên nụ cười tự giễu nhàn nhạt: “Có người nói Em căn bản là không nên sinh ra.Em là kẻ dư thừa Em không xứng có được cái gì.”

“Ai nói?” Ai có thể nói với cô những lời nhẩn tâm như vậy?

“Một người mà em phải gọi một tiếng cha.” Cô tự giễu nhìn về phía anh, “Anh rể của anh.”

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra vào năm thứ tư đại học.

Đề cương luận văn của cô bị đạo, bị bạn thân lừa gạt.

Cô vĩnh viễn sẽ nhớ rõ những gì Tina đã thét lên với cô: “Nhà cô có tiền! Cô lại có thiên phú! Cô cái gì cũng có! Cô còn có rất nhiều cơ hội! Lần này không thể nhường cho tôi sao? Tôi chỉ không muốn phải về nông thôn sống cả đời! Chẳng lẽ ngay cả như vậy cô cũng không thể thông cảm cho tôi sao?”

Trong nhà có tiền, có thiên phú, cái gì cũng có, nên bị phản bội sao?

Lúc đó cô rất suy sụp, không muốn để ý tới bất cứ chuyện gì, chỉ muốn quay về một chỗ chữa vết thương, cái nơi ấy tên là, nhà.

Thật ra khi còn nhỏ, cô cũng từng hoang mang không biết gia đình mình có phải là hạnh phúc không.

Bố mẹ cô thường xuyên nói vài câu không hợp là vung tay, ném đồ đạc linh tinh, nhưng mà khi bọn họ trở lên ngọt ngào thì đến cô cũng cảm thấy buồn nôn. Cô bị quần giáo rất nghiêm khắc, đánh mắng không hề nương tay, nhưng mà lúc thương yêu cô, lại làm cô cảm thấy mình giống như công chúa.

Từ từ lớn lên, rốt cuộc cô chấp nhận lý luận của mẹ, khắc khẩu cũng là một cách trao đổi tình cảm, cũng đã quen với gia đình như vậy, cho rằng mình hạnh phúc, vì thế liền thân nhiên coi gia đình làm cột trụ tinh thần, che chắn hết mọi gió mưa.

Nhưng mà cô không ngờ được rằng, lần đó về nhà, chờ đợi cô là mưa gió còn lớn hơn nhiều.

Lục Vĩ ngoại tình.

Từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng những tình tiết trong sách, trong TV lại xảy ra đối với mình.

Đàn ông có gia đình bình thường đi ngoại tình không phải đều sẽ khúm núm chỉ cầu mong người nhà cho mình một cơ hội sao?

Cha của cô lại, thật đương nhiên muốn theo đuổi tình yêu của ông ta, muốn ly hôn.

Thật là vĩ đại.

Chúc Cầm đương nhiên không chịu buông tay, vì thế cãi nhau túi bụi.

Cô từng khuyên Chúc Cầm, mẹ , ly hôn đi, níu kéo như vậy không phải làm hại chính mình sao?

Chúc Cầm trợn mắt nhìn cô: “Mày muốn giúp đỡ hắn ta sao? Tao nuôi mày lớn như vậy, mày lại giúp hắn ta? Tao vì sao phải ly hôn, vì sao phải để hắn được phong lưu khoái hoạt?”

Vốn muốn về nhà để nhận sự che chở, không nghĩ tới về nhà lại là để mỗi ngày đối mặt với chiến trường lộn xộn ở khắp nơi.

Ngày đó cũng chẳng có gì quá khác biệt so với những ngày khác, bọn họ ở phòng khách cãi nhau, khác nhau lớn nhất chính là , đại khái là Lục Vĩ sắp xếp hành lý chuẩn bị bỏ đi.

Cô ở một góc phòng khách, nhìn bọn họ không biết làm sao.

Ánh mắt Chúc Cầm cháy bùng lửa giận, sắc nhọn khác thường, bà ấy giữ chặt vali của ông ta, giọng nói khàn khàn vỡ vụn: “Anh không được đi!”

“Bỏ tay ra!” Ông ta lôi kéo vali.

“Anh không cần đưa con gái này nữa có phải không? Tôi sớm biết mà! Ngay lúc nó vừa sinh ra anh đã ghét bỏ nó không phải là con trai!”

Cô đột nhiên mở to mắt, ngừng thở, từ trước đến nay cô biết baba luôn nhìn con trai của người khác rất hâm mộ.Cố giọng nói ở trong lòng cầu nguyện , đừng thừa nhận , đừng thừa nhận.

“Lục gia chúng tôi đều là mấy đời độc đinh, có trách thì trách cô không biết cách tranh thủ!” Lục Vĩ đã bị Chúc Cầm làm phiền nhiều ngày, cũng đã quên mất con gái còn đang bên cạnh, miệng không suy nghĩ đã nói lung tung, thậm chí muốn giải quyết nhanh chóng.

Cô bịt tai, không muốn nghe tiếp, nhanh chóng lui lại từng bước từng bước .

Chúc Cầm chậm rãi chậm rãi nở nụ cười, càng cười càng điên, con thịnh nộ và sự đau thương hòa trộn lại thành vẻ mặt tan nát cõi lòng, bàn tay vẫn không chịu buông hành lý của ông ta ra.

Lục Vĩ bực bội, một đạp đá văng bà ấy ra.

Trán Chúc Cầm va trúng bàn, máu chảy ròng ròng.

Lục Vĩ không thèm nhìn bà một cái, kéo hành lý bước đi.

Trong mắt Chúc Cầm chỉ còn sự tuyệt vọng, oán hận, bi thương, điên cuồng hòa trộn —— “Anh đừng đi!” Bà ấy cầm dao gọt hoa quả trên bàn chạy tới bên cạnh con gái của chính mình, lấy dao đặt ở ngực con gái, “Nếu anh dám đi, tôi sẽ giết nó, dù sao anh cũng không cần.”

Cô chẳng nhớ là mình phải bịt tai nữa, bình tĩnh, ngơ ngác nhìn người phụ nữ bên cạnh mình. Người phụ nữ này Là mẹ của cô sao? Là người mẹ vui tươi kiên cường hào phóng của cô sao?

Lục Vĩ phát hỏa, lại còn dám dùng đến chiêu này uy hiếp ông.

Ông ta nghĩ rằng bà ấy chỉ dọa nạt mình mà thôi, đi nhanh tới, cũng vươn tay lên chuôi dao phụ giúp: “Cô giết đi, tôi cũng không tin cô dám giết!”

Cô hoàn toàn ngây ngốc. Người đàn ông này là cha của cô sao?

“Anh nghĩ rằng tôi không dám? Tôi giết cho anh xem!”

“Cô giết đi!”

“Đừng cho là tôi không dám!”

.....

Chúc Cầm vốn quá thật chỉ là muốn dọa ông ta mà thôi, lại hận ông ta có thể hiểu hết như thế, giằng co vài cái, bà ấy cũng không thêm chống cự lại lực đẩy mạnh của tay ông ta, tới thẳng phía trước ——

Phốc ——

Tiếng dao đâm vào da thịt, máu tươi chảy ra.

Không đau, không hề đau chút nào.

Cô đã sớm chết rồi, không còn đau đớn chút nào.

“Về sau khi vết thương lành lại tốt lắm rồi, lại chuẩn đoán ra em bị chứng uất ức, bọn họ liền đưa em đến Hàng Châu.” Cô hít sâu, hi vọng có thể ngăn được dòng lệ, nhưng mà thật quá khó khăn, nước mắt như có ý thức tự chủ không ngừng tuôn rơi, “Ngày đó xuất viện, bọn họ không một ai tới đón Bọn họ thật sự đã vứt bỏ em” giọng nói của cô vỡ vụn, “Em trở lại trường học, bạn học sớm đã rời đi hết, em không có bằng tốt nghiệp, không có giấy chứng nhận sức khỏe, không tìm nổi việc, tiền cũng không có Em chỉ có thể đi ăn xin” Tina nói cô cái gì cũng có Cô có cái gì?

Anh không đành lòng hôn lên nước mắt của cô, vuốt tóc cô vỗ về: “Đã qua rồi, đều đã qua rồi.” Chuyện như vậy, mỗi ngày đều xảy ra trên thế giới này. Khi ở một nơi nào đó, bạn bè thân thích đem tới cho người thân của mình những lời chúc tụng vì đã tìm được một nửa của đời mình, liệu có người nào nghĩ tới, cũng ở đó bọn họ còn đem tới biết bao thương tổn cho một người khác.

Anh biết chị họ của mình từng dùng tự sát để bức bách Lục Vĩ ly hôn, cũng rất cuộc hiểu được vì sao Phồn Tinh lại chán ghét những người dùng tự sát để bức bách người khác nhận tình cảm của mình như vậy.

“Sau đó” Cô hít sâu, ngược nhìn anh, ” Sau đó em gặp anh Em nghĩ mọi chuyện đều đã là quá khứ Nhưng mà ngày hôm qua em nhìn thấy ông ta Em lại nghĩ đến Trên người em chảy dòng máu của hai người bọn họ Em sợ có một ngày sẽ rời bỏ anh mà đi Cũng sợ có một ngày sẽ lại điên cuồng giống như mẹ Em không muốn làm tổn thương anh.”

Anh gạt mình, tất cả sự hỗn loạn sợ hãi của cô, đều là sợ sự di truyền trên người mình, sợ mình sẽ bị di truyền sự phụ bạc cùng sự điên cuồng tàn nhẫn, sau đó làm những chuyện tổn thương đến anh, cho nên cô chạy trốn, nhưng mà cô lại không thể buông anh ra, chỉ có thể nói “PAUSE”.

Nhớ tới về mặt bất lực của cô khi nghe hai chữ chia tay, đáy mắt anh tràn đầy sương mù.

Cô thật sự vô cùng yêu anh phải không?

Vậy thật tốt, anh thân thiết hôn lên môi bởi vì kiềm nén cảm xúc mà run rẩy, bởi vì anh cũng như vậy.

“Sẽ không.” Anh áy náy, áy náy chính mình chưa cho cô đủ cảm giác an toàn, “Chúng ta sẽ không như vậy, anh sẽ không biến em thành như vậy.”

“Thật sao?” Cô chớp chớp đôi mắt đầm lệ, đáng vẻ rất cần sự đảm bảo.

Anh cho cô một nụ cười an tâm “Vẫn là anh không thể làm cho em tin tưởng, Tiểu Tinh ngốc nghếch? Hay là em muốn trừng phạt anh vì trước em anh đã từng thích một người khác, đã ghim cho anh cái tội danh không giữ được khí tiết đến hết đời?”

“Sao có thể như vậy!” Cô bật thốt lên trả lời.

Đúng nha, sao có thể như vậy Cô luôn rất rõ ràng anh một lòng một dạ như thế nào, rất rõ ràng anh giữ mình trong sạch, cô sao lại ngu ngốc như vậy toàn nghĩ linh tinh những chuyện không thể xảy ra, nếu là anh sẽ không có chuyện ngoại tình, mặc dù cô có dòng máu điên cuồng như thế nào, cũng sẽ không làm ra những chuyện tổn thương đến anh.

Cái mũi cô đỏ hoe, nở nụ cười có chút ngượng ngùng.

Anh véo véo cái mũi cô: “Bây giờ là mưa gió đã qua trời lại quang đãng sao?”

“Không phải còn đang xem xét” Chán ghét nhìn đáng vẻ đắc ý của anh, hừ. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô lại trở lên lo lắng, “Em không muốn gặp ông ta Nhưng mà ông ta lại là họ hàng của anh.”

“Việc này không quan trọng.” Anh lập tức có câu trả lời, thật sự, so sánh với cô, việc này không có gì quan trọng. “Em không thích gặp ông ấy, chúng ta sẽ rời khỏi Hàng Châu. Trung Quốc lớn như vậy, luôn luôn có nơi không gọi nhớ những kỷ ức không vui. Dù sao cũng phải mở chi nhánh ở Nam Kinh, rất cần người đến đó quản lý. Chúng ta đi Nam Kinh có được không? Những kỷ ức không vui đã qua, sẽ không trở lại, anh sẽ mang đến cho em thật nhiều kỷ ức vui vẻ, sẽ lấp đầy không gian của em, sẽ làm cho những kỷ ức đã qua không bao giờ có cơ hội quay về, có được không?”

Không phải chuyện gì cũng đối mặt mới có thể giải quyết, rất nhiều lúc, chúng ta có thể bỏ qua quá khứ. Không phải khúc mắc gì cũng cần phải đối mặt, có thể bỏ nó lại, liệu pháp kích thích rất dễ dàng gây ra bệnh tâm thần. Nếu có chuyện gì có thể trốn tránh đến cùng, có thể hoàn toàn quên đi, cũng là một loại hạnh phúc.

“Có thể chứ?” Trong mắt cô vẫn đọng đầy nước mắt , giọng nói đáng thương như vậy, giống như đứa bé con nhìn thấy kẹo lại sợ không được ăn.

“Đương nhiên có thể.” Anh hôn xuống mũi cô, cười với cô cam đoan, giọng nói trong trẻo làm cho người ta cảm thấy thật yên ổn.

“Nhưng mà” Đứa bé con lại có vấn đề làm mình làm mẩy, cô nhăn nhó mở miệng, “Lợn tiết kiệm bị vỡ mắt rồi Em vốn muốn đợi khi nó đầy sẽ cầu hôn anh.” Mỗi đồng tiền xu là một phần tình yêu , một phần dũng khí một phần chắc chắn , khi tình yêu dũng khí và sự chắc chắn đầy chật, cô mới có tự tin nói với anh, cô mới có thể mãi bên anh.

Cái này giải quyết rất dễ dàng: “Anh cầu hôn em là được rồi.”

“Nhưng mà” Người nào đó tiếp tục làm mình làm mẩy, ” Em không nhất định sẽ đồng ý nha.”

“Lục , Phồn , Tinh !”

Tất cả khúc mắc đều được nói hết một lần, bầu trời lại sáng bừng lên.

Bọn họ bắt đầu tích cực chuẩn bị mọi thứ để đi Nam Kinh, chỉ là chính cô cũng không nghĩ tới, trước khi đi, cô lại đồng ý gặp mặt Lục Vĩ và Chúc Cầm.

Lôi Húc Minh là bởi vì Đinh Ái Nhiên cầu tình cho nên tùy tiện đề cập giúp Lục Vĩ, vốn nghĩ rằng cô sẽ cự tuyệt , không nghĩ tới cô lại có thể đồng ý, còn nói đã gặp một người không bằng gặp cả hai.

Địa điểm gặp mặt được định ở một ghế ló ở Hoan Trường , khi Lục Vĩ đến, Phồn Tinh đã ngồi ở bên trong, thu chân ở trên ghế sofa, ôm đầu gối nhìn bên ngoài cửa sổ.

“Tinh Tinh.” Ông ta thử gọi cô một tiếng trước.

Cô quay đầu nhìn ông ta một cái, vẻ mặt lãnh đạm.

Ông ta có chút xấu hổ cười, ngồi xuống sofa đối diện cô.

“Con có khỏe không?” Ông ta mất tự nhiên hỏi.

Phồn Tinh không trả lời, vẫn chỉ lẳng lặng thản nhiên nhìn ông ta.

Ông ta bất an ngồi thẳng lên, cười gượng , không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc Lôi Húc Minh dẫn Chúc Cầm đến.

Chúc Cầm vừa vào cửa đã thấy Lục Vĩ , sắc mặt trầm xuống: “Sớm biết cái người này đang ở đây, tôi đã để lúc khác đến.”

Lục Vĩ vốn là người đàn ông tự cao, mới vừa rồi lại bị con gái coi như không khí, nghe thấy liền vỗ bàn đứng lên: “Làm sao! Tôi không thể gặp con gái chắc! Năm năm qua bà đều ngăn cản không cho tôi gặp nó có phải không? Chính bà cũng đã tái giá còn gì!”

Phồn Tinh trào phúng khề hừ một tiếng , sớm biết bọn họ sẽ có kết quả như vậy.

“Cái gì mà tôi ngăn cản? Không phải ông không cho tôi gặp con gái sao?” Chúc Cầm cũng không chịu nhượng bộ.

Hai người gào thét với nhau xong mới thất thần , gần như cùng lúc lên tiếng: “Vậy năm năm qua con gái ở với ai?”

Phồn Tinh quét mắt liếc nhìn bọn họ, ánh mắt rét lạnh.

“Tôi nghĩ ông sẽ đi đón.” giọng điệu Chúc Cầm mềm đi.

“Ai, làm ra chuyện như vậy, làm sao còn có mặt mũi gặp con gái.” Lục Vĩ phẫn nộ ngồi xuống.

“Tôi cũng vậy Cho nên”

Lôi Húc Minh ngồi xuống bên cạnh Phồn Tinh, rõ ràng phát hiện khi cô nghe đoạn đối thoại này thân thể chấn động.

Hóa ra, chân tướng là như thế này.Không phải vứt bỏ, mà bởi vì áy náy không dám đối mặt lại nghĩ rằng đối phương sẽ đi đón, sau đó làm cho người từng là kết tinh tình yêu của bọn họ lưu lạc đến nông nổi phải đi ăn xin.

Lục Vĩ và Chúc Cầm không tiếp tục đối chọi gay gắt, áy náy cùng lúc phát sinh cuốn lấy bọn họ khiến họ sắp nghẹt thở, ngồi yên một lát, nói rất nhiều lời giải thích, cuối cùng nhìn Phồn Tinh không nói một lời mà thất vọng ra về.

Đã đi rồi, đều đã đi hết rồi.

Phồn Tinh thở một hơi dài thật dài, tựa người vào vai Lôi Húc Minh: “Hai người họ đều già đi rất nhiều.”

Anh nghe thấy sự mềm lòng trong lời nói của cô.

“Thật ra em không cần bọn họ giải thích.” Chuyện cô đề ý nhất đã không còn nữa, cô không hề bị vút bỏ, chỉ là vì một sự hiểu lầm buồn cười như vậy mà bị dày ải, “Em chỉ muốn làm con gái thôi.” Cha mẹ đối với con gái tràn đầy áy náy, mối quan hệ như vậy, thật sự không giống tình thân.

“Vẫn luôn tự nói với mình rằng phải hết hy vọng đối với bọn họ, phải quên hết những điều tốt đẹp họ đã từng mang lại cho mình, chính là sợ mình sẽ nảy sinh hy vọng đối với bọn họ, có hy vọng sẽ có ham muốn, sau đó sẽ vì hy vọng mà sa vào, quay cuồng trong sự thất vọng, rất khó chịu.”

“Tha thứ cho bọn họ không?” Anh vuốt mái tóc dài cô.

Cô ở trên vai anh lắc lắc đầu: “Chưa hề. Thật khó chịu. người mình yêu và người mình hận lại cùng một người, thật là khó chịu.”

“Vậy đừng suy nghĩ nữa.” Anh vỗ về ấn đường của cô, “Quên hết yêu lẫn hận đi, một ngày nào đó em muốn hãy lại nghĩ tiếp.” Để mọi chuyện cho thời gian quyết định là được rồi.

“Vâng.” Cô gật gật đầu.

Mưa đã rơi rất nhiều ngày rồi cuộc cũng tanh.

Kiều Ngạo cũng giống như kỳ tích đã trở về “Đương Quy”.

“Kiều Ngạo——” Người xưa nay không thích nó nhất Sát Sát cũng nhào tới điên cuồng hôn nó mãi không thôi.

Âu Dương Đông Tây cũng ôm nó, lấy tạp dề trộm lau đi nước mắt, thân thể ấm áp kia, bộ lông trơn bóng, đúng là Kiều Ngạo của cô, Kiều Ngạo của cô đã trở về.

“Không bình thường nha.” Lục Phồn Tinh ở bên cạnh nghiên cứu, “Vì sao Kiều Ngạo đi ra ngoài chịu khổ lâu như vậy, lại béo hơn?”

“Liệu có phải mắc bệnh nan y hay không?” Sát Sát nói ra lời nói không hay.

Âu Dương Đông Tây tặng cho cô ấy một cái lườm dữ tợn, nhưng mà trong lòng cũng có lo sợ, lập tức liền đem Kiều Ngạo đi gặp bác sĩ thú y, lúc trở về về mặt dần dần.

Sát Sát cùng Phồn Tinh đều rất quan tâm chạy qua hỏi xem đến tột cùng là bị làm sao.

Âu Dương Đông Tây viết vài chữ lên tấm bảng: “Mang thai!”

Sát Sát và Phồn Tinh đồng thời thét ra tiếng.

Sát Sát: “Kiều Ngạo là chó cái?”

Phồn Tinh: “Cho nên ngày đó nó chạy ra ngoài không phải do bị cái gì không tốt ảnh hưởng mà là do phát xuân.”

Thật sự là mắt công lo lắng bao lâu, hừ !

Thét chói tai xong, ba người lại ôm nhau cười lớn, nhảy nhót, ồn ào.

Sát Sát có vẻ như cảm thấy còn chưa đủ chấn động, thốt ra một câu: “Quên không nói với các người, ta cũng mang thai.”

Động tác của Âu Dương Đông Tây và Phồn Tinh đồng loạt ngừng lại, muốn hỏi gì đó, cuối cùng vẫn nhịn xuống không hỏi gì cả. Cha của đứa bé là ai không quan trọng, quan trọng là....., bây giờ khi mang thai trên mặt Sát Sát là vẻ tươi cười.

Sát Sát vuốt ve bụng mình, vẻ mặt thỏa mãn: “Ta sẽ có một cục cưng thật ngoan.”

“Ta là mẹ nuôi của bảo bối ngoan ngoan!” Phồn Tinh ý mình nói chuyện nhanh hơn so với Đông Tây viết chữ, chiếm trước vị trí có lợi.

Đông Tây phát hỏa, trực tiếp viết: “Ta là mẹ nuôi mẹ nuôi!”

Ba người cùng cười rộ lên.

Lúc Lôi Húc Minh tới đón Phồn Tinh, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng này: “Có chuyện gì vui vẻ như vậy?”

“Anh yêu——” Phồn Tinh nhào vào lòng anh, ồn ào với anh, “Sát Sát và Kiều Ngạo đều mang thai, không bằng chúng ta cũng có một đứa để chơi đùa đi ! “

“Được.” Anh rất thẳng thắn đồng ý, “Nhưng mà anh yêu cầu làm theo quy trình kỹ thuật bình thường.” Cái gọi là quy trình kỹ thuật bình thường là, trước

tiền phải có giấy chứng nhận kết hôn, sau đó mới lại giết heo, à không , mang thai.

Cô bấu môi, trợn mắt nhìn anh, rất là bất mãn, rõ là keo kiệt.

Là cô nhút chí trước: “Được , cho anh một cơ hội, ngày mai em sẽ ở một nơi nào đó ở Hàng Châu, nếu anh tìm được em, em sẽ đồng ý.”

Anh có thể tìm được cô không?

Cô ngồi ở cửa bệnh viện năm đó, nhàm chán chơi đùa với ngón tay.

Vấn đề này cô không hề thấy lo lắng chút nào, thật sự.

Tâm tình bây giờ hoàn toàn không giống với năm đó , cô rất tin tưởng, người cô yêu nhất kia, tuy rằng không có đám mây ngũ sắc, không có Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới , nhưng anh sẽ đến mang cô đi.

Giống như giờ phút này vậy.

Bàn tay thon dài xinh đẹp đưa tới trước mắt cô, cô ngừng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt nho nhã tuấn tú của anh.

Cô yên tâm đặt tay mình vào bàn tay anh, tùy anh dắt cô đi.

Anh nghiêng người hôn xuống những nốt tàn nhang nho nhỏ vênh vang trên chóp mũi cô: “Em biết không, tàn nhang còn có một tên khác, là dấu hôn của ánh mặt trời. Người đã từng bị ánh mặt trời hôn qua, nhất định sẽ bị ánh mặt trời tìm được.”

Cô nở nụ cười, ánh sáng hạnh phúc tràn ngập trên khuôn mặt, lại thẹn thùng không muốn để anh nhìn thấy dáng vẻ cười ngốc nghếch của mình, nhảy lên ôm lấy cổ anh: “Cổng em về nhà đi.”

“Vì sao muốn anh cổng?”

“Lần trước uống rượu ấn tượng không sâu sắc lắm, nhanh lên nhanh lên!”

Lôi Húc Minh một bên vẫn nghi hoặc “Vì sao”, một bên lại ngồi xồm xuổng.

Cô trào lên lưng anh , anh cổng cô đi.

Anh sẽ không bao giờ buông tay cô, trong mộng, trong hiện thực, đều sẽ không. Từ trước đến nay anh đã nói được thì sẽ làm được, bởi vì cô là ánh sáng của anh, là vật báu anh quý trọng.

“Em đang hát cái gì?” Anh nghe thấy cô đang khề hát.

Cô lập tức hát lớn lên: “..... Em không chờ mong sáng lạn rực rỡ, chỉ cần ánh sáng nhạt có thể ngăn gió lạnh, là tự nguyện sẽ không sợ mọi khó khăn, không tự nguyện sớm lên tiếng khóc lớn, em muốn anh đừng bao giờ từ bỏ, quật cường biến đắng cảm mờ mịt biến thoải mái, là bằng lòng cho nên có thể mỹ mãn, không bằng lòng mới có bi thương, em yêu anh trái tim rất mềm yếu, bình thần không lời nói lãng mạn vẫn thật âm áp.....”

Cô lại đang quanh co lòng vòng. Anh hơi hơi nhếch khóe môi.

“Êm tai chứ!” Cô hát xong rồi, đòi khen thưởng.

“Ừ.” Anh ra vẻ nghiêm túc gật gù đầu, “Cũng không tệ lắm. Sau này bữa tối sau khi rửa bát chúng ta liền thêm vào 10 phút biểu diễn sau khi ăn của em đi.”

Ha, còn biểu diễn sau khi ăn. Cô bị anh chọc cười, tụt từ trên lưng anh xuống.

Anh cũng cười lên.

Trước tiên cô thu lại tiếng cười khoa trương, đứng thẳng lên, mỉm cười, chủ động nắm tay anh.

Nắm tay rồi, hôm nay nhất định cùng bước đi.

Anh hiểu sự hứa hẹn của cô, nâng hai bàn tay đang nắm chặt lên, cười yếu ớt hôn vào tay cô.

Bọn họ đi về phía tương lai, đón ánh sáng.

KẾT THÚC

Cô bắt lực ngồi ở trên mặt đất trước cửa bệnh viện.

Thật bất mắt , bởi vì cô sợ người mình chờ không thể nhìn thấy mình ngay.

Thật nhiều người ra ra vào vào bệnh viện.

Không ai để ý tới cô.

Đôi mắt cô rất mệt mỏi nhưng vẫn cố mở thật to, bởi vì cô sợ bỏ lỡ người mình đang chờ đợi.

Thời gian cứ vậy trôi qua từng giây từng giây.

Sắc trời cũng đã bị một cái bút lông không lồ nhuộm thành màu đen.

Người cô chờ vẫn không hề xuất hiện.

Rõ ràng đang là mùa hè, cô lại cảm thấy thật lạnh.

— trong giây lát.

Bầu trời bị tách ra, hé lộ tia sáng ở phía chân trời xa xa.

Có người bước ra từ cửa sổ bầu trời, đi tới cúi người, vươn tay về phía cô.

Cô ngẩn ngơ.

Anh liền cười nói với cô: “Còn ngẩn ngơ cái gì?”

“Anh là ai?” Cô đã quên đi sự đau lòng của mình.

“Tôi là Peter Lôi.” Anh rất xấu xa trả lời.

“Chưa từng nghe qua.” Cô thật thành thật.

Anh có chút mất kiên nhẫn: “Cô có tuổi thơ hay không a?”

“Tôi chỉ nghe qua Peter Pan.” Hơn nữa Pan nghe cũng hay hơn.

Anh nhú mày lại: “Không đúng, lời thoại chỗ này không phải như thế này?”

“Vậy thì như thế nào?” Cô giống như đứa trẻ nhỏ, nghiêm túc xin chỉ dạy.

“Cô phải nói là ‘Tuổi thơ thế nào? Nếu là giống như anh thế này, quả thật không có.’”

Cô bật cười trong cơn mơ.

“Làm sao vậy?” Anh nhập nhèm mở mắt, hôn hôn cái trán cô.

“Mộng đẹp.”

“Có anh không?”

“Chính là vì có anh?”

Anh thỏa mãn nở nụ cười, lại nhắm mắt lại.

Cô chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Cùng em ngắm mặt trời mọc được không?”

Anh ngáp một cái: “Được.” Đưa tay sờ sờ kính mắt bên giường.

Anh làm việc quá mệt mỏi, vừa mới tới Nam Kinh bận bịu rất nhiều việc, cô thật sự không nên kéo anh dậy.

“Bỏ đi.” Cô kéo anh nằm xuống, “Chúng ta tiếp tục ngủ.”

“Không sao.” Anh ôm cô đứng dậy, ngồi xuống thảm phía trước cửa sổ, “Chúng ta ở đây ngắm, ngắm xong lại ngủ tiếp.”

Bầu trời ngoài cửa sổ từ từ, từ từ sáng bừng lên.

Rạng sáng, thật sự là một từ ngữ êm tai.

Rõ ràng không hề có tiếng động, nhưng mà cô lại nghe thấy được.

Một tiếng “Xoạt” kia, giống như tiếng một người xé bỏ tờ lịch ó vàng của ngày cũ đi, làm hiện ra một ngày mới tinh trong trẻo sạch sẽ.

Mặt trời dần dần dâng lên trên tòa cao ốc.

Cô không chú ý đến.

Ánh mắt của cô chỉ dán chặt vào người đàn ông bên cạnh mình.

Kính mắt của anh phản xạ những ánh sáng nhạt màu vàng óng.

Chỉ một chút như vậy thôi, so với mặt trời tỏa sáng muôn trượng ngoài kia thật là nhỏ bé không đáng kể. Nhưng vì chút ánh sáng nhạt bình thường này, cô có thể phấn đấu quên mình, đứng cảm tiến tới.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sáng Nhạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.